

வஞ்சிமாநகர்.

செய்துள்ளவர்கள்
11. இராகவையங்கார்
எ. க. க.

மதுரை
தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலை
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1917.

ஸ்ரீ:
முன்னுரை

அமிழ்தினுமினிய தரிழ்மொழியுணர்ந்த பூத்திமான் ரளுக்குள், சில
நல்லமாகச் சங்ககாலத்துச்சேரர் தலைநகராகியவஞ்சிமாநகர்கொங்குநாட்
பிசுநாறுத்தானே; அன்றி, மேல்கடற்கரைக்கண்ணுள்ள கொடுங்கோளுர்
தானே; என்று ஐயமுண்டாகி அதனடியாகச் சிலபல ஆகேபசமாதான
புறமான வாதங்கள் புல்தகவாயிலாகவும், பத்திரிகைவாயிலாகவும்
புகழ்கலைஞர்சென்றிசெந்தமிழ்ச்செவ்வெந்தரும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்
தலைவரும், எம் அன்னதாதாவுமாகிய மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ மாட்சிமைதங்கிய
ஸ்ரீமான் இராஜராஜேஸ்வர ஸேதுபதிமஹாராஜரவர்கள் யாம் இவ்
விஷயமாகரிசசயிதததை எழுதியுதவும்படி பல்காலுகாண்ட அத
னானே இந்தா லெம்மாலெழுதப்பெற்று அவர்சன்பெருநல்லுதவியானே
ஆசரிட்டுநிறைவேறியதாதலின் அம்மஹாராஜரவர்கள்சடியாம் என்றும்
நன்றிபாராட்டுவ் கடப்பாடுடையேயும் செந்தமிழ்ச்செல்வா சேதுவேந்த
ராம், அவர்சனாதரிக்குநதமிழும் எஞ்ஞான்றுமினிதோங்கிசிலவ
இறைவன்றிருவருளைச் சிந்திப்பென்றேம்.)

உரிமையுரை.

என்றோற் புலவரிதுமாந் தி : ண்வாமுக்
தண்டோற் புரக்குந் தமிழ்வள்ள -லன்போவாத்
தேனுரிமை செய்முல்லைச் சிராசராசமுதிந்
சியானுரிமை செய்வஞ்சியீது.

ரா. இராகவையங்கார்,

ஸேதுஸமஸ்தான ஓத்வான்.

ஸ்ரீ:

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

நாமகள் வாழ்த்து.

வெண்டா மரைமேல் விளக்கை யெனதுள்ளத்
தண்டா மரைமேற் றவியேற்றிக்—கொண்டேயான்
காணாத பல்பொருந்நங் கையகத்து நெல்லியொனக்
கோணாது காண்பான் குறித்து.

நூனாதல்பொருள்.

குடகொங்கிற் கொல்லிக் குடவரைப்பாற்சேர்
தடமசில்சுழ் வஞ்சித் தலந்தான்—கடலிவரும்
பொன்னிசேர்தண்பொருநைநப்பூந் துறைக்கணுண்மையிநு
தன்னிலே தேறத் தகும்.

ஸ்ரீ:

வஞ்சிமா நகர்.

வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ்கூறுநல்லுலகம் சேரர் பாண்டியர் சோழர் என்னும் மூவர்க்கேயுரியதென்பது தொல்காப்பியனார் “வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி, னாற்பெய ரெல்லையகத்தவர் வழங்கும், யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்” (பொ-செய்-எக) எனச் சூத்திரத்துரைத்தவாற்றானும் ஆண்டு உரையாசிரியர், பேராசிரியர் உரைத்தவாற்றானும் அறியப்பெடும். ஈண்டு “நாற்பெயரெல்லையகம்” என்பது வடவேங்கடந், தென்குமரி, குணகடல், குடகடல் என்னப்பட்ட நான்கெல்லையகம் எனக்கொள்வர் பேராசிரியர்: நச்சினூர்க்கினியர் வேறுகூறுவர். அதைப்பற்றிப் பிற்கூறுவேன். இம் மூவேந்தரும் படைப்புக்காலந்தொட்டேமேம்பட்டுவருதலுடையாரென்பது* தமிழ்நூல்களிற்கண்டது. “கடலகவரைப்பினிப் பொழின்முழுதாண்டதின் முன்றிணைமுதல்வர்” (பதிற்றுப்பத்து) எனச்சேரரையும் “உலகமாண்ட வுயர்ந்தோர்” (மதுரைக்காஞ்சி) எனப்பாண்டியரையும் “சென்னிகுளிர் வெண்குடைபோன்றிவ்வங்கணுலகளித்தலான்” (சிலப்பதிகாரம்) எனச்சோழரையும் கூறுதலான் இம் மூவேந்தருடைய ஆட்சித்திறனும், பெருந்தலைமையும், நன்கறியலாகும். இம்மூவரும், வேங்கடம் குமரி இடைப்பட்ட இத்தமிழுலகத்தை மேலாடு, தென்மாடு, கீழ்நாடு என மூன்று பிரிவாகவைத்து ஆண்டாரென்பது

‘குடபுலங்காவலர்மருமான்’ எனச் சேரனையும்

‘தென்புலங்காவலர்மருமான்’ எனப் பாண்டியனையும்

‘குணபுலங்காவலர்மருமான்’ எனச் சோழனையும்

சிறுபாணற்றுப்படையிற் கூறுதலானுணரப்படும். நச்சினூர்க்கினியரும் குடபுலம்-மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலம் எனவும், தென்புலம்-தெற்கண்கண்ணதாகிய நிலம் எனவும், குணபுலம்-கிழக்கின்கண்ணதாகிய

*! திருக்குறள்-யரிமேலழகருரை.

நிலம் எனவும் உரைத்தார். தமிழ்முடியுடையரசர் மூவரேயாதலானும், வேங்கடகதாரியாபுடைய சிவநாடுமுழுதும் மேற்குறித்த திசைமுறைபாற் பிடுபுண்டபடியாலும், வேங்கடத்துசசப்பாறபட்டது தமிழ்மதுவாராநிலமாதலானும் வடபுலம் என ஒன்று ஈண்டிவேண்டப்பட்டிருக்கின்றன நன்றுணரார். இவ்வநமையான பகுப்புமுறையை யுற்றனோசரின் இப்பாதசண்டத்தின்தென்பாசும் விரியாதுசுருங்கிய இயற்சையமையபை ஆராய்ந்து மூவேந்தாசகுந்தகுடியான சடற்கரையா விரிந்த அசநாடும உளவாதலாநுகி இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்ட தென்று புலனாகும். பாண்டியா நெறாணவளைந்த பெருங்கடற்சரையை யும், அதனைத் தொடரி வடாசணவிரிந்த அசநாடவையும் உடையராவர். சோர சோழரிநவநம் பாண்டியர்தென்னாடுசகு வடபால் வேங்கடம் வலையாவுளள நிலத்தைச குடபுலம், குணபுலம் என இருபாற்பிடுக்கிச குடசடற்சரையும், அதனைத்தொட்டுவிரிந்த அசநாடும, குணகடற்கடையும், அதனைத்தொட்டுவிரிந்த அசநாடும முறையே உடையராவர். இச்சேரர் பாண்டியர் சோழா மூவரும் நிலநுரிமை கொண்டாளுநகிசைசபற்ரி முறையே குடசகோ, தென்னவர், குணபுலங்காவலர் எனப்பெயர்சிறப்பார்.

இனி இம்மூவர்க்குமுரிய இததமிழ்கூறுநலலுசைகு செந்தமிழ்நாடு எனவுங், சொடுநதமிழ்நாடு எனவும் இரண்டிபிரிவாகப்பிரித்தது வழங்கப்படுமெனவுணர்க. செந்தமிழ்நிலம் ஒன்றும், சொடுநதமிழ்நிலம் பன்னிரண்டுஞ் சேர இததமிழ்மூலகம்பதின்மூன்று பகுதியுடையதாகும். செந்தமிழ்நிலம் என்பது வையையாற்றின்வடக்கும், மருதயாற்றின் நெற்கும், சருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்கும் என்று இளம்பூரணவடிசன், சேனாவரையர், நசகினூர்க்கினியர் மூவரும் தொல் காப்பியவுரைக்கண் உரைத்தார். வையைக்கு வடக்கணுள்ள பாண்டிநாட்டுப்பகுதியும் இதன்கண்ணடங்குதலகாண்க. வையைக்கு வடபால் நாடுகளிலுள்ள திருப்புத்தூர், திருவாடானை, திருக்கோட்டியூர், திருமெய்யமுதலிய தலங்கள் பாண்டிநாட்டுள்ளவெனப்படுதலானும் வையைக்குவடசாண நெடுநூரம் பாண்டிநாடுண்மை இனிதுணரப்படும. (நிற்காலத்தார் பாண்டிநாடே செந்தமிழ்நிலமென்பர்). இச்செந்தமிழ்நிலத்தைசகுமுந்த கொடுநதமிழ்நிலம் பன்னிரண்டாவன; பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, சூடநாடு

பன்றிநாடு, சுந்தரநாடு, சீதநாடு, புழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலை என இவையென்று இனிப்புரணவடிகள், சேனாவரையர் உரைத்தார். நச்சினூர்க்கினியர் இங்ஙனமே கூறி மலைநாடு என்ற விடத்து மலையமானூர் என்றுரைத்தார். “சேரலன் மலையமான் கோச்சேரன் பெயரே” என்பது சிவாகாமாதலான் மலையமான் என்பது சேரன்பெயராதல் தெள்ளிது. மேற்கூறிய பன்னிருநிலமும் செந்தமிழ் நிலத்தின் நென்கீழ்ப்பால்முதலாக வடகீழ்ப்பாலிநியாக எண்ணிக் கொள்க என்று சேனாவரையரும், நச்சினூர்க்கினியரும் உரைத்தார். இதனாற் குடநாடும், மலைநாடும் வேறுவேறென்று தெளிந்துகொள்ளலாம். நச்சினூர்க்கினியர் இங்கொடுந்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டையுஞ் சூழ்ந்த பன்னிரண்டாவன சிங்களமும், பழந்தீவுங், கொல்லமுங், கூபமுங், கொங்கணமுங், துளுவுங், குடமுங், சுருநடமுங், கூடமும், வடுகுந், தெலுங்குங், கலிங்கமுமாமைவரைத்தார். இதனாவை கொடுந்தமிழ்நாட்டுக்கும் அப்பாவுள்ள நிறநாடுகொன்று தெளியலாம். இந்நாடு பன்னிரண்டும் தமிழ்மொழிவழங்காத வேறுவேறு மொழிவழங்குநிலங்களென்பது கொடுந்தமிழ்நாட்டுக்குமப்பா விவற்றைவைத்துரைத்தமையானும், தமிழ்மொழியல்லாத சிங்களம் வடுகுமுதலிய மொழிப்பெயரே நிலப்பெயராகப் பெரும்பான்மை கூறியதனும் உணரலாம். இந்நிலத்திமொழிகள் தமிழிற்றுக்குவழங்கியவிடத்து உரையாசிரியரல்லாம் நிகைச்சொல் என்று கூறுதலுங்காண்க. சங்கநூல்களிற் பல்லிடத்தும் வடுகர்நிலத்தைத் “தமிழ்பெயர்தேயம்” எனவும் “மொழிபெயர்தேயம்” எனவும் உரைத்தலானும் இதனுண்மையுணரப்படும். இவற்றற் கொல்லங், கூபங், கொங்கணந், துளு, குடகுமுதலியன தமிழொழிநிலங்களாக ஆசிரியிலெண்ணப்பட்டமை நினைக்கத்தகும்.

இனிச் சிறுபாணற்றப்படையில் மேற்றிசைக்கணுள்ளநிலம் என்பதுபற்றிக் “சூடபுலம்” எனப்பட்ட சேரநாடு மேற்கூறிய கொடுந்தமிழ்நாடுகளுட் குட்டநாட்டையுடையதென்பது சேரனைக்குட்டுவன் என்பதனும், குடநாட்டையுடையதென்பது சூடவர்கோமான் என்பதனும், புழிநாட்டையுடையதென்பது புழியர்கோமான் என்பதனும், மலைநாட்டையுடையதென்பது மலையன், மலையமான் என்பதனும் நன்கறியப்படும். மற்றநாடுகளைப்பற்றி சுண்டு ஆராய்ச்சியின்று;

வேண்டுமென்று வேண்டித் கூறிக்கொள்வல். இதனும் சூட்டமுதலாக மலை யிறுதியாக ஈண்டுச்சொல்லப்பட்ட நாடெல்லாம் சேரநாட்டகத்தன வென்று தெளியப்பட்டவாற்றான் இவையனைத்துங் 'சூடபுலம்' என்று நல்லிசைப்புலவர் குறியிட்ட மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலமாகுமென்று எளிதிலுணரப்படும். இதனும் சூடபுலம் என்பதன்கண் சூடநாடும், மலைநாடுமென இரண்டுண்டென்றும், ஒன்றென்று கூறலாகாதென்றும், சேரரைக் குடதிசைபற்றிக்கூறுமிடத்தெல்லாம் சூடநாடொன்றையே குறியாது அவர்க்குக் குடதிசைக்கணுள்ள சூட்டமுதலாக மலைநாடி யுகியாகச் சொல்லப்பட்டநாடுகள் எல்லாவற்றையுங் குறிக்குமென்றும் ஐயமறத்துணிந்துகொள்க. இப்பகுப்புமுறையெல்லாம் ஆராயாது சூடபுலம் என்பது சூடநாடொன்றே யென்றும், அதுவே மலைநாடென் றும், அம்மலைநாடு கடற்கரையோரமாகவுள்ளதேயென்றும், தாமே சீனைத்துக்கொண்டு இடர்ப்பிவாருமுளர். அவர் மலைநாட்டுக்கும், சூடநாட்டுக்கும் இடையிற் பலநாடுண்மையினையும், இவையெல்லாங் செந்தமிழ்நாட்டைச்சுற்றியுள்ளனவென்று தொல்லாசிரியர்காட்டியத னையும் மறந்தனராவர். இப்பலநாடுந்தொக்குள்ள சேரர் சூடபுலத்தை மலைமண்டலமென்று கூறுவதெல்லாம் சோழநாட்டைப் புனன்மிகுதி பற்றிப் புனனாடென்பதுபோல மலைமிகுதிபற்றி யென் றெளிதிலுணரப் படும். இதனும் சூடபுலமென்றும், மலைமண்டலமென்றும் பெயருடைய சேரநாட்டுக் கொடுத்தமிழ்நாடாகவெண்ணப்பட்ட சூடநாடும், மலைநா டும் வேறுவேறு உள்ளனவென்பது நன்குணரற்பாற்று. ஒருசேரனைக் "சூடதிசைவாமுங்கோ" என றுல்கூறினது சூடபுலங்காவலர்மருமான் என்புழிப்போல மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலத்திலவாமும் வேந்தன் எனப் பொருள்படுத்தலன்றி அது கடலோரமாகவுள்ளதென்றுகொள்ளப் பட்ட கொடுத்தமிழ்நாடாகிய சூடநாட்டிலேமட்டும் வாமுங்கோ என்று பொருள்படுத்தல் நெறியன்றென்க. கொடுத்தமிழ்நாடாகிய சூடநாடு மேல்கடலோரமாகவுள்ளதென்பது "தண்கடல்வேலிநிஞ்சுநாடற்றே" என வருதலான் அறியலாம். சேரனாரும் சூடபுலமுமுதையுங்குறித்து அவனைக் குடக்கோ என்பதன்றி அவனாட்டி னோர்பகுதியாகிய சூ டநாடுமட்டிக்குறித்து அப்பெயராளுதலில்லைவென்க. அடியார்க்குநல் லாரும் "குடக்கோச்சேரலிளங்கோவுடிகள்" என்புழிக் குடக்கோ என் பதற்குக் குடதிசைக்கோ எனவேயுரைத்தார்.

இத்துணையும் விரித்துரைத்தநாடுகளுள், தொண்டைநாடு, கொங்கு நாடு எனப்பட்ட நாட்டின்பெயர்கள் காணப்படாமை நினைக்கத்தரும். இவற்றுள் தொண்டைநாடு நாகபட்டினத்துச் சீசாழ்வனான நாக கன்னியமணந்துபெற்றபுதல்வனும், தொண்டைக்கொடியை அடையாளமாகச்சுற்றப்பட்டகாரணத்தாற் றெண்டைமான் எனப் பெயர் சிறந்தவனுமாகிய ஒருவற்குத் தன்னுடைய பிரித்துக்கொடுக்கப்பின் அத்தொண்டைமான் பெயரான விளங்கியதொன்றான இப்பழைய நாடுகளின் வேறாயெண்ணப்படாதாயிற்று. கொங்கு இப்பழையநாடுகளின் வேறாயெண்ணப்படாமையின் உட்பகுதியாகியதோர் நாடென்று துணியப்படும். இது தொண்டைநாடுபோலப் பெரியநாடாகக் கருதப்படுமாலெனின் பழையகாலத்து ஒன்றனுட்பகுதியாய்ச் சிறுகியது பிற்காலத்துத் தன்பெயரேகொண்டு பெருகியதென்று கொள்ளப்படுமென்க. இது முற்காலத்துக்கொங்கு எனும் பெயரையுடைய சேரனான பட்டதன்மையான் கொங்கநாடென்றும், அதுவே கொங்கென்றும் வழங்கப்பட்டதென்று தெரிநின்றது. இதுதனைச் செந்தமிழ்க்கடனிலை கண்ட கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்து

“கோதையிலிற் கொடி குலாவியபுயத்தன்
கோதையர்விழிக்கணை குளிக் குமருமத்தன்
கோதைகமழங்குகைக்கொங்கெனவிள்ளுங்
கோதைநனியாண்டதொ நுகொங்குவளநாடு”

எனப் பாடுதலானறிக. கொங்கெனவிள்ளுங்கோதை—கொங்கு என்று வழங்கப்படும் சேரன் என்றது காண்க. இங்ஙனமன்றி வேங்கடங்குமரி என்னுமிவற்றுக்கிடையே உள்ள நிலமெல்லாம் செந்தமிழ் ஒன்றும், கொடுந்தமிழ் பன்னிரண்டுமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவும் அவற்றின்வேறா யொருதமிழ்நாடு தனியே ஆங்குண்டென்று நினைப்பதற்கே இடனின்றதல்காண்க. இக்கொங்குநாடு ஆதிதொட்டே பெருகியநிலையுடையதாயின் ஈண்டு எண்ணப்பட்ட பழையநாடுகளுடன் எண்பெறா தொழியாதென்பது தெள்ளிது: இதனானது நாளடைவிற்கு நன்பெயர் கொண்டு பெருகியதென்று துணியப்பட்டதென்க.

நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியச்செய்யுளியலில் ‘நாற்பெய ரெல்லையகத்து’ என்புழி மலைமண்டலம், பாண்டியமண்டலம், சேரமு

ண்டலம், தொண்டைமண்டலம் எனவுரைத்தார். இந்நான்குடன் கொங்குமண்டலத்தையுஞ்சேர்த்துத் தமிழ்நாடு ஐந்து என்கொண்டாரும் உண்டு:

“நறவேந்துநங்கைநலங்கவர்ந்துநல்கா
மறவேந்தன்வஞ்சியானல்லன்—றுறையின்
விலங்காமெநின்றவியன்றமிழ்நாடைந்தின்
குலங்காவல்கொண்டொழுகுங்கோ.”

என்னும் வெண்பாவில் “வியன்றமிழ்நாடைநது” என்றதூஉம் இக்கருத்தேபற்றிவந்தது. இவை தனியே சிறந்துபெருகியகாலத்து எண்ணப்படுதலான் முன் என்பெறாமெக்குக்காரணம் இவை தமிழ் நாட்டினின்று பிரிந்து தனியாகாமையென்று துணியலாம்.

இனி ஈண்டுக்குறித்த கொங்குநாடு மூவேந்தர்க்குரிய குடபுலம், தென்புலம், குணபுலம் என்பவற்றுள் எதன்பாற்பட்டதென்று ஆராய்விடத்து இக் கொங்குநாட்டைப் பல்விடத்தும் ‘குடகோங்கு’ எனவே வழங்குதலான் இது குடபுலத்ததாமென்று புலனாகும். இதனால்து குடதிசையாட்சியையுடைய சேரருடையதென்று துணியலாம். கலிகன்றியாழ்வாரும் சோழன்செங்கணனை அவன் வென்றுகொண்ட நாடுகளானே “தென்னுடன்குடகொங்கன்சோழன்” எனவழங்கியவிடத்துக் குடகோங்கு எனப்பணிததல்காண்க. சேக்கிழாரும் வெள்ளாணைச் சருக்கத்திற் “குடக்கோங்கிலணைந்து” என்றார். ஆழ்வார் “தென்னுடன்குடகொங்கன்சோழன்” என்றது குணபுலங்காவலுடையசோழன் தென்புலத்தையும், குடபுலத்தையும்வென்றுகொண்டதனைக் குறிப்பதாகக்கொள்ளப்படும். சங்கநூல்களும் பல்விடத்தும் சேரனையே “கொங்கர்கோ” (பதிற்-அடி-௯௦) என வழங்கும். இதனற் கொங்குநாடு குடதிசைக்கப்பட்ட தமிழ்நிலத்துள்ளதென்றும், அதுபற்றிச் சேரராட்சியிற்பட்டதென்றும் தெளிந்துகொள்க.

மற்று

“மாகெழுகொங்கர்நாடகப்படுத்த

வேல்கெழுதானவெருவருதோன்றல்” (௨௨)

மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீமான் உ.வே. சாமிநாதையரவர்களும் சிலப்பதிகார அபிதானவிளக்கத்தில் கொங்கு-கொங்குமண்டலம்-குடநாடு என்றழை

எனப் பதிற்றுப்பத்துட் காணப்படுதலால் இக் கொங்குநாடு சேரார்க்கு வென்றியாற்சுடைத்ததன்றி முன்றொட்டுச் சேரீதன்றாமென்றிற் கூறுவல். வேங்கடங்குமரி யிடைப்பட்ட, தமிழலகத்து ஒரு தமிழ்ப்பகுதி மூவேந்தருளொருவர்க்குரிமையாகாதிருந்ததென்பது “வண்டமிழ்மூவர்காக்குந்தண்பொழில்வரைப்பின்” என்ற தொல் காப்பியனார்கூற்றுக்கு மாறுபாடாதலின் இது மூவருளொருவர் பகுதியதேயாமென்று துணியப்படும்; இது சேரர்குடபுலத்ததன்றாயின் இடைநாடாகவுள்ள இக்கொங்குநாட்டைக் குடகொங்கு என வழங்குதல் பொருந்தாததேயாகும். இது “குடகொங்கு” என்பதனால் என்றங் குடகிசையாளுங்கோவாகிய சேரனதேயென்றுகொள்க. இங்ஙனமாகவும் சேரனைக் “கொங்கர்நாடகப்படுத்ததோன்றல்” எனக் கூறியது தன்னாட்டகத்தவராயிருந்துவைத்தே தன் கோலின்வாராது வேறுபட்டுக்குறும்புசெய்தாரையடக்கி அக்குறும்பர்நாட்டைச்சேரன் தன்னடிப்படுத்தியசெய்தியைக் குறித்ததன்றி வேறன்றென்க. இங்ஙனம் முடிவேந்தர்நாடு அடிப்படுத்தல் உண்டென்பது

“நின்னொடுவாரார் தந்நிலத்தொழிந்து
கொல்களிற்றியானையெருத்தம்புல்லென
வில்சூலையறுத்துக்கோலின்வாரா
வெல்போர்வேந்தர்முரசுகண்போழ்ந்து” (பதிற்-எகூ.)

என வருவதனாலும் இதன்கண் “நின்னொடுவாரார் தந்நிலத்தொழிந்து என்றது நின்னையழிப்பட்டு நின்னொடு ஒழுகாதிருத்தலையன்றித் தந்நிலத்திலே வேறுபட்டுநின்று எ-று” எனவும், வில்சூலையறுத்துக்கோலின் வாராவேந்தர் என்றது முன்பு நின்வழியொழுகாது ஒழிந்திருந்தவழிப்பின்பு தாம் களத்துநின்போர்வலிகண்டு இனி நின்வழியொழுகுது மெனச்சொல்லித் தாமேறிய யானையெருத்தம்புல்லென வில்லின் நாணிணையறுத்து நின்செங்கோல்வழியொழுகாதவேந்தர் எ-று எனவுங் கூறியவுரையானும் நன்குணர்ந்துகொள்க. ஈண்டு வேந்தர்என்றது முடிபுடைப்பேரரசருக்குத்திறையிடற்சூரியராய்ப் பெருநாட்டிலொவ்வோர்பகுதியை ஆள்கின்ற சிற்றரசரை எனவறிக. சிலப்பதிகாரப் பதிகத்து உரைபெறுகட்டுரைக்கண் “கொங்கிளங்கோசர்நங்கணுட்டகத்தே” எனவருதலான் இக்கொங்குநாட்டுப் பல சிற்றீரசருண்மை புலனாகும். இவர் குறும்புசெய்தவழி இவரநாட்டைத் தன்னடிப்படுத்தினுணன்றுகொள்க.

இனிக் 'சூடகக்கொங்கர்' என்

வுண்மங்கலதத்ப்போநது வுரம்வேண்டினாரென்று கேட்கப்படுமாவெ
னின் அவா இக்கொங்குநாட்டினரன்றி வேறலலாமை அவரையே
பதிகததுக் "கொங்கிளங்கோசர்" என்றதனானும், அதற்கு அடியார்க்கு
நலலா கொங்குமணடலதது இளங்கோவாகிய கோசர் என் றுரைத்த
மையானுமுணரப்பிடும்; மற்றுக சூடகக்கொங்கர் என்றதுமேற்றிசைக்
கணுள்ள கொங்கர் எ-று. சூடம், சூடகம், சூடககு, சூடகு இவை
மேற்றிசைக்குவழங்கும பெயர்களென்றுணாக. கொங்கை யாண்டும
சூடகொங்கு என்பதுபற்றி சூடகமும மேற்றிசைக்குப்பெயராதல
கருதிக் சூடகக்கொங்கு எனறு வழங்கியதன்றி வேறென்றென்க. இது
சோண்டுசெ சிதமபரததைக குணசிதமபரமெனவும், கொங்குநாட்டுசெ
சிதமபரததை(பேருர்த்ததலம்)க சூடசிதமபரமெனவும் கூறுதலானும்
உணரப்பிடும். இதனை

“விழுவறவீதிக்குணசிதமபரததுமேவினோர்ககருமபயனளிப்பா
‘ரமுகியதிருசசிற்றமயலமுடையாரொருவரேசூடசிதமபரததுப்’
பழகுநர்க்களிப்பார்” (பேருர்ப்புராணம்)

என வருதலானறிக. வேறாயின் அதுதோன்றப் பதிகததுங் கூறுவ
ரென்க. சூடகமதமிழ்சிலமன்மையும் உணர்நதுகொள்க. இங்ஙனங்
கொள்ளாது கொங்குநாட்டிததமிழரே ஒருகாரணததாற் சூடகநாட்டுச்
சென்று வதிந்தார். இவர் அவராவரென்றுகூறின் அலீதொருவாறு
பொருந்தும்; என்னை காரணமெனின்? பொதியின்மலைக்கணிநுந்த ஆய்
என்னும் அரசவொருவன் இக்கொங்கரோடு போர்புரிந்து இவரை மேல்
கடலிலே ஓட்டினென்று

“நீயளித்த, வண்ணலயானையெண்ணிற்கொங்கர்

சூடகடலோட்டியஞானறைத

தலைப்பெயர்த்திட்டவேணுமபலவே” (கஉ0)

என்னும் புறப்பாட்டானறியப்படுதலான் இவர் அக்காலதது மேல்கடற்
பக்கத்தோடி ஆண்டுள்ள மலைப்பக்கங்களில வதிந்தாராவரென்று ஊகிக்
கப்படுமா தலானென்க. எங்ஙனமாயினும் கொங்கர் சேரனுடைய சூட
புலத்தவர் என்னுமிடத்தும், கொங்கு அவனுடைய சூடபுலத்ததே
என்னுமிடத்தும் யாதோரையமும உண்டாகாமை யிவற்றிற்கான்க.

இஃதன்றி இக்கொங்குராட்டு என் றுமுள்ளகொல்லிமலை சேரர்க்கே சிறந்த தலைமையான மலையென்பது “கொல்லிச்சிலிம்பன்” எனச் சேரனை வழங்குமாற்றானறியப்படும்.

“வாழியர்வில்லெழுதியவிமயவெற்றியொடு

கொல்லியாண்டகுடவர்கோவே” (சிலப்-குன்றக்)

எனவருதலான் இக்கொல்லிமலை சேரர்க்கு எத்துணைச்சிறந்ததென்பது இனிதுணரலாம். இஃது அத்துணைச்சிறப்புடையதாகக் சநுதப்படா தாயின் இதனை இமயத்தொடுசார்த்தி இளங்கோவடிகள் கூறவென் றுணர்க. அகப்பாட்டிலும் “பொலறயன்கொல்லி” (கஉ) என்றார். புறப்பாட்டிலும் சேரனை

“வேந்துதந்தபணிதிறையாற்

சேர்ந்தவர்கடும்பார்த்து

மோங்குகொல்லியோரடுபொருந்” (உஉ)

எனக்கூறினார். இதன்கண் “கொல்லியோரடுபொருந்” என்பதற்குக் *கொல்லிமலையிலுள்ளாருடைய அடுபொருந் என்று உரைகாரர் பொருள்கூறினார். இதனாற் கொல்லி சேரன்மலையும், கொல்லியோர் சேரன்சூடிகளுமாதலுணரப்படும். கொங்குராட்டைக் குடகொங்கு என்றதுபோல அதன்கணுள்ள இக் கொல்லிமலையை “வெல்போர்வா னவன்கொல்லிக்குடவரை” (அகம்-கஉ௦) எனவும் “குடகொல்லி” (இறையனார்சுவாமியலுரைமேற்கோள்) எனவும் “இமயங்குடகொல்லி” (பட்டினத்தடிகள்) எனவும் வழங்குதலான் இஃதுள்ள திசையைக் குடதிசையென்று கருதினாராதல் செவ்வனம்புலனாகும். இதனும் இது குடபுலத்ததாய்க் குடபுலங்காவலருடையதாதல் தெரியலாம். பாண்டியர்பொதியத்தைத் “தென்னம்பொருப்பு”, (புறம்-உகடு) என்பதுபோல இதனையுங்கொள்க. சோழர்க்குநேரிமலையும், பாண்டியர்க் குப்பொதியமலையும், எங்கனஞ்சிறந்தனவோ அங்கனமே சேரர்க்கு இது சிறந்ததாகும். எத்துணையோ மலைகையுடைமையாற் குடபுலம் மலைமண்டலமெனப்படும். அம் மலைமண்டலங் காவல்புரிசின்ற சேரர்

* கொல்லிமலையில் இன்றைக்கும் மலையாளரேயுள்ளனர். மலையாளர்-மலையர் எனவழங்கப்படுவென்பது “மண்ணினிற்பொலிகுலமலையர்” (திருஞான-உக௯) எனச் சேக்கிழார்பாடுதலான் அறியப்படும்.

பெயர்சிறந்தது இக் கொல்லிமலையானே என்பது ஈண்டைக்கு நினைக்கத்தகும். இது கருவூர்க்கு அணித்தாகவுள்ளது என்பதும் மறக்கற்பாலதன்று. இக் கொல்லியைக் குடவரையெனப் பலவிடத்தும் வழங்கியவாற்றற் குடமலைநாடன் என்று சேரனைக்கூறியவிடத்துக் குடக்கணுள்ள கொல்லிமுதலாகிய மலைகளையுடைய நாட்டையுடையவன் என்று கருதப்படுமெனவுணர்க. இக் கொல்லிமலையைத் தலைமையாகவுடையன் என்பதனாற் சேரன் மேல்கடலோரத்துநாட்டைமட்டும் உடையனாகாது அம்மேல்கடற்குக்கிழக்கே நெடுநூரம்விரிந்த அகநாடுடையனென்பது அதிகமாக வலியுறுதல்காண்க. சேரன் தனக்குரிய குடகடலோரத்துப் பல வுயர்ந்தமலைகளை உடையனாயினும் அவற்றாலிவன் சிறவாமல் இக் கொல்லிமலையானே பெயர்சிறத்தலின்காரணம் ஆராயப்படும். இதுபோலவே மேல்கடற்பக்கத்துப் பேர்யாறு முதலிய பெரியயாறுகளை இவனுடையனாயினும் இவன் அவற்றற் பெயர்சிறவாமற் பொருநதைத்துறைவன் என ஆன்பொருநதையானே பெயர்சிறத்தலின்காரணமும் ஆராயப்படும். இவற்றின்காரணத்தை உள்ளவாறாராயின்சேரர் அரசிருக்கையினையுடைய தலைநகரைத் தன்பாற்கொண்ட நாட்டகத்து இவை யுளவாதற்சிறப்புப்பற்றியன்றி வேறன்மெனவுணரலாகும். இது மேல் யான்கூறும்பிரமாணங்கன்பலவானும் வலியுறும்.

மற்றுக் கொல்லிமலை ஓரியினுடையதென்றும், அவ்வோரியைக் காரியென்னும் முள்ளூர்மன்னன் சேரனுக்குத்துணையாய்நின்று கொன்று அவன் கொல்லிமலையைச் சேரனுக்குக் கொடுத்தானென்றும் அகநானூற்றின்கண்

“முள்ளூர்மன்னன் கழறொடிக்காரி
செல்லாநல்லிசைசிறுத்தவல்லில்
லோரிக்கொன்றுசேரலர்க்கித்த
செவ்வேர்ப்பலலின்பயங்கெழுகொல்லி” (20க)

என வருதலாற் பெறப்படுமாலைனிற் கூறுவல் - பாண்டியருடைய பொதியமலையில் ஆய் என்னும் ஒருவன் இருந்தாசாண்டது

“கழறொடியா அய்மழைவழ்பொதியி
லாடுமகன் குறுகினல்லது
பிடுகெழுமன்னர்குறுகலோவரிதே” (புறம்-கஉஅ)

என்பதனாலறியப்படும். இவ்வாயென்னும்வள்ளில் பிடுகெழுமன்னரும் குறுகரியசிலையில் இப்பொதியமலையில் இடைக்கணுண்டாகிவிளங்கினாலும் அப்பொதியமலையை எஞ்ஞான்றுமுடைய பாண்டியர்க்கு அதனுரிமைதப்பாதவாறுபோல ஓரியென்னும்வள்ளில் கொல்லிமலையில்வலியுடையது யிடைபிலுண்டாகிச் சேரற்கடங்காமை காட்டினாலும் அக்கொல்லிமலையை எஞ்ஞான்றுமுடைய சேரர்க்கும் அதனுரிமை தப்பாதென்றுணர்க. இவ்வுரிமையானேயன்றே தனக்குத்தனையாகிய காரியை ஓரிமேலேவி அவனைக்கொல்வித்துச் சேரன் அக்கொல்லிமலையைக்கொண்டானென்றுதெரிக. காரிக்கும் ஓரிக்குமுள்ள பகைமைகாரணமாகவே இப்போர்சிகழ்ந்ததாயின் அப்போர்வென்றியின்பயினை அக்காரியேயெய்துவானாவன். அங்ஙனமன்மையானும், கொல்லிமலையுரிமை சேரற்கே எஞ்ஞான்றுமுண்மையானும் அதனைக் காரி சேரற்கீத்தானெனத்துணிக. சேரனுரிமைக்கு இடையுறுநீக்கித்தந்த அத்துணையெய்வல்து வேறன்றென்றுகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்கால் பாண்டியன் பொதியப்பொருப்பினாகான் “நீர்திகழ்சிலம்பினேரியோனே” (பதிற்-) எனச் சேரனைக்கூறுதலாற் சோழன் நேரியனாகான் என்றகொள்ளவுநேருமென்க. இதனால் இம்மலைகள் இடையிடையே போர்க்கடனாகவும், பிறராட்சிக்கிடனாகவும், கேட்கப்படினும் இம் முன்றுமலைகளையும் என்றமுரிமையாகவுடையார் அவ்வம்மலையுடைய நாடுடைய முடிவேந்தரன்றிப்பிறரில்லையெனத் தெற்றெனவுணர்க.

ரிக்குடநாடு, குட்டநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு என இவை குடபுலஆட்சியையுடைய சேரரைச்சேர்ந்தனவென முன்னரே உரைத்தேன். அவற்றுள் மலைநாடு யாதாகுமென்று ஆராய்வோமாக. கொடுந்தமிழ்நாடுகிய இம்மலைநாடு செந்தமிழ்நிலத்தைச்சூழ நிறுவப்பட்டநாடுகளின்முறையிற் குடநாட்டுக்கு அப்பால் பலநாடுகளுக்குப் பின் வைக்கப்பட்டவாற்றான் இம்மலைநாடு கடலோரமாக இல்லாமல் நெடுநூரந்தள்ளி அகநாட்டே உளதாதல் தெளியப்பட்டது. இதனையே நச்சினார்க்கினியர் மலையமானாடு என வுரைத்தார். தென்பாண்டிநாடு என்பது தென்றிசைக்கணுள்ள பாண்டியனாடு என முவேந்தருளொருவன்பெயரேகொண்டு விளங்கியதுபோல இம்மலைநாடும் மலையமானாகிய சேரனாடு என்பதற்கு மலையமானாடு என வழங்கப்பட்டதாகும். மலையமான் சேரனென்பது நிகண்டுகள் பலவற்றினுங்கண்டது.

ஈசரினார்க்கினியர் தொல்காப்பியவெழுத்ததிகாரத்துக் கினந்தவல்ல
 செய்யுளுடையிருவம் எனனும் அதிகாரப்பறனடைசகுத்திரவுரைக
 கண் தாம் செய்யுளியலுக்கூறிய நான்குமண்டலங்களை யுமேகருதிச
 சோழநாடு, பாண்டிநாடு, தொண்டைநாடு என முடிந்தவற்றிற்கு
 இலக்கணமமைக்குமிடத்துச் சோழன், பாண்டியன், தொண்டைமான்,
 மலையமான் என நான்குமண்டலத்தலைவர்பெயரையுங் கூறுதலானே
 இதனுண்மைபுணரப்படும். மற்றுச் செய்யுளியலுள் மலைமண்டலத்தை
 முற்கூறினாரெனின் ஈண்டு அன்கெட்டுமுடிதலும், ஈறறமுத்துச
 சிலகெட்டுமுடிதலும், முதலெழுத்தொழிந்த பலவுன்கெட்டு முடிதலும்
 பற்றிலுவை முறையேநிறுவப்பட்டன வென்க. இப்பழமையானநாடுகள்
 படைப்புக்காலந்தொட்டு மேம்பட்டுவருதலையுடைய வண்புகழ்முலா
 பெயரார் சிறப்பதன்றி இவரடைசுகுரியநாடுகளில இடையிடையே
 தோன்றிமறையுளு சிறந்தசாபெயரார் பண்டேசிறப்பதென்பது சிறி
 தும் ிபாருந்தாதென்க. சேரனே மலையமான, மலையன், மலைநாடன்
 எனப் பெயாசிறந்தவெனப்பது நன்றுணாக. “சேரன்பொறையன்
 மலையன்றிறம்பாடி” எனச் சிலப்பதிகாரத்துவருதலான் மலையன் என்
 பதும் சேரன் பெயரேயாதறெளிந்துகொள்க. சூட நாடும், சூட நாடும்,
 பூழிநாடும், சேரனாகிய மலையமானுடையனவேனும், இம் மலைநாடுமட
 டும் மலையமானுடைய அவனாற பெயர் சிறந்தது அவன் அநநாட்டே
 வதினறதன்மையானென்று எளிதிலுய்த்துணரலாம். இளம்பூரண
 வடிகளும், சேனாவரையநம் எண்ணிய கொடுந்தமிழ்நாடுகளுள் மலை
 நாடு எனக்குறித்த நிலத்தையன்றே ஈசரினார்க்கினியர் மலையமானுடு
 என்றெழுதினார்; மலைநாடன் என்பது சேரனையே குறிப்பதென்று
 பலருமறிவர். அங்கணமாயின் மலைநாடு சேரனுடையதன்றி வேறொரு
 வருடையதாகாது. இதனுண்ம இநநாடுடைய மலையமான் சேரனே
 எனத்தெளிக. மற்று மேல்கடற்பக்கத்துள்ள மலைகையுடைய நிலம்
 என்னகாரணத்தால இப்பெயரை அக்காலத்தப்பெற்றதிலையென்றிற்
 கூறுவல்: மேல்கடலோரத்தள்ளநிலங்கள் மக்கள் குடியேறி நாடாய
 தன்மையான அவை சூடநாடும், சூடநாடும் எனப்பெயர் சிறந்தன.
 அவற்றையடுததுள்ளநிலங்கள் மலையடர்ந்தனவேயன்றி அவை மக்
 கள் குடியேறியநாடாதறறணமையிலலாதபடியால் மலைநாடு என்று அக்
 காலத்துவழக்குப்பெறாதாயிற்று. மலைநாடு என்பது மலைகையுடைய
 தும், மக்கள் குடியேறியநாடாகியதுமாய நிலனையென்பது தெள்ளிது.

அக்காலத்து அவை வாசியோக்கியபதையைப் பெறாமையால் அங்
 னனம்பெற்ற மலைநிலமே மலைநாடெனவழக்குப்பெற்றதென்று தெளிந்
 துகொள்க. இவற்றைக் கொடுந்தமிழ்நாடுகளெனக் கூறுதலானும் அந்
 தமிழைவழங்குமக்கள்நிறைநகராடாதல் துணியப்படும். பிற்காலத்து
 இப்பழையபெயர்களைல்லாமாறி மலைகளதிகமாக விருத்தல்காரணமாக
 மேல்கடலோரத்துநாட்டை மலைநாடு என்று வழங்கத்தலைப்பட்டனர்
 என்று தெரிந்துகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளக்காற் பழையோர் எந்
 துணையோ அறிவொடு பகுத துக்காட்டியதற்குக் குற்றங்கூறுதலாகவே
 முடியுமென்க.

இனி ஈண்டுக்கூறியமலைநாட்டை மலையமான் என்னும்பெயர் காரி
 என்பவனுக்கும் வழங்குதலபற்றி அக்காரிநாடெனக் கூறலாகாதோ
 வெனின் அங்ஙனங்கூறலாகாதென்க. என்னையெனின் கூறுவேன். காரி
 என்னும் வள்ளல முள்ளூர்மலையில இடையிலுண்டாகிய ஓர்சிறற்றரசன்.
 அவன் சேரற்கு உறுதுணையாய்நின்று சேரனுக்குஅடங்காத கொல்லி
 மலைஒரியைக்கொன்றவன். இவன்காலத்தகுக்கு எத்துணையோ முந்தியே
 பகுப்புடைய தமிழ்நாடுகளிலொன்று இவன்பெயர்கொண்டதென்பது
 பொருந்துவதாகாது. அன்றியும் அம் மலையமான்என்னும்பெயர்
 அவன் சேரனுக்குத் துணையாகாரணத்தான் அவனுக்குப்பட்டமாகச்
 சேரனூற்றரப்பட்டதாமென்றகொள்வதல்லது அவனியற்பெயரென்ற
 லுமாகாது. அன்றியும் இவனிணுஞ்சிறந்துவிளங்கிய பாரிமுதலிய
 வள்ளல்கள்பெயர்களான் நாடுகளின்பெயர்கள் வழங்கப்படாமையும்
 ஈண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க. இச்சிறற்றரசர் இந்நாடுகளின் ஓரோர்
 சிறுபகுதிகளையுடையரல்லது வேறிலரெனவுங்கொள்க. இவற்றால்
 இம் மலைநாடு காரியாகியமலையமாடாகாமை தெளியப்படும். இதனை,
 சங்கரசோழனுலாவில்,

“பாண்டியராரத்தின்பல்கலீமா—வீண்டிப்

பொரவிட்டசேர்மலாபேறந்தத்து

வரவிட்டவச்ரவடமே”

என வருதலான் நன்கறிந்துகொள்க.

இனி்க் காரியாகிய மலையமான் முள்ளூர்மலையையும், திருக்கோவ
 னூரையும் உடையவனாவன் என்று பழையநூல்களா னறியப்படும்.

இவனுடைய திருக்கோவலூர் சேதிநாட்டென்பது “சேதிநன் னூட்டு நீடுதிருக்கோவலூர்” எனச் சேக்கிழார் கூறுதலா லுணரலாம். இஃ திருக்கோவலூர் விஷயமாக மலையமான்சம்பந்தமான பலபலகதைகள் கேட்கப்படுகின்றன. இவன் அன்னைவயிற்றிலுதியாமல் வேள்வியிலு தித்தகாரணத்தாற் றெய்வீகன் எனப்படுவான் எனவும், சேரன்மகளா சிய பதுமாவதியை மணம்புணர்ந்தான் எனவும், கொலலிமலையை மேற் கணுடைய திருமுனைப்பாடிநாட்டை மூவேந்தர்பாற் பெற்றானெனவும், பெரியபுராணத்திற்கண்ட நரசிங்கமுனையரையர்க்கும் மெய்ப்பொரு ளையனார்க்கும் தந்தையாவான் எனவும், மூவர்முடியுடன் தன்முடியுஞ் சேர்த்துசூடிய நான்முடியுடையானெனவும், மலையரையன் அவதாரம் இவனெனவும், பாரிமகள் அங்கவை சங்கவையை மணந்தவன் எனவும், இவரன்றிச் சோழன்மகளையும், பாண்டியன் மகளையும் மணந்தவன் எனவும், இவரல்லாமற் சதயபுரி ராஜகுமாரிசீனையும் மணஞ்செய்து கொண்டானெனவும் அண்ணாமலைச்சதகம் என்னும் நூல கூறும். இந்த நூறகண் கொலலியை எல்லையாகவுடைய திருமுனைப்பாடிநாட்டை இவன் வேந்தர்பாற் பெற்றான் என்று கூறுதலால் அதன்கண் சேரன் மலைநாட்டுப்பகுதியும் அடங்குதல்நோக்கி இவனும் மலையன் மலைய மான் எனப்பட்டானென்றும், பிற்காலத்துச் சேரன்பாற்பெற்று இவ னுள்கின்ற மலைநாட்டுப்பகுதியை மலையமானாடென்றே கொண்டா ரென்றும் கூறினுமிழக்காது. எங்ஙனமாயினும் இந்நாடு இவனுக்கு என்றுமுள்ளதாசாது இடைநிற்சுடைத்ததென்பதை இந்நூலும் நன் குணர்த்துதலகாண்க. இதுகொண்டுபோலும் சேக்கிழார் மெய்ப்பொரு ளையனாரைச்

“சேதிநன் னூட்டுநீடுதிருக்கோவலூரின்மன்னி

மாஓதா ருபாகரன்பின்வழிவருமலாடர்கோமான்” என்றார்

எனத் தெரிந்துகொள்ளலாம். தெய்வீகனுக்கு மலைநாட்டுப்பகுதி ஸுடைத்தபடியால் அவன்புதலவரென்று அண்ணாமலைச்சதகங்கூறிய மெய்ப்பொருளையனாரை அத்தந்தைசிறப்பெல்லாம் உடையாராகக் கருதி மலாடர்கோமான் என்பது பொருத்தமுடைத்தேயாகும். தெய்வீகனுக்குரியநாட்டின்கீழ்த்திசைப்பகுதியை மெய்ப்பொருளையனாரும், மேற்றிசைப்பகுதியை நரசிங்கமுனையரையும் பெற்று ஆண்டனர் என்று அண்ணாமலைச்சதகங்கூறும். இவற்றையெல்லாம் அந்நூலுட

கண்டுகொள்க. இவன் தொண்டைநாட்டவனாகவிரந்து சேரவெனும்
சம்பந்தஞ்செய்தகாரணத்தாற் றெண்டைநாட்டார் சேரற்கு மைத்
துனக்கேண்மைபாராட்டுமுறைமைபுடையராயினாரென்று ஊகித்தற்கு
பிடனுண்டு.

“சேணுலாவுசீர்ச்சேராணர்கிருமலைநாட்டு

ணவயவாணமைததுனக்கேண்மை

பேணரியமுறையதுபெநுத்தொண்டைநாடு”

என்பதுகாண்க. அண்ணாமலைச்சதகத்தில்

வந்துலகு புகழ்கொண்ட தெய்வீச மன்னனெழின்
மலையமான் றந்த பதுமா
வதிமா தினைப்புணர்ந் தரிதாய்ப் பயந்ததொரு
மைந்தனர சிங்க முனையற்
சந்தநடு நாடெனுந் திருமுனைப் பாடிநாட்
டெல்லைக்குண் மலைமன் னனா
யிருவென்று முடிசூட்டி வைத்தபடி யாலதற்
கேயந்தநர சிங்க முனையர்
சந்ததியில் வந்தவர்கண் மலையமா னென்றுபெயர்
சாற்றநெடு மேற்றிசை யெலாந்
தங்கிய பெருங்குடிக ளாய்நிறைந் துமுதுபயிர்
தானிடுஞ் செல்வர் கண்டா
யந்தநர சிங்கமுனை யரையர்பே ரன்புநெறி
யருள்பெறு வசந்த ராய
ரண்ணாவி னிற்றுதிசெய் யுண்ணமு லைக்குரிய
வண்ணாம லைத்தே வனே.

என வருதலா னிவற்றதுண்மை எளிதிலறியப்படும். பதுமாவதிசேரன்
மகள் என்று இந்நூலுட் கூறுதலானும் அச்சேரவம்பிசியரேயாதல்
பற்றி அவர்பெயரையெல்லாம்புனைந்தாராவர். சேக்கிழார் மலாடர்
கோமான் என இவர் தம்பியாரைக்கூறுதலான் மலாடர் என்னும்
பெயர் பிற்காலத்துக் குடிப்பெயராயிற்றென்று எளிதிலூகிக்கத்தரும்.
இக்கதையெல்லாம்சேரனே மலையமான் என நிகண்டு களெல்லாக் கூறிய
தனையே வற்புறுத்துதல் நன்று கண்டுகொள்க.

கச்சியப்பூமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்திற், ரெண்டைநாட்டவனான காரி சேரன்பால் மலைநாட்டுப்பகுதியைப்பெற அது காரியென்னும் மலையமானாடாகிய காரீணத்தான் மலாடாகிய நாட்டைத் தொண்டை நாடெனவே கருதினார்.

“மலாடும்வளர்பாண்டியும்வழங்குபுனனாடு

விலாழிமதகுஞ்சரமும்வெய்யபொருண்மற்றுங்
குலாவுசிறப்பெய்தியதுகொங்குளநாடு”

என அவர் பேரூர்ப்புராணத்துப்பாடுதலா னறியப்படும். முதலிற் சேரன்பகுதியிலிருந்த மலைநாடு நாளடைவிற ரெண்டைநாடாகிய தன்மையையே யிதுகாட்டும்.

இஃது இன்னும் ஒருவகையானும் ஆராயப்படும். அகப்பாட்டில்

“அருவிபாய்ந்தகருவிரன்மந்தி
செவ்வேர்ப்பலவின்பழம்புணையாகச்
சாரற்பேரூர்முன்றுறையிழிதரும்
வறணுறலறியாச்சோலை
விறன்மலைநாடன்” (௩௮௨)

எனக் கூறுவதன்கண் பேரூர்முன்றுறையையுடையது மலைநாடென்று கொள்ளவைத்தார். இப்பேரூர் காஞ்சிவாய்ப்பேரூர் எனப்படுவதாகும். அது காஞ்சியாற்றின் முன்றுறையுடையதாதலுங்காண்க. இது கொங்குநாட்டுள்ளதலம். குடசிதம்பரம் எனப்படுவதுமீதுவே. இவ் லுருடையநாடு மலைநாடெனலால் கொடுத்தமிழ்நாடாகிய மலைநாடு இப்பக்கத்ததென்று தெளிதற்கு இதுவுமோர் துணையாதல்காண்க.

இனி முருகக்கடவுள் வள்ளியெனப்பெயரிய குறவர்திருமகனாவேட்டது தொண்டைநாட்டு மேற்பாடியூர்ப்புறத்துள்ள வள்ளிமலையின்க ணென்பது கந்தபுராணத்தும், தணிகைப்புராணத்துங்கண்டது. இங் ணனம் அப்புராணங்கள் கூறாதற்க அருணகிரிநாதர் “சேரமலைநாட்டில் வாரமுடனவேட்ட சிலிகுறவாட்டி மணவாளர்” எனப்பாடுதலான் இவ் வள்ளியைவேட்டது சேர மலைநாட்டின்கண் எனக்கொண்டனரென்று தெரியலாம். அருணகிரிநாதர் வள்ளிமலையைச் சேரநாட்டென்று

கருதியே இங்ஙனங்கூறினராவர். என்னையெனின் துவர் “வள்ளி படர்கின்ற வள்ளிமலைசென்று வள்ளியைமணந்த பெருமானே” எனப் பாபுதலான் வள்ளிமலையிற்றான் வள்ளியிருந்தாளென்றும், அங்குச் சென்று முருகக்கடவுள் மணந்தாரென்றும் கொண்டாரென்பது அறியக்கிடத்தலானென்க. இருகிறத்தார்க்கும் வள்ளிமலை என்பது ஒத்த தென்றும், அது சேரநாட்டது தொண்டைநாட்டது என்பதே வேற்றுமையென்றும் அறியப்படும். முற்காலத்தே சேரநாட்டதாகியிருந்த வள்ளிமலை பிற்காலத்தே தொண்டைநாட்டதாக யாதாமொருநிமித்தத்தாற் சேர்த்துக்கொள்ளலாயிற்றென்று நினைக்கத்தகும். இதனார் நெண்டைநாட்டிலுள்ள வள்ளிமலையைத் தன்னகத்துடையதாக இச்சேரன் மலைநாடிருந்தது என்பதுமட்டில் இவ்வருணகிரியார்பாடல் உணர்த்துமென்க.

இனி இளம்பூரணவடிகளும், சேவைவரையரும் மலைநாடெனவழங்கியதை நச்சினூக்கியியர் மலையமானுளென வழங்கிக்காட்டியது குடபுலத்துக்குடநாடு, குட்டநாடு இவற்றின்பக்கத்துள்ள பெரியமலைகளை யுடையநாடு என்று மயங்காமையப்பொருட்டென்றும், சேரனாகிய மலையமானுடையநாடு என்று தெளிதற்பொருட்டென்றும் கூறிலும் அமையும்.

இனிக் குடநாடென்பது சேரர் குடபுலமுமுதையுமுணர்த்தி அதன்கண் ஒருபகுதியாகிய கொடுந்தமிழ்நாட்டையும், உணர்த்துதல் போல இம்மலைநாடு என்பதும், சேரர்குடபுலமாகிய மலைமண்டலமுமுதையுமுணர்த்தி அதன்கண் ஒருபகுதியாகிய கொடுந்தமிழ்நாட்டையுமுணர்த்துதல் நூல்களிலெல்லாம் காணலாம்.

இனி இச்சேரன் குடபுலத்தோர்பகுதியாகிய இம்மலைநாடு, மேற்கூறியவாற்றால் அகநாட்டிடத்தது என்று தெளியப்படுமாயினும் அதனெல்லை யுணரப்பட்டிலதாலெனிற் கூறுவேன். சேரன்பெயர்சிறந்தது “வானவன்கொல்லிக் குடவரை” எனப்பட்ட கொல்லிமலையுள்ளையென்பது முன்னேகூறினேன். அவன்பெயர்சிறந்த கொல்லிமலை ஒரு புறனும், மலையமானுடென்று அவன்பெயர்சிறந்த மலைநாடு ஒருபுறனுமாமென்று சொல்லுதல் பொருத்தமுடைத்தாகாது. எங்கு அவனுக்குச் சிறந்தமலையுளது அங்குத்தான் அவன்பெயர்சிறந்த மலைநாடும்

உளதாகும். புதிற்றுப்பத்துரைகாரரும் “கொல்லிக்கூற்றத்து நீர்கூர் மீமிசை” (அ0-பதி.) என்புழிக் கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்த மலைகளை யுடைய நாடு என விளங்கவுரைத்தார். அவர் கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்த நாடு என்னுது கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்த மலைகளை யுடைய நாடு எனத் தெளிவித்தலையுங்காண்க. இதனாற் கொல்லிமலையைத் தலைமையாகக் கொண்டு அதனைச் சூழப் பலமலைகளை யுடையதோர் நாடாதவின் மலை நாடெனப்பட்டதென்று யுத்தணரலாம். இக்கொல்லிமலை கொங்குமண்டலத்துளதாதலின் இம்மலைநாடும் அம்மண்டலத்தினோர்பகுதியாயடங்குதலறியலாம். கொங்குநாடு இடையிற் றன்பெயர்கொண்டு பெருநியதென்று முன்னரே சொன்னேன். இது சேரனுக்குரிய நாடுகள் சிலவற்றைத் தன்னகத்துக்கொண்டதாகும். மதுரைநாட்டினுள்ள திருவாவினன் குடியைச் சேரர் கொங்குநாட்டகத்துவைத்து அருணகிரிநாதர் வழங்கியவாற்றான் இக் கொங்குமண்டலத்தின் பெருக்கம் உணரப்படும். அவர்

“ஆதியந்தவுலாவாசுபாடிய
சேர கொங்குவைகாவுர்நன்னாடதி
லாவினன் குடிவாழ்வானதேவர்கள் பெருமாளே”

எனவுரைத்தது காண்க. அவர் இங்குக் கொடுங்கோளுரிலிருந்தரசாண்ட சேரமான் பெருமானையானாருக்குக் கொங்குநாடுரியதென்று பாடுதல் காண்க. இதனாற் பண்டைச்சேரர்கொங்குநாட்டின்பரப்பு எளிதிலறியப்படும். இவ்வாவினன் குடிக்கும் கொல்லிமலைக்குமிடையே தான் காவிரி, ஆன்பொருரை, குடவனாறு எனப் பெயரிய ஆறுகள் பலவுள்ளன என்றுணர்க. குடவனாறு என்பது மேற்றிசையுடையவனதாறு என்று பொருள்படுதல் காண்க. ஆன்பொருரை காவிரியுடன் கூடும் யாறென்று புதிற்றுப்பத்து “மாமலைமுழக்கின்” என்னும் பாட்டுரையானுணர்க.* இங்ஙனம் சேரர் குடபுலத்துள்ளதும், சேரர்க்குச் சிறந்தகுடவரையாகிய கொல்லியைத் தன்கணுடையதும், சேரர் கொடுந்தமிழ்மலைநாட்டைத் தன்னுட்கொண்டதும், சேரர்க்குரிய ஆன்பொருரை, குடவனாறு முதலிய யாறுகளை யுடையதும், மலைநாட்டுள்ள

* ஆன்பொருரையைப்பற்றிப் பின்னரும் விரித்துரைப்பேன். ஆண்டுக்கண்க.

தெனப்பட்ட பேரூரையுடையதும், பாண்டிநாடுவரை பரந்த நிலையுடையதுமாகிய சேரர் கொங்குநாடு சோனாட்டெல்லையிலுள்ளதென்பது எல்லார்க்கு மொப்பதாகும். சேக்கிழார் “கொங்கர்நாடுகடந்தருளிப் பொன்னாட்டவருமணந்தாடும் பொன்னிரீர்நாட்டிடைப் போவார்” எனக் கூறுதலானும் இஃதறியப்படும். இதனாற் கொங்குநாடுஞ் சோழர்நாடும் அடுத்துள்ளவாறு புலப்படும்.

மற்றுச் சேக்கிழார் “கொங்கர்நாடுகடந்தபோய்க் குலவுமலைநாட்டெல்லையுற” எனக்கூறியதனாற் சேரர்மலைநாட்டைக் கொங்குநாட்டுக்கு அப்பால்வைத்தாரென்ற கூறுவேன்—சேக்கிழார் ஈண்டுக் கூறுவது சேரமான்பெருமானையனார்காலத்துச் சேரரிருந்தநாட்டைக் குறிப்பதன்றி வேறு கொடுத்திழ்நாடு என்ற மலைநாட்டைக்குறிப்பதென்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அவர் மலைநாடென்றுகொண்டது சேரமான்பெருமானையனார் அரசுபுரிந்த கொடுங்கோனார்ப்பக்கத்துநாட்டையென்பது அவர்பாடிய பெரியபுராணத்தா னறியப்படும். அது உரையாசிரியர்முதலிய பல்லோர்கொள்கைப்படி குடநாடு, சூட்டநாடு என இரண்டிலொன்றுவதன்றி இவ்விரண்டிற்கு மப்பாற்பல கொடுத்திழ்நாடுகள்கடந்து நிறுவப்படும் மலைநாடாதல் கூடாதெனக். மற்று அவர் மலைநாடென்று கூறியதெல்லாம் சேரர்நாடுமுழுது மலைமண்டலமென்றுவழங்குதல்பற்றி எனக்கொள்க. சேரமான்பெருமானையனார்காலத்துக் கொங்குநாடு சேரர் ஆட்சிக்குரியதாயினும் அவராங்கில்லாமையற்றிக் கொங்குநாட்டைச் சேரர் மலைமண்டலத்தினின்று வேறுபிரித்தாரெனக் கொள்ளத்தகும். இப்பிற்காலநிலைமையைத் துணையாக்கொண்டு சங்ககாலத்துள்ளதொன்றைத்

இனிச் சேரமான்பெருமானையனார்காலத்துக்குமுன்னே சேரர் தம்வலிகுன்றிச் சோழர்க்குத் திறையளக்கின்ற சிறுநிலையையெய்தினுரென்பது அச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்துப் புகழ்ச்சோழநாயனார் வரலாற்றான் அறியப்படுவது. வலிகுன்றிய சேரர் பின்னே* கொங்குநாட்டுத் தலைநகரைவிட்டுத் தங்கட்குரிய குடநாடு, சூட்டநாடுகளிலே

* சேரர் தங்கனாட்டகத்தேயிருந்து பிறர்க்குத் திறையளக்கின்ற சிறுமையை நினைந்து தங்கள் நாட்டைவிட்டார் என்றுகொள்க.

சென்று ஒதுங்கினார் என்று பிற்காலநிலைமைக்குத்தகத் துணியப்படும். இதனால் சங்ககாலத்துக்குப்பின்னே சோழர் வலியுறுத்தினார் என்றும், சங்ககாலத்துக்குப்பின்னே சோழராற் சேரர் கொங்குநாட்டைவிட்டித் தன் குடநாட்டொதுங்கினராகக்கூறுதல் பொருந்தாதென்றுங்கருதிப் பிறர்கூறுவன பொருந்தாமை காண்க. சந்திரமூர்த்திராயனார்காலத் தவரான சேரமான்பெருமானாயனார்க்குச் சந்திரமூர்த்திராயனாரைப் பாடப்பட்ட புகழ்ச்சோழநாயனார் முந்தியவரென்பது தெற்றெனவினங் கும். அப் புகழ்ச்சோழநாயனார் கருவூர்சென்று கொங்கரொடு குடபுல மன்னர் திறைகண்டவாற்றூற் கொங்கரொடு குடபுலமன்னர் வலிகுள் றித் தளர்ந்தவாற்றியப்படும் என்க. இதனாலும் சங்ககாலத்துச் சேரர் தலைமையும், சேரமான்பெருமானாயனார்காலத்துக்குமுன்னே சேரர் சோழர்க்குத் திறையிடுவாராகிய நிலைமையும் எளிதிலுய்த்துணரப்படு மென்க. புகழ்ச்சோழர்க்குத் திறையுரிமைகூறியவாற்றூற் கொங்கு நாடு சேரர்க்கே அக்காலத்துமுரியதாதலுணரலாம். பிற்காலத்துத் தொங்குநாடு குடபுலம் என்பது மறக்கப்பட்டிலதென்பது

“சென்றசென்றகுடபுலத்துச்சிவனாரடியார்பதிகடொறு நன்றுமகிழ்வற்றின்புற்றுநலஞ்சேர்தலமுங்கானகமுந் துன்றுமணிரீர்க்கான்யாறுந்துறுகற்சாரமுங்கடந்தருளிக் குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தார்குலவுமடியேனகம்புகுந்தார்”

என வெள்ளாணைச்சருக்கத்துச் சேக்கிழார் பாடுதலானும் அறியப் படும். இதன்கட் குடபுலத்துப்பதிகடொறு மின்புற்றுத் தலமுங் கானக முங் கான்யாறுஞ் சாரமுங்கடந்து அப்பாற் குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தா ரென்று கூறுதல்காண்க. தொங்குநாடு சோருடையதென்பது இதன் பின்னும் மறக்கப்பட்டிலாமை முன்னே காட்டப்பட்ட “சேரர்கொங்கு வைகாடூர்நன்னூதில்” என்ற அருணகிரிநாதர் திருப்புகழானறியப் டாகும். இதனால் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் தொங்குநாட் .ச் சேரர்க்கேயுரிமையாகவைத்துப்பாடினாரென்பதறியப்படும்.

இக் தொங்குநாட்டைப் பாண்டியனொருவன் வென்றுகொண்டா னென்று இறையனார்களையிலுரை மேற்கோட்பாடல்கள் பலவற் றான் அறியப்படும். சோழனொருவன் தொங்கரைப் போரிட்புறங் கண்டான் என்று “தொங்கு புறம்பெற்ற தொற்ற வேந்தே” (உ)

என அவனைப்பாடுதலானறியப்படும். ஈண்டுப் புறம்பெற்றகொற்ற மென்பது எதிர்த்தார் புறக்கொடையைப்பெற்றதனாகிய வென்றி என்றவாறு. இதனை யிங்ஙன முணராமையான் வேறுவேறுகூறுவாரு முளர். இப்பாண்டியரும் சோழரும் சேரரை வென்றுகொண்ட காலத்து அவர்நாடு வென்றவர்க்குத்திறையளக்குஞ்சிறுமையை எய்தியதென்று கருதுவதல்லது பழைய பகுப்புமுறையினின்றும் மாறிப் பாண்டிநாடும், சோனாமொகமாயிற்றென்றுதுணிதல் பொருந்தாது. அங்ஙனந்துணியின் “காவிரிவைப்பிற் புகார்ச்செவ்வ” எனச் சேரனைக் கூறுதலாற் சோனாடு சேரநாடாயிற்றென்றும், செங்குட்டுவன்காலத்துத் தமிழ்நாடுமுழுதுஞ் சேரநாடாயிற்றென்றும் அதற்குமுன் னெல்லாம் வழங்கியநாடுகளின் பாகுபாடு அடியோடுஒழிந்துபோயிற்றென்றும் கொள்ளநேரும். இது தமிழ்நாட்டுவழக்கன்றென்பது பண்டைச்செய்திகளை நுணுகினோக்குவார்க்குப் புலனாகும். முற்காலத்துத் தமிழ்வேந்தர்முயருள் ஒருவர் மற்றை இருவரை வென்ற விடத்து வென்றவர் தோற்றவர்பாற் றிறைகொண்டிருப்பர், அங்ஙனமன்றாயின், வென்றவர் வென்றுகொண்டநாட்டின் தொன்மை முடியைத்தாம்புனைந்து அந்நாட்டு முன்னிகழ்ந்தமுறையேமுறையாக அரசாள்வர். இங்ஙனமல்லது பழையபாகுபாட்டினைத்தையுமாற்றிப் பாண்டிநாட்டைச் சோனாடாக்கினாரென்றும், சோனாட்டைப்பாண்டிநாடாக்கினாரென்றும், இவ்விரண்டையுஞ் சேரநாடாக்கினாரென்றுந்துணிதல் பொருந்தாது. செங்குட்டுவன் மற்றை இருவேந்தரினும் மிக்கு விளங்கியகாலத்து முவர்பொறியையும் அவனிட்டானென்பது சிலப்பதிகாரத்துக்காண்டலானும்; உறையூரையாண்டசோழன் இருவரையும்வென்றபோது மூன்றுமுடியையும்புனைந்து மும்முடிச் சோழன் என விளங்கினுனென்பது தேவாரத்தானும் அறியக்கிடத்தலானும்; வென்றவேந்தர் வென்றுகொண்டநாட்டின் பாகுபாடும், அரசியலும், அழியாமல் அவ்வந்நாட்டவர்க்கு அவ்வவ்வேந்தாய்விளங்கி நாடாண்டார் என்றே துணியலாம். இக்காலத்தும், ஒவ்வோர் நாட்டை வென்றவேந்தர் அவ்வந்நாட்டின்பாகுபாட்டை அழித்தற்கியலாமல் அவ்வவ்வெல்லையிலே அவ்வந்நாட்டைவைத்து அந்நாட்டு வழக்கங்கட்கியைய அரசாளுதலையுங் கண்டுகொள்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்தன்றே சிற்காலக்கவிகளும் பாண்டியரும், சோழரும் கொங்கு

வென்றதையறிந்துவைத்தும் 'சேர்கொங்கு' என்றேபாடுவாராயின ரெனத்தெளித். அவ்வக்காலத்துவென்றஅரசனைச் சிறப்பித்து மூன்றுநாட்டையுமுடையானாக ஒருவனைப் புகழ்ந்ததன்றிப் பாண்டியர்புகார்நாடு, சோழர்மதுரைநாடு, சேர்கொங்கை எனமாரி யாண்டும் பலர்மேல்வைத்து வழங்காமையானும் இதனுண்மை நன்று தெளியப்படும். மிகவும் அழகிய இம் முறைகெட்டு நிலைதடுமாறியது இறப்பப்பிற்காலத்தின்கண்ணையாமென்று ஆராய்ந்துகொள்க. யான் இத்துணையுட்கூறியது 'கொங்குநாடு' எஞ்ஞான்றும் சேர்கொங்கு என வழங்கப்படுமேயன்றிப் பாண்டியர்கொங்கு சோழர் கொங்கு என எந்நூலுளும் வழக்குப்படாதென்பதை யுணர்த்தவே யெனவறிக சேர்கொங்குகென்னும் வழக்கன்றிப் பாண்டியர்கொங்கு, சோழர்கொங்குகென வழக்கின்மை பன்னூலும்வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க. பாண்டியருள்ளும், சோழருள்ளும் ஓரொருவேந்தன் வென்றதைக்குறித்தற்கண் "குனிவார்சிலையொன்றி னால்வென்ற கோண்கொங்க நாட்டகொல்லி" எனப் பாண்டியனையுங் 'கொங்கர்' என ஒரு சோழனையுங் கூறுதலெல்லாம் சேரனைக் "காவிரி மண்டிய சேய்விரிவனப்பிற்புகார்ச்செல்வ" (பதிற்-எக) என்றதனோடொக்கு மன்றிப் பிறிதாகாதென்றுய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இத்துணையுட்கூறியவற்றூற சங்ககாலத்துக் கொங்கு சேரருடையதன்றிப் பிறருடையதன்மை நன்று தெரியலாம். அங்குந மாயின் அக்கொங்குநாட்டுரெல்லாம் அந்நாடுடைய சேரரையேசேர்ந்தன என்பது யான் கூறவேண்டுவதன்று: அக்கொங்குநாட்டுப்பல்லூருட் கருவூர் எனப்பெரியதோருருண்மை பலநூல்களானறியப்படும். இக்காலத்தும் அக்கருவூர் அப்பன்னூல் வழக்கிற்குமியையக் கொங்குநாட்டென்றே தமிழுலகாற் கருதப்படும். இவ்வூர் நூலிற் கூறியாங்கு காவிரியுடன்கலக்கும் ஆன்பொருடையின் றுறையையுடையதாகும். சங்கப்புலவரானும், ஆளுடையபிள்ளையாரானும் பாடப்பட்ட திருக்கோயிலையுடையதாகும். கருவூர் த்தேவராற் பாடப்பட்ட திருவிசைப்பாப்பெற்றதாகும். அருணகிரிநாதராற் பாடப்பட்ட திருப்புகழுடையதாகும்: இவ்வூரை உமாபதிசிவாசாரியர் கொங்குநாட்டுத்திருப்பதிகளுளொன்றாகவுரைத்தார். இது சேர்கொங்குநாட்டுள்ள காரணத்தாற் சேர்கருவூரென்பது தெள்ளிது.

மற்றிக்கருவூரைச் சேக்கிழார்

“தங்கள் குலமரபினமுதற்றனிநகராக்கருவூர்

எனவும்

“மன்னியவநாயன்சீர் மரபின்மாநகரமாகுந

தொன்னெடுக்கருவூரென்பகடர்மணிவீதிமுதூர்”

எனவும் கூறுமாற்றும் சோழநூரெனக்கருதினாரென்று நினைக்கப் படுமாலென்றிற் கூறுவேன் . சங்கநூல்களிலேனும், சேக்கிழார்பெரிய புராணத்தேனும், அதற்குப்பிந்திய நூல்களிலேனும், இரண்டு கருவூர் கூறப்படவேயில்லை. சங்கநூல் கருவூரை

“கடும்பகட்டியாணை நெடுந்தேர்க்கோதை,

திருமாவியனகர்க் கருவூர்” (அகம்-கூஉ)

எனத் தெளிவாகச் சேரனுடையதென்று கூறிற்று. யாப்பருங்கலக் காரிகை வுரைகாரரும்* கருவூரைச் சோண்டிக்கு மேற்கே யுளதாகக் காட்டினார் தேவாரத்தலமுறைவகுத்தபெரியாரும் கருவூரைக் கொங்குராதேவைத்திட்டார். சேக்கிழாரும் இக்கொங்கு நாட்டுக்கருவூரையேகருதிக் கூறுகின்றாரென்பது அவர் “கொங்க ரொடு குடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாணத்.....கருவூரின்வந்தணந்தார்” எனவும் “வந்துமணிமதிர்கருவூர்மருங்கணைவார்..... திருவானிலைக்கோயின்முந்துறவந்தணந்திறைஞ்சி” எனவுக்கூறுதலான் நன்குணரப்படும். அவர் புகழ்ச்சோழநாயனார் கருவூர்க்குப் போந்தது கொங்கரொடுகுடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாணவேண்டியே என்று மிகவுநன்றாகத்தெளிவித்தல் காண்க. அவர் சோண்டீர்கள் பலவற்றைக் கூறுமிடத்தெல்லாம் அவ்வூர்கள் சோண்டிள்ளவெனத்தெரியுமாறு அந்நாட்டுவருணனைகறிச்செல்லுதலும், இக்கருவூரைச்சோண்டிதென அங்குணங்குறமையும், நன்றுநோக்கிக் கொள்க. இப்புகழ்ச்சோழநாயனார்புராணத்தே இப்புகழ்ச்சோழர் உறையூரிலரசுபுரிந்திருந்தார் என்றும், அவ்வுறையூர் சோண்டிள்ள தென்றும் விளங்கப்பாடுதலுங் காண்க. அவர் உறையூரிலரசுபுரியுநாளிற் கொங்கரொடு குடபுலத்துக் கோமன்னர் திறைகாணவேண்டிக் கருவூர்வந்தணந்தார் எனவே கூறினார். பிறர்நினைக்குமாறுநோக்கின் குடபுலம் மேலைக்கடலோரத்து நாடாகும்: இக்கருவூர்க்கும், அக்

குடபுலத்துக்கும் நெடுந்தாரமல்லாமல் நெறியருமையுமுளது. அக் கடலோரத்துக்குடபுலமன்னர் திறைகாண இக்கருவூர்க்குச்சேறலேனோ? பிறர்கருத்துப்படி கொங்குநாடுதான் சேரர்க்கில்லாத் தனிநாடாயிற்றே? ஆண்டுள்ளகருவூரிற் குடபுலக்கோமன்னர் திறைகாண்பதென்னோ? கருவூர்க்கும் புகழ்ச்சோழர் அரகபுரியும் உறையூர்க்கும் நாம்காததூரந்தானே. அவ்வுறையூரிவிருந்தே சோழர் இருவர் திறையுங்காண்டலினுற்றதடை யாது? இவையெல்லாம் ஆராய்ப்புகின் அப்பிறர்கூறுவது பொருந்தாதென்றுதானே புலனாகும். சேக்கிழார் கொங்குநாட்டைக் குடபுலமென்று தொன்னூல் வழக்கிற்கியையவே கருதினாரென்பது வெள்ளாண்ச்சருக்கத்துச் சுந்தரமூர்த்திராயனர் திருப்புக்கொளியூரவிநாசியினின்றுபுறப்பட்டுக் குடபுலத்துச் சிவனடியார்பதிகடொறும்போய் அப்பால் மலை நாட்டகம்புகுந்தாரெனக்கூறியவாற்றான் அறியப்படும். இதற்குரியபாடலை முன்னரே காட்டினேன். கொங்குநாட்டை ஆண்டுக் குடபுலமென்றுகூறியவர் ஈண்டுக் குணபுலமென்றுநினைத்து அதற்கேற்பக் கருவூரைச் சோழரதூர் என்றார் என்று பொருள்கொள்ளுதல் அசம்பாவிதமாகும். இவ்விடர்ப்பாடெல்லாம் சேரர் குடபுலம் இஃதென்று தெரியாமையானே நேர்ந்ததாகும். இதன்கண் இவ்விரோதமொன்றுமுண்டாகாதபடிநோக்கிப் பொருள்கொள்ளின் உறையூர்ப்புகழ்ச்சோழர் கொங்குநாடுகுடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாண அக்கொங்கரும் குடபுலமன்னருமுள்ள குடபுலத்தூர்க்குச் சென்றணைந்தார் எனவுரைத்தலே பொருந்திற்றதல் காண்க. குடபுலத்தவரைக் கோமன்னர் என்றதனாற் கொங்கர் அவர் கீழடங்கிய சிற்றரசரும் குடியுமாவர். புகழ்ச்சோழர் குடபுலத்தைவென்று கொண்டதனால் அங்கனம்வென்றநாட்டுத் தலைநகர்க்கண்ணே அவர் திறைகாணச்சென்றார் எனவறிக. பிறர்கூறுமாறு குடபுலம் மேலைக் கடலோரத்ததேயாயின் சோழர் துத்திறையைக் கருவூரிற் கொணர்ந்து இன்னநாளின் நம்முன் அளக்கவென ஒலைபோக்கி நியமிப்பொங்க. அங்கனமொன்றும் நியமியாமையான் குடபுலமன்னர் கருவூரகத்தேனும், தோற்றகாரணத்தான் அவ்வூரைவிட்டு அதன் பக்கத்தேனுமுள்ளாதல்பற்றியே குடபுலக்கருவூர்க்குச் சென்றாரெனப்படுமென்க.

புகழ்ச்சோழநாயனார் கருவூர்சென்று மொய்யொளிமானிகையி
 னத்தானிமண்டபத் தரியாசனத்தமர்ந்து அம்முற்றீதுக் குடபுல
 மன்னர்கொணர்ந்த திறைகண்டார் எனக்கூறியவிடத்துக் கொங்
 கரையே கூறாமையானும், குடபுலமன்னரையே கூறிவிடுதலானும்
 கொங்கர் தனியரசராகாமைநன்குணரப்படும், குடபுலமன்னவர்
 வேற்றுநாட்டினின்று கருவூர்க்குத் திறையளத்தற்காக வந்தாரென
 அங்குக் கூறாமையானும் குடபுலமன்னர் அவ்விடத்தவராத நெளியப்
 படும். திறைகண்ட்சோழர் குடபுலமன்னரை அவர்நாட்டுக்குச்செல்ல
 விடைகொடுத்தாரென்று அங்குக்கூறாமையானும் யான்கூறுவதே
 கருத்தென்றுணர்க. சேக்கிழார் விமன்மிண்டநாயனருடையணரும்,
 கொங்குநாட்டுத்திருப்பதியுமாகிய திருச்செங்குண்டூரை மலைநாட்
 டென்தெனவைத்துச் “சேர்திருநாட்டீர்களின்முன்சிறந்தமுதூர்
 செங்குண்டூர்” எனப் பாடுதலானும் இக்கொங்குநாட்டைச் சேரர்
 நாடென்றுகொண்டாரென்று துணியப்படுமென்றுணர்க. இங்
 கனங்கூறுகின்றசேக்கிழார் இக்கொங்குநாட்டுக்கருவூரைத் “தங்
 கங்குலமாபின்முதற்றினிகர்” எனவும் “அநபாயன்சீர்மரின்
 மாநகரம்” எனவுங்கூறுவராயின் அதனுணுக்கமீட்டுதென்று ஆராய்ந்
 தறிந்து முன்பின்முராணமை உரைக்கவேண்டுவதாகும். சேக்கிழார்
 கருவூரைப்பற்றிக்கூறிய இவ்விடத்தும் நேரே சோனாட்டுரென்றும்,
 சோழநூரென்றுக்கூறாமல் அதன்சம்பந்தத்தை மரபின்மேலேற்றியே
 கூறுகின்றார். புகழ்ச்சோழர்க்கு வென்றசம்பந்தமல்லது வேறுசம்
 பந்தமுளதாயின் அதைவிளக்கச்சொல்லுவாரென்றேகொள்க. சேரர்
 ஊரென்று உலகெலாந்தெரிந்தகருவூரைச் சோழநூரென்றுகூறுதல்
 பொருந்தாதென்பதை நன்குணர்ந்தே கருவூரைப்பற்றிச் சோழர்மா
 புக்கேனும் சம்பந்தமுண்டாவென்று ஆராய்ந்துகண்டு அதனையே
 ஈண்டுக்கூறிராவர். கருவூர் பாற்கரபுரம், பாற்கரகேதத்திரம்
 என்னும் பெயருடையதாதலின் சோழர்தங்கள்குலமாபின்முதல்வ
 னான சூரியனுடையநகரமாகும் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. மா
 பின்முதல்வனுடைய நகரமாதற்சிறப்பான் முதன்மையாகிய ஒப்பற்ற
 நகரமாயிற்று. புகழ்ச்சோழர்க்கு வென்றுகொண்டசம்பந்தமன்றிக்
 குலமாபானுக்கினும் சம்பந்தமுண்டெனத் தம்மரியபெரிய புலமை
 யானியைத்துச் சேக்கிழார்பாடிய தீட்டுதென்றுணர்க. முன்னரும்

அப்பான்சீர்மரபின்மாநகரமாகும் என்ற தூ உ மி க் க ரு த் தே ப ற் றி யென் றுகொள்க. இவர்க்குமுன் வகைதூல்செய்த நம்பியாண்டார் நம்பிகளும் இப்புழம்ச்சோழரைக் “கோகனநாதன் குலமுதலோனல மன்னியபுகழ்ச்சோழன்” (திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி-100) எனக் கூறிய தனையும் சண்டைக்கேற்பநோக்கிக்கொள்க. ஆண்டுத் தாமரைநாயகனுள் சூரியனாகிய சோழர்குலமுதல்வனுடையலத் தைத் தன்பானிலைபெறுவித்தவனென்று கூறுதல்காண்க. தங்குல முதல்வனுள்சூரியன் சேர்கருவூரையுடையனாயினும்போலப் புகழ்ச்சோழரும் அதனையுடையராயினாரென்பதுபற்றியே இவ்வுவமைசெய்யப்பட்டதாகும். இவ்வகைதூலில் இவ்வுவமையாற்றுகுறித்த பொருண்மையையே யுள்ளத்தமைத்துப் பிறிதொருவகையாற் சேக்கிழார் கூறினாரென்றேகொள்க. சோழர்க்கே என்றும்உரிமையாக்குவது அவர்க்குக்கருத்தாகியின்

மன்னிநீடியசெங்கதிரவன்வழிமரபிற்
 ரென்மையாமுதற்சோழர் தந்திருக்குலத்தரிமைப்
 பொன்னிநாடுநுங்கற்பகப்பூங்கொடிமலர்போ
 னன்மைசான்றநாகபட்டினத்திருநகரம்”

என்பதுபோல் விளங்கவுரைப்பரென்க. கருவூரைப் பாற்கரபுரமென்பது அதன்புராணத்திற்கண்டுகொள்க அவ்வூரை வைதிகரெல்லாம் பாஸ்கரகேதந்தரமெனவழங்குகலை இன்றுங்கேட்கலாம். “கருவூரையிலங்கிவளர்பாற்கரபுரமென்றிசைப்பர்தொன்னூலியலோரே.” (தலமகிமை) என்பது கருவூர்ப்புராணம். இது பாஸ்கரகேதந்தரமாயின் சோழர் தங்கண்மரபின்மாநகரமேயாமன்றோ. இவ்வாறு கவித்துவ வன்மையாற்குறிய்தனை றுணுகினோக்காது அதனையேசரித்திரமாகக் கொண்டு இடர்ப்படுவார்பிறரென்க. சோழமண்டலசதகமுடையார் சோனாட்டுநாயன்மார்பலரையுமெடுத்தோதுகின்றவர் புகழ்ச்சோழநாயனார் உறையூரிலரசுபுரிந்தவரென்றுகொண்டும் அவர்சரிதம்நிகழ்த்தது கருவூர்க்கணென்பதுபற்றி அவரை எடுத்துக்கூறாமல்விடுதலானும் கருவூர் சோழமண்டலத்தூரன்றாதல் தெளியப்படும்.

“கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபுரள்வெள்ளாறு
 குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—ஊதிசையில்
 ஏண்டுடு வெள்ளா றிருபத்து நாகாதஞ்
 சோனாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.”

என வழங்கும் வெண்பாவால் சோண்டெல்லி கருவூரைப்புறத்திட்டே கோட்டைக்கரையளவாய் சிறப்பதுகாண்க. இதனுண்மை அடியிற்*குறித்திருக்குங்குறிப்பாலுமுணர்க. சங்கதூல்களும் பின்னூல்களும் ஒருபடியாகச் சேரருடையதென்று தெளிவித்த கொங்குநாட்டுச்சிறத்ததோரூரினை முன்பின் ஆராயாது சோழர்தெனறுகறிப்பண்டைத்தமிழ்வரம்பழியச செய்யுள்செய்பவர் சேக்கிழாரல்லரென்று தெளிந்துகொள்க. இத்துணையுங்குறியனகொண்டு சேரர்கொங்குக்கருவூர் சேராகருவூரேயென்றுணாக.

இனிச் சோழர்நீர்நாடும், சேரர்கொங்குநாடும் ஒன்றையொன்றடுத்தள்ளதன்மை முன்னரே விளக்கவிட்டேன். சேரரும், சோழரும் ஒருவரோடொருவர் இகலிப்பலகாலுமபோர்புரிந்தது தொன்னூல்களில் மிகுதியாகக்கேட்கப்படுதலான் சேரர் சோண்டையும, சோழர் கொங்குநாட்டையும பகையுலவாகக்கருகினரென்றுணரத்தரும். சோழர்க்குக் கொங்குபகைப்புலமாதல “கொங்குபுறம்பெற்ற கொற்றவேந்தே” (௩௭௩) எனச் சோழனைப்புறம்பாட்டிற் கூறியதனுலறியப்பட்டது. இதனாற் சோழாபகைப்புலத்துரைச் சோழருவென்று தூல்கள்கூறுவென்று தெளிந்துகொள்க.

இக்கருவூர் சேர் கொங்குநாட்டதாதலாற் சேரருரென்றுணரப்படுமாயினும் இதன்கண்ணே சேரவரசர் மாளிகையுடையராய் வதிந்தாரென்பது எற்றாற்பெறுதுமெனிறகூறுவேன்.
புறநானூற்றில்

*The last of these names (Kottakarai) means 'Fort bank' and tradition says that it refers to the great embankment of which traces still stand in the Kuiltalai Taluq. The Karai Pottanar river is also supposed to have formed part of the boundary and to have obtained its name from that fact. The Karai Pottanar is a small stream rising in the Kollamalai

Page 28 Gazette of the Trichinopoly District.

The name signifies "the river which marked the boundary", and native tradition which appears to be founded on fact, says that the stream was once the boundary between the Pandya, Chola and Chera Kingdoms.

--Page 8 Gazette of the Trichinopoly District.

“ இவன்யாரென்குவையாயினிவனே
 புலிநீறக்கவசம்பூம்பொறிசுதைய
 வெய்கணைக் கழித்தபகட்டுடழின்மார்பின்
 மறவியன் னீகனிற்றுமிசையோனே
 கனிறே, முந்நீர்வழங்குநாவாய்போலவும்
 பன்மீனாப்பட்டிங்கள்போலவுஞ்
 சுறவினத்தன்னவாளோர்மொய்ப்ப
 மரீஇயோரறியாதுமைந்துபட்டன்றே
 நோயிலனாகிப்பெயர்கதிலலம்ம
 பழனமஞ்ஞையுகுத்தபீவி
 கழனியுழவர்கூட்டொடுதொகுக்குங்
 கொழுமீன் விளைந்தகள்ளின்
 விழுநீர்வேலிநாடுகழுவோனே.

இது சோழன் முடித்தலைக்கொப்பெருநற்கிள்ளி கருவூரிடஞ்
 செல்வானைக் கண்டு சேரமானந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையோடு
 வேண்மாடத்துமேலிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்
 பாடியது” (10௩)

என இருதலைக கற்றார்பலருமறிவர். ஈண்டுப் புறப்பாட்டுரை
 காரர் “கனிற்றுமிசையோனாகிய இவன் யாரென்குவையாயின், நாடு
 கிழவோன்: இவன் கனிற்றுமதம்பட்டது: இவன் நோயினிற்றிப்பெயர்க
 எனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க” என்றும், பெருநற்கிள்ளி கனிற்று கை
 யிகந்து பகையகத்துப்புக்குந்தமையான் அவற்குத்தீங்குறுமென்
 றஞ்சி வாழ்த்தியமையால் இது வாழ்த்தியலாயிற்று” என்றும் நன்கு
 விளக்கினார். இவற்றாற் சோழன்பெருநற்கிள்ளியென்பான் தன்
 சோனாட்டெல்லையகத்தே ஓர்காற் கனிதூர்ந்துசெல்லும்போது அது
 மதம்பட்டுக் கையிகந்து சோழனுக்குப்பகையகமாகிய கருவூரிடஞ்
 சென்றதென்றும், அங்கனம் பகையகமாகிய கருவூரிடம்புகும் அக்
 கனிற்றைச் சோழற்குத் துணையாய்ப்போந்த வாண்மறவரும், பழகிய
 பாகரும் தம்வணியாற்றித்து வேண்டுவனசெய்யவும் மதத்தால்
 அவற்றைமதியாது கருவூரிடஞ்செல்லத்தலைப்பட்டதென்றும், இவன்
 வாண்மறவருடன் கனிதூர்ந்து கருவூர்மேல்வருதலைச் சேரன்
 அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையென்பான் சோழன்பகையகமாகிய கரு

ஆரிடத்து வேண்மாடம் என்னும் மானிகையின் உபரிகைமே லிருந்து தன்கண்ணினேகண்டு தனக்குப்பகையாகிய ஓருவன் வாண் மறவர்புடைசூழக் களிதூர்ந்துவருவானாகினைந்து முகம்வேறு பட்டுத் தன்பக்கத்து அவ்வேண்மாடத்துபரிகையிலேயிருந்த உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியாரென்னும் புலவர்பெருமானை இவன் யாரென்றுவினாவ அதற்கு அவர் தம்முண்ணறிவானும், சேரனினு முற்பட்டு நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துகண்டதுணிவானும், களிதூர்ந்துவருஞ்சோழனை முன்னமே தாந்தெரிந்திருந்ததன்மை யானும் இங்குக்களிதூர்ந்துவருவோன் நீர்நாடுகிழுவோனாகிய சோழன் இவன்பகையகத்துப் படையெடுத்துவருவானல்லன்; இவன் யானை மதம்பட்டது: அது வாண்மறவரையும் பாசரையும்தியாது கையிகந்து, ஈங்குவாராநின்றது. இதனால் நீ இவனைப் போர்க்குவருவானாகக்கருதிச் சினவாதநான்க. சோழனும் நோயில னாய்ப்பெயர்க என்று உண்மையைத்தெளிவித்துத் தம்போருளுக் கும் பெரும்புலமைக்கும் ஏற்பது செய்தாரென்றும் நன்றாகத்தெரிந்து கொள்ளலாம். புலவர் இருபெருவேந்தர்க்குமேபோர்நிகழ்ந்து பிர மாதம்வினாயாதபடி காத்தலைமேற்கொண்டு இது பகைப்புலத்துப் படையெடுத்தலன்று; யானைமருவியோரறியாதமதம்பட்டது: இக் களிற்றுமிசையோன் நீர்நாடுடையசோழனென்பதியானறிவேன். களிற்று மதம்பட்டதாலும், பகைப்புலம் புகுதலாலும் உண்டாம் ஆபத் தினின்று இவன் தப்பிநீங்குவானாகுக என்று சேரன்வெகுளியை மாற்றியருளினாரென்று கொள்ளத்தகும். இதனால் சோணாடு கரு ஆரை யடுத்ததென்றும், அது சோழர்க்குப் பகையகமெனவும், சோணாட்டு மதம்பட்டகளிற்று அடங்காதுவெகுண்டெழுந்து கையிகத் தாற் பாணித்தலினறிக் கருவூர்புகுமளவில் அவ்வளவு அணித் தாக இக்கருவூருள்ளதென்றும் நன்குணரலாம். உறையூர் ஏணிச் சேரியினுள்ளவராதலான் முடமோசியார் தம்முற்சோழனை முன் னரே நன்கறிந்தவராவர். உறையூரகத்ததோர் சேரியாதலின் உறையூரேணிச்சேரி எனப்பட்டது. வேண்மாடத்துமேலிருந்து இவையெல்லாங்கண்டவாற்றான் அம்மாடம், ஊர்குழெயிலினும் மிகவுயர்ந் திருத்தல் பெறப்படும். இங்கனமன்றி எயிற்புறத்திருத்ததோர் மாடமீடுதெனினு மமையும். ஆடகமாடம், வெள்ளிமாடம் என்பன

போல இஃதுமொன்றாகும். முடமோசியார் தம் உறையூரைவிட்டு இச்செய்தி நீதழ்த்தற்குமுன்னே சேரனை அவனது ஊர்க்கண்ணை சென்று கண்டிருந்தாரென்பதும் இதனானே கொள்ளத்தகும். இப்புறப்பாட்டில் “இவன்யாரென்குவையாயின்” என்றிருத்தலாற் சேரனும் புலவரும் கண்ணாற்காணக்கூடிய அவ்வளவு அணித்தாக மதக்களிறு சோழனைத்தாங்கிக்கொண்டே கருவூர்ப்பக்கத்து வரலாயிற்றென்றுணரத்தகும். கருவூரைப்பகையகம் என்ற தனாற் சோழன் களிதூர்ந்தது முதலிற்றன்னகம் என்று நன்றுதுணியிப்பெம். இச்செய்தியெல்லாம் சோணாட்டின் மேற்கெல்லையிலுள்ள தென்று யாப்பருங்கலவுரைகாரர்கூறிய கருவூர்க்கன்றி மேல்கடலோரத்துப் பெரியதோர் கொங்குமண்டலத்துக்கப்பாலுள்ள குடநாட்டிற் கருவூர் என்றபெயரே எந்நூலானுங் கூறப்படாத பிறர்கூறங்கொடுக்கோளுர்க்குக் கனவினும்பொருந்தாதென்பது அறிஞராராய்ந்துகொள்வாராகுத இதனாற் சோணாட்டையடுத்துள்ள கருவூர் சோழர்க்குப் பகையகம் என்றும், அதுவே சேரர் பெருமானிகை களையுடையதென்றும், சேரனைப்பார்த்தற்குப் பண்டைத்தமிழ்ப்புலவர் அக் கருவூர்க்குச் செல்வதுதான் வழக்கமென்றும் நன்குணர்ந்துகொள்க. இவ்வரிய புறப்பாட்டு, கருவூர்த்திசையறியாது அலையும் நெஞ்சமாகியமரக்கலத்தைக்கொண்டுமலும் நல்லுயிராகியமீகானுக்கு அறியாத கலங்கரைவிளக்குப்போல விளங்குவதாகும் என்று தமிழன்புடையாரெல்லாம் அறிந்துகொள்க. இதற் சேரர்கொங்குகாடு சேரர்மலையாகிய கொல்லியையும், சேரர்யாறாகிய ஆன்பொருநரையையும், சேரர்கொடுத்தமிழ்காடாகியமலைநாட்டையும் உடையதாயினாற் போலச் சேரர்கருவூரையும் உடையதாதல் தெளியப்பட்டதாகும். இங்ஙனம் அன்றாயின் ஊரொருபுறனும், நாடொருபுறனும், மலையொருபுறனும் யாரொருபுறனுமாகிய யீடர்ப்படவேண்டிவருமென்க.

இனிப் புறப்பாட்டுரையாசிரியரும், சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியரும் வஞ்சி - கருவூர் என்று உரையெழுதினார் என்பது அறிஞர் பலரும் அறிவர். இங்ஙனமே நிகண்டுதலுடையாரெல்லாங் கூறினார். இவற்றால் ஒரு ரிருபெயர்களையுடையதென்பது பெறப்பட்டதாகும். இவ்விருபெயரும் இவ்வாசிரியர்களிட்டபெயரன்று; பண்டைச்சங்கநூல்களிற் கண்டனவேயாகும். “கடும்பகட்

டியானெடுந்தேர்க்கோதை, திருமாவியனகர்க்கருவூர்” (அகம் - ௧௩) எனவும், “ஒன்றுவேற்கோகையோம்பிக்காக்கும்வஞ்சி” (அகம்-௨௬௩) எனவும் வருதலான் அறிக. இவ்வஞ்சி பகைப்புலத்தை யடுத்துள்ளகாரணம்பற்றியே சேரன் ஒம்பிக்காக்கும் வஞ்சியென்ற ரெனவறிக. இங்ஙனம் தொன்னூலுட்பயின்ற இவ்வீருபெயருள்ளும், கருவூர் வழக்கின்கண்ணும் பெயராதலானே அதனிலை எளிதிலறியப் படுமென்றுகொண்டு வஞ்சியென்றுவருமிடந்தோறும் கருவூர் என்றெழுதினொன்றுய்த்துணரப்படும். வழக்கின்கட்பிரசித்திபெற்றுக் கருவூரென்னும்பெயருடைய ஊர்கள் பலவுளவாயின், அவற்றுட் டாம்கருதியது இஃதென்று எளிதினுலகமிந்துகொள்ளுமாறு ஏற்ற அடைகொடுத்துரைப்பர். அங்ஙனம் அடைகொடுத்துக்கருமையான் தூலாசிரியரும், உரையாசிரியரும் கருவூர் என்று கூறியதெல்லாம் ஒருரையே குறிக்குமென்று தெளியலாம். சேக்கிழார்மட்டும் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையனாரிருந்த கொடுங்கோளுரையே மகோதையென்னும் பெயருடன் வஞ்சியென்றும் வழங்கினார். இதனும் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையனாரிருந்தது கொடுங்கோளுராகிய வஞ்சியென்று தணியப்படும். அக்கொடுங்கோளுரை அவர் யாண்டும் கருவூரென்று வழங்காமையான் பண்டை ஆசிரியர்கூறிய பழையசேரரிருந்த கருவூர்வஞ்சி வேறென்று எளிதிற்துணியப்படும். வஞ்சிக்குக் கருவூரென்றபெயரே வழக்கின்கண்ணுள்ளதாமென்ப தியான் மேற்கூறியவாற்றாணுணரலாம். அப்பெயர்வழக்கம் அக்கொடுங்கோளூர்வஞ்சியுடையதாயின் அதனையன்றேமுற்படக்கூறுவர். செய்யுளினல்லாமல் வழக்கினும் வழங்கும் ஆற்றலுடைமையானன்றே உரைகாரரும் நிகண்டுகாரரும் வஞ்சியைக் கருவூரென்று கூறிக்காட்டினார். அவரெல்லாம் வஞ்சியைக் கருவூரென்றபெயரானே விளக்கியது அவ்வஞ்சியென்னும்பெயர் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையனார் அரசுபுரிந்த கொடுங்கோளூர்க்கும் இடப்பட்டு வழங்குதலை நன்கறிந்து, பண்டைதூலாரநர் தாமும் கருதியது அஃதன்று; இஃதென்றுணர்த்தவேயென்பது நன்குணரத்தகும். கருவூர்வஞ்சியை யாண்டும் யாரும் கொடுங்கோளூர், மகோதை, அஞ்சைக்களமென்னும் பெயர்களான் வழங்காமையானும், கொடுங்கோளூர்வஞ்சியைக் கருவூரென்று டாண்டும் யாரும் வழக்காமையானும்

இவை தம்முள் 'வேறு வேறு என்பது எளிதிலுணரப்படமுன்றோ ? இவ்வுண்மையினை யிங்ஙனம் ஆராயாது மயங்கினூர்பலர் என்க. பிற்காலநூல்களையும், முற்காலநூல்களையும் ஒருங்குகற்றுச் செந்தமிழ்க் கடனிலைகண்ட கச்சியப்பமுனிவர் தாம் பாடிய பேரூர்ப்புராணத்து

“ஆனடுத்துயர்பூசனையாற்றியகிலமுந்

வானடுத்தெழும்வஞ்சிபசுபதியாயினூர்
பானநஞ்சினர்பாழியுமானிலையாயிற்றே”.

(குழகன்குளப்புச்சுவடுற்றபடலம் ௧௨௦)

என ஐயந்திரிபறப்பாடுதலான் யான்கூறுவதே மெய்யென்று துணிக. இவ்வாசிரியர் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை எழுத்தெண்ணிப்படித்தவரேயாவரென்றியான் ஈண்டுக்கூறவும்வேண்டுவதோ ? அந்நூல்கற்றதன்மேலு மிவர்க்குண்டாகிய துணிபு இஃதென்று நினைத்துக் கொள்க. இவற்றூற் பண்டைச்சங்கநூல்களிலும், அவற்றதுரைகளிலுங்கண்ட கருவூர்வஞ்சிக்கும், பிற்காலத்துச் சேக்கிழார்துணிற்கண்ட கொடுக்கோளூர் வஞ்சிக்கும் யாதோரியையுமின்மை நன்குணர்ந்துகொள்க. இப்பாட்டானே கருவூரென்றபெயர்க்காரணமுமறிக. இக்காரணம்பற்றி இதனைச் சபிஜமாநகரமெனக்கூறுவர். கொங்குராட்டுப்பேரூர் நிர்ப்பிஜமாநகரமெனப்படும். பிறவாரெறி என்று தமிழிற்கூறப்படும்.

“ஊரெனப்படுவதுறையூர்” என்றவிடத்து யாதோரடையுமின்றேனும் உறையூர் என்னும்பெயர் சோழநாடு தலைநகராகிச் சிராப்பள்ளிக்குன்றைத் தன்கணுடையதாகிய நகரையேயுணர்ந்து தல் வழக்கினூற்றலானேயென்பது அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒப்பது. அது போலக் கருவூர் என்புழியெல்லாம் சேரர்தலைநகராய்த் தண்ணூன் பொருரைக்கரையிலுள்ளதாய்ச் செந்தமிழ்காட்டின்மேலதாயுள்ள மாநகரையே வழக்காற்றலாற் செவ்வனக்குறிக்குமென்று துணியாராயின் ஆசிரியர்கள் அதனை அப்பெயரான்வழங்காரென அறிந்து கொள்க. கூடன்மதுரையென்றுரைப்பது மிதுவேபோலுமென்க. கூடவென்று பெயருடைய பல்லூர்களின் விலக்கியுணரவே மதுரையென்றெழுதப்படுவதென்க. இக்கருவூர் முற்காலத்து மிகப்பெரிய

தோர் மாநகரமாயிருந்ததன்மையால் அதிகப்பிரசித்திபெற்று வழங்கப் படுவதாகும். தொல்காப்பியச் சொல்லகரார வேற்றுமைமயங்கியலி லுள்ள “இதனதிதுவிறறென்னுககளவியும்” என்னுஞ் சூத்திர வுரைக்கண் உரையாசிரியர் இளம்பூரணவடிகள் “உறையூரிறபெரிது கருவூர் எனபுழி உறையூர்க்குப்பெரிது கருவூர்” எனறு கூறியவாற றுன் இக்கருவூர் சோழர் உறையூரினுமபெரிதென்று தெரிந்துகொள ளலாம். இக்கருகதானன்றே பண்ணுலுளனும், இக்கருவூர் மாநகர் என்று வழங்குவதென்று துணியப்படுமெனக இது சோழர் தலை நகரினுஞ் சேராதலைநகர் பெரிதென்பதையுணராததாமலிராது இஃது உறையூரையடுத்திலையாயின உறையூரை எல்லைகாட்டி உறையூரிறபெரிது கருவூர் என்று கூறாரெனவுணராக சங்கசெய்ய யுளிணும் இக்கருவூரைககறியளித்ததுத “திருமாவியனகாககருவூர்” (அகம - கூட) என இதன்பெருமையெல்லாக தோரைககறியதுங் காணக.

இதற்கேற்பவே கிறிஸ்துபிறந்தபின் தூறறுமுப்பத்தொன்ப தாம் ஆண்டுகிறந்த நூலமி எனணும் மேற்றிசையாளர் தாமெழுதிய பூகோளநூலில் நகதமிழ்காடடைககறுமிடத்துக் கேரளபதிகளு டைய ராஜஸ்தானம் இருககுமூர் கருவூர் என்றுகறி அதனைக்கடற கரை ஊர் வரிசையின் வைக்காது உண்ணாட்டீர்களுடனவைத்ததனை யும் கோக்கிக்கொளக அவரும் கேரளபதிகளுர் கருவூர் என்று கேட்டு வரைந்தவாறறன் அதவே என்கும் வழங்கிய பிரசித்திராமம் என்பது கண்குணரப்படும். இதனுனையன்றே நம் உரையாளர் பலரும் வஞ்சியென்ற தூல்வழககுப்பெயர்க்குக் கருவூர் என்ற உலக வழக்குப்பெயரை உரையாகஎழுதினாராவர்

இனி இக்கருவூர் வஞ்சியென்றுபெயர்பெறுதலைப்பற்றிச் சில கூறுவேன். இவ்வூருள்ளிடம் வஞ்சிவனமெனவும், வஞ்சனாரணிய மெனவும் வழங்கப்படும். வடமொழியுள் வஞ்சனம் என்பதனையே தமிழில் வஞ்சியெனவழங்குவர். தமிழில்வஞ்சியென்பது வடமொழி யிற்போவச் சிலமரங்களின்பெயராகவும், ஓர்வகைக்கொடியின்பெய ராகவும்வழங்கப்படுடி. இது தமிழில் மரத்துக்கும்பெயரென்பது.

என்பதனால் வேதஸம் கொடியென்பதனை நன்குகாட்டினார். நதியின் வேகத்தினின்று வேதஸமானது எங்குமும்வணங்கித் தன்னைக்காத்துக்கொள்ளுமோ அங்ஙனமே அவ்வைதஸவிறுத்தியைமேற்கொண்டு ஸிம்மதேசத்தாரும் வணங்காரைவேறுக்கும் (ரகு) அவனினின்று தம்மைக்காத்துக்கொண்டார்கள் என்பதுபொருள். இதன்கட்குறிக்கப்பட்ட வைதஸவிறுத்தி சாணக்கியநீதியினுங்கண்டதென்று ஈண்டு மல்விநாதஸூரியென்னும் உரைகாரர் விளக்குகின்றார். நதிவேகத்துக்குவணங்கி, அதன்வேகமொழிந்தவாரேநிமிர்ந்துநிற்குமியல்பினது வேதஸம் என்பதுபெறப்படுதலான், இதுகொடியாதல்தெளியப்படும். இவ்வேதஸம், வஞ்சியாதலை இவ்விரகுவம்சத்தை மொழிபெயர்த்துதலிய அரசுகேசரியார்.

இன்னவாரிதியைநோக்கிக்களிகொண்டவிகல்வேன்மன்னன்
றன்னதாஞ்சிந்தைபோயநெறிதொறுஞ்சாராநின்ற
மன்னர்மாமலையைவவ்வியெடுத்தெறிதரங்கவாரிக்
கன்னிமாநதியினின்றவஞ்சியேகடுத்தார்மன்னே.

எனப்பாடுதலானறிந்துகொள்ளலாம். இகல்வேன்மன்னன் சிந்தை போயநெறிதொறுஞ்சாராநின்றமன்னர் மலைகளைப்பெயர்த்தெடுத்தெறியுமலைநீர்ப்பெருக்கையுடைய அழியாத பெரியயாற்றினின்ற வஞ்சியையேயொத்தார் என்பதாம். உத்தராமசரித நாடகத்தில் பவபூதியென்னும் பெருங்கவிறு“வாஹீரவீரஸூ” (உ-௩௬) எனவும் “சூரீஹீரவீரஸூ” (உ-௩௬) எனவும் வழங்குதலானும் இது வடமொழியிற் கொடிக்குமிகுதியாகவழங்கப்படுமென்றுணர்ந்து கொள்க. வீருத், லதா என்பன வடமொழியிற் கொடிக்குப்பெயர்கள். இவற்றையெல்லாமாயாது வஞ்சனம் என்பது வடமொழியிற் கொடிக்குப்பெயராகாதென்று துணிந்துவரைந்தாருமுளர். இவ்வஞ்சனம் அதிகமாக அடர்ந்தவிடம் வஞ்சனாரணியம், வஞ்சிவனம் என வழங்கப்படும். கொடியும், புல்லும், கல்லும், பூவும், மரமும், பிறவும் மிகுதியாகவுள்ளதன்மைபற்றி இவைநிறைந்த இடம் வனமென்றுபெயர்பெறும். வனம்என்பது தனியேவழங்குமிடத்து மரங்களடர்ந்தவிடம் என்பதைக்குறிக்குமேயன்றி புல்லங்காடு, தர்ப்பாரணியம், சாவணம், நெருஞ்சிக்காடு, விருத்தாவணம், பரற்கானம், மரற்கானம், குவளைக்காடு, பத்மவனம் எனவழங்கும்போது ஆங்காங்கு

தன்னைவிசேடித்தபொருண்மிகுதியாகவுள்ளவிடத்தைக் குறிக்குமென்பது ஆராய்ந்துகொள்க. இவற்றால் வஞ்சகாரணியம்என்பது வஞ்சிமரமடர்ந்தகாடுஎனவும், வஞ்சிக்கொடியடர்ந்தகாடுஎனவும் பொருள்படுமென்றுணர்ந்துகொள்க. “மன்கருவூர்நீர்வஞ்சியும்” (வராககிரிச்சுருக்கம்) என்றார் பழனித்தலபுராணமுடையாரும்.

இனி வஞ்சகாரானும் ஆகாராந்தபதம் வடமொழியில் மிகுதியாகப்பால்கறக்கும்பசுவுக்குப்பெயராதலின் அப்பசுக்கணிமைந்தகாடு எனவும் பொருள்படும். ஒருர் ஒருகாரணம்பற்றியே பெயர்கொள்ளுமென்னும் நியதியில்லை. காஞ்சியென்னும்நகரப்பெயர்க்குப் பலபல காரணங்கள் கூறப்படுதலைக் காஞ்சிப்புராணமுதலிய நூல்களுட்கண்டு கொள்க. காஞ்சியென்னும் மரம்பற்றியும் காஞ்சியென்ப; திசைமுக லாவஞ்சிக்கப்படுதலினாலுங்காஞ்சியென்ப; காஞ்சனநதியைக் காஞ்சியென்பதுபோல ஏழுநாழிகையளவு வானம் காஞ்சனம்பொழிந்த ஊராதலாற் காஞ்சியெனவுங்கூறுப. “காஞ்சனம்பொழிகாஞ்சியதன் கணை” என்றார் ஐயங்கொண்டாரும். இங்கனங்கொள்ளுமிடத்துக் கொடிபற்றியும், மரம்பற்றியும், ஆன்பற்றியும் வஞ்சிவனம் எனப்படுமென்றுகொள்க. சீத்தலைச்சாத்தனார் “பொற்கொடிப்பெயர் பரேடம் பொன்னகர்.” (மணிமே. ௨௬) எனவும், பூங்கொடிப்பெயர் பரேடந்திருந்திய நன்னகர் (௧௨௨-௨௩) எனவுங் கூறியவிடங்களிற் பூங்கொடியாகிய வஞ்சியின்பெயர்பெறுநகர் என்று கூறினரல்லது வஞ்சிக்கொடியைத் தன்கண்ணுடைமையால் அதுபற்றி அப்பெயர்பெற்ற நகர்என்று கூறினரில்லை. ஒருவர் “என்கோவைகாஞ்சி” என்பது பற்றி என்கோவைப்பெயர்பரேடமின்னகர்என்கூறினால் அதுகாஞ்சியென்று குறித்தாரென்பதல்லது அவ்வூர் என்கோவையுடையதென்றும், அதுபற்றியே காஞ்சியென்று வழங்கப்பட்டதென்றும் காரணங்கூறத்தலைப்படின அது எட்டுணையும்பொருந்தாதென்றுதுணிதல் போல ஈண்டுக்குணிக. பூவாவஞ்சி, வாடாவஞ்சி என்பனவும் இக்கருத்தேபற்றிவந்தன. ஈண்டுக்கூறிய பூவாவஞ்சியும், வாடாவஞ்சியும் அக்கருவூரினுண்டு; அதுபற்றியேதான் அப்பெயர்களைக்கூறினார் என்று ஒருவர்வாதிப்பது எவ்வளவு பொருந்தாதென்று கொள்ளப்படுமோ அவ்வளவே வஞ்சிக்கொடியுடைமையால்கொடிப்பெயர் பரேடமென்பதும் ஆம்எனக்கொள்க. பூங்கொடிப்பெயர்பரேடம் என்னுந்

தொடர் பூக்கொடியின் பெயரைப்பெறுதலும் என்று பொருள்படுதலால்
 லது பூக்கொடியுடையமையால் அப்பெயர்ப்பெறுதலும் எனியு பொருள்
 படாமையும் நோக்கிக்கொள்க. பிற்கூறியதேதகருத்தாயின் அதற்
 கேற்றசொற்களால் விளங்கவைப்பென்றுகொள்க. மஹாமஹோ
 பாத்தியாய ப்ரீமான் உ. வே. சாமிநாதையாவர்களும் இஃது ஒரு
 கொடியின்பெயரைப்பெற்றதென்பர் என்றதல்வது இஃதொரு கொடி
 யாற் பெயர்ப்பெற்றதென்று கூறாமையும் கண்டுகொள்க. (மணி-அபி
 தானவிளக்கம்) இவ்வெல்லாம் நனுகி ஆராயாது இஃதொருகொடி
 யான்மட்டும் பெயர்ப்பெற்றதென்று மயங்குவாருமுளர்.

இச்சங்கதூல்வழக்கெல்லாங் கற்றுத்தெளிந்த கச்சியப்பமுனிவர்
 பேரூர்ப்புராணத்து

“வன்னிநீள்வனமிருத்தலானஃதுவஞ்சியென்றுபெயர்மேளிய,
 தன்னமாநகரடுத்தும்முருவினைதுபூசைபுரிக்கற்றியாம்”

எனக்கொடியைக்காரணமாக்காது வன்னிமரமே வஞ்சி என்று
 கொண்டு வன்னிவனமிருத்தலான் வஞ்சியென்று பெயரெய்
 தியது என்றுதெளிவித்தார். இவரிங்கனங்கொண்டதற்கோர்கார
 ணம் உய்த்துணரப்படும். காரணமமைந்தகாசறுகாட்சிப் பாரணென்
 னும் பாவலர்பெருந்தகையார் இவ்வஞ்சியிலாகபுரிந்த செங்குட்டு
 வளைப்பாடிய ஐந்தாம்பத்தில்

“காணிலியரோநிற்புகழ்ந்தயாக்கை

... ..

துளக்குநீர்வியலகமாண்டினிதுகழ்ந்த

மன்றமறைத்ததாழி.

வன்றிமன்றத்து விளங்கியகாடே (பதிற்-௫-ச)

எனப்பாடியதன்னை வன்னிமரத்தையுடையதோரிடம் வன்னிமன்
 றம் எனச் சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுவது. இஃது இறந்தமன்னர்
 யாக்கையைத் தாழியிற்கவிக்கு மிககாட்டுப்பக்கத்தென்று தெளி
 யப்படுவது. இப்பதிற்றுப்பத்துரைகாரரும் “வன்னிமன்றமென்றது
 அக்காட்டில் வன்னிமரத்தையுடைய இடத்தினை; அதுதான் பிணத்
 தொடுசென்றாரெல்லாருமிருந்து மன்றுபோறவினம்மெனப்பட்ட
 து” எனவுரைத்தார். இவ்வன்னிமன்றத்தையுடையகாடு வன்னி
 வனமென்று வழங்கப்பட்டதோவென ஊகித்தற்கும் இடனுண்டு.

இங்ஙனம் மரத்தான் வஞ்சனாரணியம் எனப்படுதலேயன்றி, மிகுதியாகப்பிரால்சுமக்கும் புகுவாகிய காமதேனுபோந்தவனமாதலான் அப்பெயரெய்தியதெனக் கூறினு மிழுக்காது. இப் பிற்கூறியபொருள் ஆனிலையென்பதனோடு பெரிதும்பொருந்தாதல் கண்டுகொள்க. வஞ்சனா என்பது பசுவிற்குப்பெயராம்போது ஆகாராந்தபதமென்றுணர்க. இதற்கிப்பொருளுண்மை வைஜயந்திநிகண்டிற்காண்க. இங்ஙனம் பல காரணங்களான் வஞ்சியெனப்பட்டது இக்கருவூரென வறிந்துகொள்க. இஃதிவ்விடத்தது என்று பேரூர்ப்புராணத்துக் கச்சியப்பமுனிவர் நன்குதெளிவித்துள்ளார்.

தூம்புறுங்கைமதலேழமேய்ந்துபயில்சோலைசூழ்ந்தவதனுச்சியி
னும்பாத்தினடிநின்றெழுந்தொழுகுமாம்பராவதிவடா தினிற்
மேம்பழுத்துவருகாவிரிக்குடகிசைக்கணூர்த்துலவுகாஞ்சியென்
றோம்புகின்றகுடிஞைத்தெனொதொருசபிசமாநகரமுண்டரோ.

சபிசமாநகரம்-கருவூர். (பேரூர்ப்-குழகன். ௧0௭.)

ஆம்பராவதியின்கரையேடந்தாங்கிடைத்
தோம்படாவகைசோமன்பணிந்தசோமேசனைக்
கூம்புறுதவன்பாற்குழைந்தேத்திக்குமபிட்டுப்போய்
நாம்படாதருணல்கும்வஞ்சித்தலநண்ணிற்றே.

என அவர்கூறியவாற்றாலுணர்க. (௨௨ ௨௨ ௧௧௭.)

காமதேனு வழிபட்ட இடனாதனின் இக்கருவூர்ச்சிவபெருமான்
கோயில் ஆனிலையெனப்படுமென்றுகூறுவரென்பது

.....கருவூரெனத்தக்கது,
“வாண்டுத்தெழும்வஞ்சிபகபதியாயினார்,
பானநஞ்சினர்பாழியுமானிலையாயிற்றே”

என்பதனற் பெறப்பட்டது. இத்திருக்கோயிலுள்ளெழுந்தருளியிருக்
குஞ் சிவபெருமான் பகபதியென்றழைக்கப்படுவர். “பகபதிகர்ப்ப
புரத்திலறுமுகப்பெருமானே” என்பது அருணகிரிநாதர் திருப்
புகழ். “கருவூர்ப்பகபதியே” என்றார் உமாடதிவிவாசாரியரும்.
இப்பகபதிநாமத்துக்குப் பொருள் பலவுளவேனும் சாதாரணமாக

பாவருங்கொள்வது ருஷபத்தையுடைய பதி என்பதேயாம். இப் பசுபதியினருளாலே உலகற்றோன்றி மாநிலம்விளக்கிவைன் செங்குட்டுவன் என்னுஞ் சேரனென்பது

“ஆனே ஊர்ந்தோனருளிற்றோன்றி
மாநிலம்விளக்கிய மன்னவனாதலின்
செய்தவப்பயன்களுஞ் சிறந்தோர்படிவமுங்
கையகத்தனபோறகண்டனை”

என்று இறுதிக்காதையில் இளங்கோவடிகள் கூறுதலான் உணரப்படும. வஞ்சியிலுள்ள இப்பசுபதியையே இச்செங்குட்டுவனைப்பாடிப் பரிசில்பெற்ற பரணர்

பண்ணாகப்பாடிப்பனிகொண்டாய்பாரேமும்
பண்ணாகச்செய்தபரஞ்சோதி—பண்ணை
வெருதேறியூர்வாயெழில்வஞ்சியெங்க
ளெருதேறியூர்வாயிடர்

எனச் சிவபெருமான் றிருவந்தாதியிற் பாடியவாற்றான் இக்கோயிலின் றொன்மை நன்குணரப்படும். ஈண்டும் வஞ்சியிற்சிவபெருமானை எருதேறியூர்வாயென்று முன்னிலைப்படுத்தியதனையும், அதனை அடுத்து இடம் என்றதனையும், வஞ்சி என்றதனையும் நன்கு நோக்கிக்கொள்க. இளங்கோவடிகள் ‘ஆனே ஊர்ந்தோன்’ என்பதும், பரணர் ‘எருதேறியூர்வாய்’ என்பதும் ஒருகடவுள் வடிவையே குறிப்பதென்பது தெள்ளிது. பரணர் செங்குட்டுவனைப்பாடிப் பரிசில்பெற்றவராதலான் அச்செங்குட்டுவன் திருத்தம்பியாராகிய இளங்கோவடிகளோ டொருகாலத்தவரென்ப தியான்கூறவேண்டுமென தன்று. ‘பண்ணைவெருதேறியூர் வாயெழில்வஞ்சி’ என்றது பண்ணினிமையையறியும் ஆக்கள் எருதுகளில் ஏறித்தவழ்கின்ற இடத்துள்ள அழகிய வஞ்சி என்னுநகரம் என்று பொருள்படும். இதனால் சொல்லியது நிலப்பண்பு. அஃதாவது அந்நிலத்து ஆக்கள் செருக்கால் எருதேறியூருமென்று அதன் நீர்வளமும், புல்வளமுங்குறித்த வாரும். இத்தனால் வஞ்சிகளாரணியம், ஆனிலை என்பவற்றிற்கேற்பவும் பசுபதியென்பதிற்கேற்பவும் இவ்வஞ்சியைப் பசுச்செல்வத்தால் வருணித்தாரென்று கொள்ளப்படும். இவ்வூரிடத்துள்ள நதியும்

ஆன்பொருந்துவது என்னும் பொருளில் ஆன்பொருத்தம் எனவழங்குதலுங்கண்டுகொள்க. இவ்வூரம்மையை அருணகிரிநாதர் “கோகுலசத்தி” எனவழங்குவர்.

அவர்

வெற்றிப்பொடியணிமேனியர்கோகுல
சத்திக்கிடமருள்தாதகிவேணியர்
வெற்புப்புரமதுநீறெழல்காணிய—ரருள்பாலா
வெற்புத்தடமுலையாள்வளிநாயகி
சித்தத்தமர்குமராவெமையாள் கொள
வெற்றிப்புக்கழ்கருவூர் தனின்மேவியபெருமாளே.

எனப்பாடினார். இதனையும் இவ்வூர்க்குக் கோகுலசம்பந்தமே மிகுத்துணரப்படும். இக்கருவூரைக் கோவூர் ஆனார் எனவழங்குதலையும் தலபுராணத்துட்காண்க. இளங்கோவடிகளும் இவ்வூரைக் ‘கோநகர்’ என்றார். அரும்பதவுரையாசிரியர் அதற்குத் திருநகர் எனப் பொருள்கூறினார். கோவினிடத்தைத் திருமகள்வதிகின்ற னென்பதுபற்றி அங்ஙனங்கூறினார்போலும். அருணகிரிநாதர் தற் திருப்புக்கழில் இவ்வூரை ‘உயர்கருவைப்பதி’ என்றும், ‘குடகிற்கருவூர்’ என்றும் “வெற்றிப்புக்கழ்தருகருவூர்” என்றும் ‘பகபதிகர்ப்புரி’ என்றும், ‘வஞ்சி’ என்றும் விளங்கப்பாடியுள்ளார். இதன்கட் ‘குடகிற்கருவூர்’ என்றதே மேற்றிசையிலுள்ள கருவூர் என்றவாறு. இவ்வூரைக் குடபுலவஞ்சியென ஆன்றோர்வழங்கியதுபற்றி இவரும் இவ்வாறு கூறினார். குடம், குடகு, குடக்கு, குடகம் இவை மேற்றிசைக்குப் பெயரென்பதுணர்க. இங்ஙனமின்றிக்*குடகுநாடென்று கொடுத்தமிழ்நாட்டையுஞ்சுற்றிய தமிழொழிந்தநாட்டிலுள்ளது கருவூர் என்கொள்ள ஏலாமை நன்குணர்ந்துகொள்க. குடபுலத்தைப்பற்றி முதற்கண்விரித்தோதினேனாதலான் இக்கருவூர்வஞ்சியுள்ளநிலம் குடபுலமென்பதுதெளியப்படும். சே ச க்கி ழா ரும் கொங்குநாட்டைக் குடபுலமென்றுவழங்கியுள்ளாரொன்பதை முன்னரே காட்டினேன். இனி ஒருசாரார் கருவூர் கொங்குகாட்டுள்ளதன்

*குடகுநாடு தமிழ்நாடன்மை மேலே காட்டினேன்.

நென்றும் சோண்டேயுள்ளதென்றும் மயங்குவர். அவர் சேக்கிழார்
திருஞானசம்பந்தநாயனார்புராணத்து

செங்கட்குறவரைத்தேவர் போற்றுந்
திகழ்திருவீங்கோய்மலையின்மேவுங்
கங்கைச்சடையார் கழல்பணிந்து
கலந்தவிசைப்பதிகம்புனைந்து
பொங்கர்ப்பொழில்சூழ்மலையுமற்றும்
புறத்துள்ள தானங்களெல்லாம்போற்றிக்
கொங்கிற் குடபுலஞ்சென்றணைநதார்
கோதின்மெஞ்ஞானக்கொழுந்தனையார்

அப்பாலைக்குடபுலத்திலாறணிந்தாரமர்கோயி
லெப்பா லுஞ்சென்றே ததித்திருநணைவினையிறைஞ்சிப்
பைப்பாந்தள் புனைந்தவரைப்பரவிப்பண்டமர்கின்
வைப்பானசெங்குன்றார்வந்தனைந்துவைகினார்

பருவமறப்பொன்னிப்பாண்டிக்கொடுமுடியார் தம்பா த
மருவிவணங்கிவளத்தமிழ்மலைமகழ்ந்துசாத்தி
விரிகுடர்மாளிகைவெஞ்சமாககூடல்விடையவர் தம்
பொருவிருளம்பலபோற்றிக்குண திசைப்போதுகின்றார்

செல்வக்கருவூர்த்திருவானிலைக்கோயில்சென்றிறைஞ்சி
நல்விசைவண்டமிழ்ச்சொற்றொடைபாடியந்நாடகன்று
மல்கியமாணிக்கவெற்புமுதலாவணங்கிவந்து
பல்குதிரைப்பொன்னித்தென்கரைத்தானம்பலபணிவார்

எனக்கூறுதலை யறியாராவர். சேக்கிழார் 'கருவூர்த்திருவானிலைக்
கோயில்சென்றிறைஞ்சிச் சொற்றொடைபாடி அந்நாடகன்று' என்று
தெளிவுறப்பாடுதலான் அது சோண்டெல்லையிற் கொங்குகாட்டே
யிருப்பது நன்குபலனாகும். இங்ஙனம் அணித்தாதலானன்றே
சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளியூர்ந்தகளிற்று மதம்பட்ட
வளவில் சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையிருந்த இக் கருவூ
ரிடஞ்சேறலாயிற்றெனவறிக. (புறம்-கக) "சென்றசென்றகுட
புலத்து" (வெள்ளாணை) என்பது முதலாக இங்ஙனம் பலவிடத்துஞ்
சேக்கிழார் கொங்குகாட்டையே குடபுலமென்று தெனியவழங்கி

யிருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் ஆராயாது கொங்குநாடொழிந்த
மேல்கடற்பக்கத்தமலைநாடே குடபுலமென்றும் ஆம் மலைநாட்டுக்
கொடுக்கோளுரே குடபுலவஞ்சியென்றும் தம் மனம்போனவாறு
துணிந்தார் பிறரெனவறிக. சேக்கிழார் குடபுலத்துப்பதிகடொடும்
இன்புற்றுத் தலமுங்கானகமுங்கான்யாறுங் கற்சுரமுங்கடந்து சுந்தா
மூர்த்தினாயனார் மலைநாட்டகம்புகுந்தார் என்று வெள்ளானைச்சருக்
கத்துத் தெளியக்கூறியதுகொண்டும் திருஞானசம்பந்தநாயனார்
புராணத்துக கொங்குநாட்டையே குடபுலமென்று பல்லிடத்தும்
வழங்கியதுகொண்டும் ஆராயின் சேக்கிழார்

“கொங்குநாடு குடபுலத்துக்கோமன்னர்திறைகாண.....
கருவூரின் வந்தணைந்தார்”

என்பதற்கு யான்கூறியதே கருத்தாதலெளிதிலுணரலாம்.

இனிப் பழனிப்புராணத்தும்

செங்கதிர்மணிமுடிச்சேரலன்றிகழ்
கொங்குநன்னாட்டிடைக்கொன்றைவார்சடைப்
புங்கவன்குமா விவளுறையுப்புண்ணியத்
துங்கவெற்புளசிவசொல்லுவாமரே (கிரிச்சருக்கம்-உஎ).

மழைதவழ்வஞ்சியாரணியத்தும்பரும்
விழைபொருடருவதுவெண்ணெய்மால்வரை
தழைதருகறைசையுட்டயங்குசங்குவண்
குழையின னுறுவதுகொடுமுடிக்கிரி (நெ. உஅ).

என்பனவற்றும் கொங்குநாடு சேரன்விளங்குகின்றனன்னாடென்றும் அந்
நன்னாட்டு வஞ்சியாரணியம்உண்டு என்றும் கூறுதல்காண்க. ஈண்டுக்
கூறிய வெண்ணெய்மால்வரை கருவூர்க்குஅடுத்துள்ள வெண்ணெய்
மலை எனவறிக. அப்புராணத்துப் பின்னும்

நடித்தபொற்பொதுமுதலநீர்நாட்டுளகரும்
வடித்தமுத்தமிழ்மதுரையுங்குமரியும்பிறவுங்
கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாட்டினிலேழுபதியங்
கடித்திகழ்த்தமென்மலரினாற்றைகுவித்திறைஞ்சி (கௌசலன்-
அருச்சுணைச்சருக்கம்).

எனக்கூறுதலானும் ஏழுசிவத்தலங்களையுடையீ கொங்குநாட்டையே
கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாடு என்றுகொண்டது ிடுதனியப்படும்.
கோதைநாடு-சேரனாடு.

இக்கொங்கு நாட்டுள்ள பேரூர் எனலுந்தலக குடபுலத்திருத்
தல்பற்றி மேலைச்சிதம்பரக குடசிதம்பரமென வழங்கப்படுதலையும்
அத்தலபுராணத்தாற்றெறிக.

இங்ஙனம் வஞ்சியென்ற வழக்கும், அப்பெயர்க்காரணங்களும்
முற்காலத்துப் பரணர்பாட்டும் பிற்காலத்து அருணகிரிநாதர், கச்சி
யப்பமுனிவர் முதலியோர் பாடலும் எல்லாம் கருஜூர்க்கேபொருந்து
தலையும், பிறிதோரூர்க்குப் பொருந்தாமையையும் நன்று தெளிந்து
கொள்க.

ரிக் கருஜூரென வுலகவழக்கினும், வஞ்சியென னூல்வழக்கி
னும் உள்ள இவ்வூர், ஆன்பொருநகையாற்றுக் கரையிலுள்ளதென்
பது,

“கடும்பகட்டியாணெடுந்தேர்க்கோதை
கிருமாவியனகர்க்கருஜூர்முன்றுறைத்
தெண்ணீருயர்கரைக்குவைவிய
தண்ணூன்பொருநகைமணலினும்பலவே” (அகம்-கக)

எனவும்,

“வஞ்சிப்புறமதிலைக்குங்
கல்லென்பொருநகைமணலினும்” (புறம்-கசௌ)

எனவும் வருதலானறியப்படும்.

பதிற்றுப்பத்துரைகாரர்.

“.....செங்குணக்கொழுகுங்
காவிரியன்றியும்பூவிரிபுனவொரு
மூன்றுடன்கடியகூடலணையே” (பதிற்-௫௦)

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தடிக்கட்கு உரைகூறுமிடத்து மூன்றுடன்
கடியகூடல் என்றது அக்காவிரிதானும் ஆன்பொருநகையும், குடவன்

என்றற்போல்வதோர் யாறும் என இம்முன்றுஞ்சோக்கடிய
டம் எ - று, காவிரியணையாவதேயன்றி மூன்றுடன்கடிய கூட்
டத்தணையையெனக்கொள்க” எனவிளக்கினார். இதன்கட் காவிரி
யும், ஆன்பொருளையும், மற்றோர்யாறும் சோக்கடியகூட்டம் என்று
தெளிவித்தவாற்றான் ஆன்பொருளையும் காவிரியும் ஓரிடத்துக்கலப்ப
தென்பது நன்குபெறப்பட்டது. இதனால் வஞ்சியெனவும், கருஆரென
வும்மேற்கண்ட ஊர் காவிரியொடுகூடும் ஆன்பொருளையாற்றின்கரை
யினதென்று தெரிவதாகும். காவிரியொடுகூடும் ஆன்பொருளையாற்
றுக்கரையின்கணுள்ளது கருஆர்வஞ்சியென்பது தெரிந்தவாற்றால்
கருஆர்வஞ்சி மேல்கடலோரத்திலையென்றும், குடபுலமாகிய சோ
ஆட்டில் அகநாட்டுள்ளதென்றும் நன்கு துணியலாகும்.

தொல்லாசிரியர்கள் பல்விடத்தும் காவிரியை

“பூவிரியகன்றுறைக்கணைவிசைக்கடுநீர்க்
காவிரிப்பேர்யாறு” (அகம் - ௧௮௧)

எனவும்

“கடற்கரைமெலிக்குங்காவிரிப்பேர்யாறு”
(சிலப் - ௬ கடலாடு)

எனவும் வையைபை “வைபைப்பேரியாறு” (சிலப்) எனவும்
பேர்யாறெனவழங்குதல்போல இவ்வான்பொருளையினை
ஆன்பொருளைப்பேர்யாறு, பொருளைப்பேர்யாறென வழங்கக்கண்டி
லேன். இதனால் இவ்வான்பொருளையினை உபநதியென்று நன்
குணர்ந்தே பேர்யாறென்று வழங்காது தொல்லோர்விட்டாரென்று
துணியத்தகும். உரையாசிரியரெல்லாம் பொருளை, ஆன்பொருளை
எனவருமிடங்களில் ஆன்பொருந்தமென உரையெழுதினாரேயன்றிப்
பேர்யாறென்றெழுதினரில்லை. சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர்
“பெருமலை விலக்கிய பேர்யாற் றடைகரை” என்புழிப் பேர்யாறு
ஓர்யாற்றின்பெயர் என்றெழுதினார், பேர்யாறே பொருளையாயின்
இவ்விடத்துப் பேர்யாறென்பது பொருளைக்கொருபெயர் என்
றன்றோ எழுதுவர். அங்கனம் எழுதாமையான் அவரும் இவ்வாள்
பொருளைவேறென்றும், பேர்யாறுவேறென்றும் நன்கு தெளிந்தாரே
யாவரெனக்கொள்க.

பழனிப்புராணத்து கதியுற்பலித்தசருக்கந்தது அகத்தியமுனிவர் பொதியமலையின் சிகரத்தத்தோன்றும் புனலில் ஒருபாதியைத் தாம் பிரபன்னியென விடுத்தாரெனவும் மற்றொரு பாதியை வடக்குமுகமாகச் செலச்செய்ததனால் அது பிலந்தருநெய்யால் வராககிரியும், காமதேனுவும், மாமரமும் உள்ள இடங்களிலொழுக்கிக் கருநூர்க்கடவுளைப்பாலுடன் ஆட்டி அம்பாநதி, ஆம்பிரவதி, ஆன்பொருரையென்ப பெயர்பெற்று மணிமுத்தாறு, காவிரி இவற்றுடன் தானுங்கூடிக் கடலிற் கலக்குமெனவும், இவையன்றி ஒருகலை சித்திராநதியென வழங்குமெனவும், மற்றொருகலை வையையென்று வழங்குமெனவும், பின்னொருகலை சமுத்திரம் வடக்கெழுந்து செல்லுதல்போல ஒழுக்கிக் குடபாற்கடலிற்கலப்பதெனவும் வீளங்கக்கூழியுள்ளது காணலாம். ஈண்டுக் குடபாற்கடலிற்கலப்பதெனறது பேர்யாறென எளிதிலறியலாம். இவற்றால் தாம்பிரபன்னி கருநூர்ஆன்பொருரை, சித்திராநதி, வையை, பேர்யாறு இவ்வைந்தும் வேறுவேறு கதிகளென்றும் இவையெல்லாம் பொதியமலைத்தொடரில் உற்பத்தியாவன என்றும் உணரலாகும். இவ்வுண்மையினை அப்புராணத்து

தொலைவின்மாதவர்தொழும்பெருங்கயிலையிற்றாய
கலையிலாயமுலப்பிரகிருதிகன்னிகையாய்த்
தலைவணங்கிநீடலையெறிகடல்வலயத்தி
னிலைபுரிந்தவந்தனைக்கிடநிகழ்த்துகென்றதுவே
எஞ்சுபல்லுயிருயிர்ப்பதற்கேதுவாயிருந்த
வஞ்சுளாடவியெனுங்கர்ப்புரியினைமருளி
விஞ்சுதேனானினுநக்கெழீஇவிழைநதெமைப்பூசிக்
துஞ்சிடும்படியுலகெலாந்தருதியென்றுரைத்தான்.
கண்ணுதற்பெருமானருள்கடிநகர்போகி
யுண்ணிகழந்தவாபுரிந்தவக்கேழலோங்கலின்மே
னண்ணிகோற்றனளாவேனமாவேனநனுரு
மெண்ணிறேவர்கோன்பிழைத்தனளிழைத்திரொளில்.
கொந்தார்நறவக்குளிர் பொன்னிதழிப்
பைந்தார்புனைபண்ணவனேவவினால்
விந்தாசலம்வென்றவன்வேரிநறுஞ்
சந்தார்பொதியந்தனிலெய்தினனால்

பண்பாநாயிருய்திடமுன்பரவை
யுண்பாவலினொண்சிகரத்துறையு
நண்பார்பொருநாநதியீன்புணலைத்
தண்பாநலகஞ்செலவுய்த்தனனூல்.

ஒருசீநுணவெற்புழிநின்முயர்பார்
வருநீர்மையுமவ்வடிவங்கொளலாற
பெருநீர்வருதாம்பிரவன்னியென
வருள்சேரொருபாதியடைந்ததுவே.

ஒருபாதியுதக்கினடந்துபிலந்
தருமோர்நெறிசார்ந்துவராககிரி
வருதேனுவுமாழையும்வைகிடமீ
தருள்கூரவெழுந்ததளக்கரினே.

விண்ணந்தருகார்வரைமீதுவிராஅய்த்
தண்ணந்துறையைந்திணையுந்தழவி
வண்ணந்தருபல்பொருளுந்வரநிக்
கண்ணன்முயில்பைங்கடல்கண்டதுவே.

திரையிற்செறிசித்திரநன்னதியென்
முரையிற்புகழ்கொண்டெழுமொள்ளருவி
குரையிற்பொலியுந்திரிகூடசல
வரையிற்கலையொன்முவுழங்கியதே.

கலையொன்முகணந்தவழுஞ்சிகரத்
தலையொன்முருவித்திரடாமுமணி
மலையொன்றிவருந்திகழ்வையென
வலையொன்முவராழியினூர்த்ததுவே.

நீராழிநிலம்புகழுங்கலையொன்
னூராழியுதக்கெழல்போலொழுகிப்
பேராழிபுணந்துபெருங்குடபாற்
காராழிபுகுந்துகலந்ததுவே. (இது பேர்யாறு ஆகும்)

பொற்பார்பொதியம்பொருவில்முமர
வெற்பானவையின்மிளிருஞ்சிகரத்
தற்பால்வருமந்திதன்பெருமை
நற்பான்மையையாவர்வறிமுவுரே.

ஆனமாயவெற்படைதலாலருட்பிரகிருதி
தானமெய்தலாலந்தவான்றடம்பொழிற்கருவூர்க்
கோனவற்குநன்பா லுடனூட்டலாற்கொணர்ந்தா
மாநிலத்திலம்பாநதியென்பர் நூன்மரபோர்.

மாழைநீழல்போந்தாம்பிரவதியெனவழங்கி
யேழைதேனுவினுருவுகொண்டினிதுவீற்றிருக்குஞ்
சூழல்போதலிற்றுநாயுமான் பொருநையென்றொருபே
ரேழிருங்கடவூடுதபார்சைப்பமேவியதே.

மணிமுத்தாறுகாவிரிவரிவானையப்பொருநை
யணிமெய்த்தோங்குமுக்கூடலினணிமணியீசன்
றிணிமெய்த்தோங்குமெண்டோட்டிரிசுவேசன்வீரேசன்
பிணிமெய்த்தேறுவந்தேறுமெம்பிரானபிரமேசன்

தாரகேசுரன் றயங்குகொங்கணைசன்வாகீச
றைணிந்தகாளீச்சுரனருள் விசாலேச
னேருறுங்கரசேசனோடகத்தியவீசன்
சீரிணங்கனந்தேசன்வைகிடங்கரைதிகழும்

எனவருவனவற்றாற் றெளிந்துகொள்க. இவற்றால் தாம்பிரபன்னி,
சித்திராகதி, குடகடலிற்கலக்கும்பாறு, வையை, ஆன்பொருநை
இவ்வைந்தும் வேறு வேறு என்றும் இவை பொதியமலைத்தொடர்க
ளிற் பிறப்பன என்றும் இவற்றுள் ஆன்பொருநை கருவூரையடுத்
தொழுகுவதென்றும் நன்றுணர்ந்துகொள்க. இவையெல்லாம் ஒரு
வர் படைத்துக்கொண்டனவாகாது இத் தமிழ்நாட்டுத் தொன்று
தொட்டு நிலைத்தவழக்காதல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இவை
யொன்றும் ஆராயாது ஆன்பொருநையை ஆன்பொருநையென்று தம்
மனம்போனவாறுமாற்றி அதுவே மேல்கடலிற்கலக்கும் பேர்யா
றென்றும் அதுவே வானியென்னும்பெயருடையதென்றும் துணி
வாருமுளர். அவர் “ஆனிவானியான் பொருந்தமாகும்” என்றதி
வாகரநிகண்டினையும் “மாதவனார் வடகொங்கிலவானியாற்றின்” (பர
மதபங்கம்-௫௩) என்ற தேசிகர் வாக்கினையும் உணராராவர். இவற்
றால் ஆன்பொருத்தம் குடகடலிற்கலக்கும் யாற்றின்வேறுதலையும்
அதுவே வானியெனப்படுதலையும் அது கொங்குநாட்டிலே இருத்தலை
யுற் தெளிந்துகொள்க. அவர் இடப்ப்பாதி மழையாற்பெருகும் யாரு
கக்கருதி மிதநமாடிமாய் சூனி தமீழ்ச்சொல்லேயென்பதறியாது

அதனை ஆதி எனமாற்றி அஃதிகரங்கெட்டு ஆர் என நின்று பின்பொருரையுடன்புணர்ந்து ‘ஆல்பொருரையெனலாயிற்று என்பர். பிரயோகவிவேகநூலார், “ஆனி ஆடியையொழிந்த திங்களும் நாளிருபத்தேழும் தற்பவமாதலின்” என்றதனால் ஆனி தமிழ்ச்சொல்லாத மெனியப்படும். ஆல்பொருரை என யாண்டும் வழங்காமைகண்டு கொள்க. பிறர் “காவிரியன்றியும் பூவிரிபுனலொரு மூன்றுடன்கூடிய கூடலணையே” என்னும் பதிற்றுப்பத்துள் மூன்றுடன்கூடிய கூடலென்றது தென்கடலும் மேல்கடலும் கீழ்கடலும் கூடியகூட்டமென்று நூல்வழக்கிற்கும் உரைவழக்கிற்கும் விரோதமாகத் தாமொருபொருள்படைத்தார். “பூவிரிபுனலொருமூன்று” எனத் தெளியவுரைத்ததனையுங் காணராயினார். “பூவிரிபுதநீர்” என யாற்றை வழங்குதலானும் பூவிரிபுனல்எனக் கடலை யாண்டும்வழங்காமையானும் அவர் கூறுவது பொருத்தாதெனவுணர்க. கொங்குராட்டு மணிமுத்தாறு காவிரி ஆல்பொருரை மூன்றுங்கூடிய முக்கூடலென்றும் ஆல்பொருரையும், அதனுடன் இரண்டு நதிகள்கூடும் திரிவேணிசங்கமமொன்றும் உளவாதல் கேட்கப்படுகின்றது. பதிற்றுப்பத்துரைகாரர் கூறியபடி மூன்றுடன்கூடிய கூடல் என்றது காவிரியும் ஆல்பொருரையுங் குடவென்றற்றோல்வதோர் யாறும் கூடியகூட்டம் என்றேனும், ஆல்பொருரையும் அதனுடன் இரண்டு நதிகள்கலக்கும் திரிவேணிசங்கமம் என்றேனும் ஆகுமல்லது இம்முக்கூடல் கடலாகாதென்பது அங்கனம் நூல்வழக்கும் உரைவழக்கும் இன்மையானும் உணரத்தகும். கொங்குராட்டுத்திரிவேணி சங்கமம் ஒன்றுண்டென்பது

மன்றலங்கோதையர்பொருட்டுவல்லுழித்

குன்றினின்னதிகளோர்மூன்றுங்கூடிய

மின்றருதலந்திரிவேணிசங்கம

மென்றனருணர்வினரின் னுங்கேட்டிரால்

விளம்புமாயாபுரியதற்குமேற்றிசை

பளத்திடுமுவிருகுரோசமற்றபின்

களங்கொள்காளித்தியுங்காமர்வாணியுங்

குளிர்ந்தவான்பொருரைஎன்னதியுங்கடுமே.

எனப் பழனிப்புராணத்துள் வருதலானுணர்க.

இனிச் செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று தனகோப்பெருந்
தெளியுடனும், இளங்கோவடிகளுடனும், தன்படைத்தலைவனான வில்
வவன் கோதையுடனும், அழுமபில்லேவளுடனும், படையுடனும், சேடி-
யர்கூட்டத்தடனும், மறறைப்பரிவாரங்களுடனும் பெருங்கூட்டமாக
எல்லா உபகாணங்களையுட்கொண்டு வஞ்சிமுற்றத்தை நீங்கிச்சென்று
பெரியமலைகளுக்கிடையே ஊடறுகத்துச்செல்லும் பேர்யாற்றின்கரை-
யின் மணலெககரிற்றங்கியிருந்தான என்று சிலப்பதிகாரக் காட்சிக்
காதையாற்றெரிவது இச்செங்குட்டுவன் வாசகசலமானவஞ்சியோ
ஆனபொருநரையாற்றுககரைக்கடகட்டப்படக் கோட்டையினை
யுடையதென்பது மேற்காட்டியபுறப்பாட்டடிகளாற்றெரியலாம்.
இதனாற் செங்குட்டுவன் ஆனபொருநரைக்கரையிலுள்ளவஞ்சியைநீங்கி
எல்லாருடனுஞ்சென்று போயாற்றங்கரையிற்றங்கியிருந்தானென்றே
தெளியப்படுவதாகும். பேர்யாற்றங்கரையிலேவஞ்சியுள்ளதென்று
நூலகல் கூறாமையானும், ஆன்பொருநரைக்கரையிலே கருவூர்வஞ்சி
என்ப பெயரியணர் உள்ளதென்றே நூலகல்கூறுதலானும் ஆன்
பொருநரைக்கரையிலுள்ள ஓரிடத்தைநீங்கிப் போயாற்றங்கரையி-
லோரிடக்கே தங்களுனென்றே ஐயமறத்தணியப்படுமென்க. பேர்-
யாற்றங்கரையினின்று செங்குட்டுவன் தன் வஞ்சிக்குத்திருமபிய
தைக்கூறியவிடத்தது “வாடாவஞ்சிமாநகர்புக்கபின்” என்பதற்கு
அருமபதவுரையாசிரியர் “பொலிவுபெற்றகருவூரிலே
திரியச்சென்று அரசன பேராற்றங்கரையினின்றுப்போந்து புக்க-
பின்” என்று விளங்கவுரைத்ததனையும் நோக்கிக்கொள்க ஈண்டும்
பேராற்றங்கரையினின்றுநீங்கி ஆனபொருநரைக்கரையிலுள்ள தன்
நூர்க்குப்புக்கபின் என்று கொள்ளுதற்கே எல்லா நூல்களுந்துணை-
யாவன என்றுணர்க எங்கேனும் ஓரிடத்துப் பேர்யாற்றங்கரையில்
வஞ்சியிருப்பதாகக்கூறியிருந்தாலன்றோ, பிறவிடங்களிலெல்லாம்
வஞ்சி ஆன்பொருநரைக்கரையிலிருப்பதாகக்கூறுதல்பற்றி இரண்டி-
யாற்றுப்பெயரும் ஒர்யாற்றின்பெயரோஎன்கின்ற ஐயமேனும்உண்-
டாகும். அங்கனமஐயுறுதற்கும் நூலாதரவேனும், உரையாதர-
வேனும் இல்லாமை கண்டுகொள்க. பழனித்தலபுராணத்து யேல்

கடலிறகலக்குமயாறறினவேறக ஆன்பொருந்கம் காவிரியுடன் கலப்ப
தாக்ககூறியிருத்தலுக்காண்க வஞ்சிபைக்கூறியபலவிடகதும் ஆன
பொருரை அந்நைசகுழுவதாகவேகூறிய போயாறறைக்கூறிய
பலவிடததும் வஞ்சியை எவவித்ததும் இயைகதுக்கூறாமையான
ஆனபொருரைக்கும் போயாறறுக்கும யாதீராயையும் இல்லையென
றுணாதலுடன் போயாறறுக்கும ஆனபொருரைக்கரைவஞ்சிகும
ஒரியையும் இல்லையெனறும உணராதுகொள்க இனி, இளங்கோ
வடிகளாகியபெருங்கவிபரசா, சிலப்பதிகாரமூனறுகாண்டசீமதியி
லும், கட்டுரைகளாற சோழா பாண்டியா சேரா மூவாகும அவவக
காண்டப முறைபெயுரித பாமாறுநாடபு ககாண்டததுளளனதொகுத
துணர்ந்திச செலவா அக்கட்டுரைகளிற சோழாசிற்றப்புரைக்கு
மிடத்து “அவாதக தெய்வக்காவிரித்தீதுதீர்சிற்றபும்” எனவும்,
பாண்டியாசிற்றப்புரைக்குமிடத்து “அவாதம வையைப்பேர்யாறு
வளஞ்சுரநுட்டலும்” எனவும் அவரவாயாறறைச சிறப்பித
துரைத்தது சேராசிறப்புரைக்குமிடத்துமட்டும அவர்யாறறைக
கூறாமலே தித்தது தம வஞ்சிப்புறமதிலைக்குமபொருரை உப
நதியாயிருத்தலபற்றியேயென றறுததுணரப்படும காவிரியும்,
வையைபும் முறையே புகாராகாண்டததும், மதுரைக்காண்டததும்
கூறப்பட்டாங்கு ‘வாழிவாழினனீர்ததணபொருரைக்குழசருமவஞ்சி
யாரகோமான’ எனபகலுல வஞ்சிக்காண்டததும் கூறப்பட்டிருக்க
கவும் கட்டுரைசிறகூறமை கண்டு கொள்க இவ்வஞ்சிக்காண்டதது,

“நெடியோனமார்பிலாரம்போன்று

பெருமலைலங்கியபேரியாற்றடைகரை”

என்பதனும் பேர்யாறு கூறப்பட்டிருக்கவும், அதனானும் இக்கட்டுரை
யிற் சேரரைச சிறப்பித்தாரில்லையென் றுணர்க. இவற்றிறகுக் கார
ணம் ஆராயப்புகின ஆன்பொருரை சோழர்காவிரியையும் பாண்டியர்
வையைபையும்போலப் பேர்யாறாகாது உபநதியாதல்பற்றி யென் றும்,
சோழர்காவிரியையும், பாண்டியர்வையைபையும்போலப் பேர்யாறு
அரசர் தலைகரைத தன்றுறைக்கணுடைத்தாகாமையற்றியென்றும்
நன்கு புலனாகும். ஆன்பொருரையேபேர்யாறாயின், வையைபையும்
காவிரியையும் கூறிற்றபோல வஞ்சிக்காண்டக்கட்டுரையிற கூறவ
ரென்றுணர்க. பன்னூல்களும் பாண்டியன் சோழன் இருவரை
யும் முறையே வையைததுறைவன, பொன்னிததுறைவன் எனக்
கூறச் சேரனைப் பொருரைத்ததைவன் எனவே கூறுதல்காண்க.

பேர்யாற்றுத்துறைக்கண் அவன் தலைகருகையனாயின் அவனைப் பேர்யாற்றுத்துறைவெனவே கூறுமெனக. ஆற்றுடைமையேயன்றித் துறையுடைமையைபுங்கருதிபன்றே யாற்றுத்துறைவென்பது. பேர்யாறுடையசேரனைப் பொருகைத்துறைவன் என்பது அவன் அதன்கண்வதிந்து அதனறுறையை அவனுடையனாகாரணத்தாலென்றுணர்ந்துகொள்க. இகனானும் போயாற்றங்கரையீற கருநூரிலலாமையும், காவிரியுடனகலககும் ஆன்பொருகைக்கரையில் அவ்நூருண்மையும் உணர்க. பிறர் இவற்றுள்ளொன்றும் ஆராயாது பேர்யாறு, பொருகை என்று சொல்லப்பட்டிருப்பன ஒரே யாறெனக் கூறிப் போயா அயிரைமலையிற்பிறப்பதென்றும், அயிரைமலை ஸஹ்யபர்வதத்தின் ஓபாகம என்றும் உரைத்தார்.

இவ ரிங்ஙனங்கூறியதைப்பற்றிச் சிற்தாராய்வேன். ஸஹ்யபர்வதம குடகமலையென்பது, ஸஹ்யஜாஎன்றுமிகப்பிரசித்தி பெற்றகாவிரியாறு அதன்கட்பிறப்புகென்று நூலககூறலாலறியப்படும. காவிரி குடகமலையிற்பிறப்பதென்பது “குடாஅது, பொன்படுகெடுவரைப்புயலேறு சிலைபிற, பூவிரிபுநீர்க் காவிரிபுரக்கும்” எனனும்புறப்பாட்டடிக்கடு, உரையாளர் ‘மேற்றிசைக்கட பொன்படுகின்ற நெடிய குடகமலைக்கண்ணே மு வினகக வுடியேறு முழக்கிற்புப்பரந்த புநீரையுடைய காவிரி உலகக்கைப்பா வகாககும” என உரைத்ததனானும் “மலைத்தலைகடகாவிரி” என உரைப்பது பாடையடிக்கு நசசிராகசுனியர் “குடகமலையிடத்தே தலையிளையுடைய கடவிடத்தே செல்கின்ற காவிரி” எனக்கூறியதனானும் உணரப்படும ஸஹ்யஜா என்பது காவிரிகுடுபெயரென்பது வடநூலகளபலவற்றினுங்கண்டது. சிவாகசியம இரண்டாம அமிசம உச-ஆம் அகதியாயதது “ஸஹ்யமலையும் அதிலிருந்துண்டாய்வருங் காவிரி நதியும்” எனவருதலகாரணக. வடநூலார் ஸஹ்யபாவதென்பதனைப் தமிழார் குடநசையிருத்தலபற்றிக் குடகமலையென்று வழங்குகின்றார் என்று தெளிவலாம். இதனால் ஸஹ்யபர்வதம யாதென்றும் யாண்டையதென்றும் உணரப்படும.

இனிப் பேர்யாறு பாண்டிநாட்டுப்பகுதியிலுள்ள பொதியச்சார் பாகிய சிவகிரிக்காடுகளிற்பிறந்து மேலகடலிலழிவதோர்யாறென்பது பலருமறிவர். இவவுண்மையினை அடியிறகுறிப்பாணுணர்ந்து

கொள்க.* பாண்டிநாட்டுப்பகுதிக்குட்பட்ட சிவகிரிக்காட்டுக்கும், கொடுத்தமிழ்நாட்டுக்கு அப்பாலுள்ள குடகமலையாகிய ஸலம்பரவதத்திரமுகும யாத்தாரியையுமிலையென்பதும், நெடுந்தூரமென்பதும் பலருமறிவா. இங்ஙனமாகவும் பேர்யாறு அயிரைமலைபிறப்பதென்றும், அயிரை ஸலம்பரவதத்தின் ஓர்பாகமென்றும் பிறர்துணிந்தது எதுபற்றியோ அறிகிலேன். பழனித்தலபுராணத்தும் மேல்கடலிற் கலக்கும்யாறு பொதியத்திற்பிறப்பதாகவேகறினார்.

* The Periyar is the finest, the largest and the most important of the rivers of Travancore. It takes its rise in the Shivagiri forests. As it first emerges from the dense forest the volume of water it contains is 30 yards wide and 2 feet deep even in the driest weather. After a course of 10 miles northward, it is joined by the Mullayar at an elevation of 2,800 feet. The Periyar then turns due west and continues so far about 10 miles over sandy bed. About 7 miles below Mullayar Tavalam there is formed a sort of gorge by the hills rising to a considerable height on either side of the river and approaching each other very closely. It is here that a dam is thrown by the Madras Government to a height of 160 feet and a width of 1200 feet to form a lake which greatly helps the irrigation of the land in the Vaigai valley. By the construction of the dam the river is caused to back up for a considerable distance as far as the Vazhukkapara Tavalam and all the low lying land on the north bank of the river is submerged, the water extending up all the side valleys and reaching to within a mile of Kamli. From here a channel is tunnelled through the hill side over a mile long, by which the water is conveyed to one of the streams that go to feed the Vaigai river .. .. . The Periyar after receiving the Muthrappuzha river flows West-North-West for about 8 miles when it pours under a large rock which probably has fallen from the hillside on account of land slip. In dry weather when the volume of water is small, the whole of it flows under the Rock. This has been exaggerated into a sudden disappearance of the river under ground. The water is considered to pass into a chasm and emerge again only after a very long distance ... .. Passing Malayathur and after a winding course of 14 miles, it reaches Alwaye, where it divides itself into two branches which again subdivide themselves into several small ones before reaching the sea. The chief places on its banks are Peermade, Neryamangalam, Malayathur, Cheranallur, Vazhakulam, Alwaye, Ullmad and Veerapoly. The total length of the river is 142 miles of which for the last 35 miles only it passes through inhabited tracts. It is navigable for boats for 60 miles above its mouth. (Page 17—18 Vol. I. The Travancore State Manual by Mr. V. Nagam Aiyar B.A., F.R., Hist. S. Dewan Peishcar, Travancore.)

இனி வையைத்துறைவன் பொன்னித்துறைவன் எனப் பாண்டிய
 னையும் சோழனையும் நதியாறபெயரிட்டானு, தல்பேகலச் சேரனைப்
 பொருரைத்துறைவன் என ஆளுதலா விப்பொருரையும் மேலுள்ள
 வைய காவிரி இவற்றையொப்பதோர் பேர்யூறையாமென்றும், உப
 நதியாயின் அதனாற் பேராசனைப் பெயரிட்டாளார் என்றும் கருதுவா
 ருண்டு. இதன்பொருட்டு ஈண்டுச் சில கூறுவல். ஒரு நதியால் ஓ
 ராசனைப் பெயரிட்டாள்வது அந்நதியால் அவன்நாடுபயன்படுதலையும்,
 அதனான் அவன் செல்வமெய்தலையும், அதன்கண் அவன் ராஜிக்ருக
 முடையனாதலையும் கருதியேயாகும். இவை ஈண்டுக்கூறிய மூன்றி
 யாற்றுக்கும் ஒக்கும்: இங்கனங்கொள்ளாது யாறுகளின் அகல
 நீளங்கனையும், அந்நாட்டுமேலியிறபிறத்த அந்நாட்டுக்கடலில் வீழ்
 தற்றன்மையினையும்பற்றி யாராயின் இம்மூன்றும் தம்முட் பெரிதும்
 வேற்றுமையடையும். பாண்டியர்க்கு வையை முழுதும் உரியதாகும்.
 சோழர்க்குக் காவிரியின் தலை இடை கடைகளிற கடையாதே யுரிய
 காகும். சேரர்க்குப் பொருரைமுழுதும் உரியதாகும். இங்கனம்
 ஆராய்ந்துகொண்டு காவிரியுடையசோழரைக் குறைகூறின் அது
 பொருந்துமா? என்று அறிஞரேயாராய்ந்துகொள்வாராக. நிலமெல்
 வாம்வினைவித்து உயிர்களனைத்தையும் வாழ்வித்தற்குக்காரணபான
 தன் நீர்மிகுதியை உவர்க்கடலில் வாளாஉகுக்கும் ஒரு மஹானதியி
 னும், தன்நீர்த்துளியையும்வீணாக்காது உலகுபயன் கொள்ள ஓர்
 யாற்றிலேகலக்கும் உபநதி சிறந்ததென்றவாதித்துப் பொருரையே
 மற்றைவேந்தர்நதிகளினுஞ்சிறந்தது என்று கூறலுமாமே. இம்
 மூன்றுவேந்தர்க்கும் யாறு பேர்யாறுகவேண்டும் என்று கருது
 வர்க்கு மூவேந்தர்க்கும் மூன்றுமலையும் தம்முள் ஒத்துப் பெரிய
 வாதல்வேண்டப்படுமன்றோ? அதற்கென்செய்வது; பாண்டியர்
 பொதியத்திற்குச் சேரர்கொல்ல்தாழ்ந்ததாகும். அக்கொல்லிமலைச்
 சிறப்பி னூற்றிலொருபங்கும்சிறப்புடையதாகச் சோழர் நேரி மலை
 கூறப்படவில்லை. இச்சிறுமலையாற் சோழனை நேரியன் எனக் கூற
 லாமா என்று ஒருவர்வினாவின் அதற்குப் பிற ரென்கூறுவாரோ?
 அவனுக்குள்ளமலைகளிலெல்லாம் அதுவே உயர்ந்ததாதலின் அத
 னால் அவனைச்சிறப்பித்தாரெனின் ஈண்டும் சேரனுக்குள்ள யாறு
 களிலெல்லாம் அதிகப்பயனை அவன்நாட்டுக்குவிளைப்பதும், அவ

னிருக்கும்வஞ்சிக்கு நீராணவதம், அவனாட்டே முழுவதும் உள்ள
 தம், காமதேவனுவந்துநீராடுந்தீர்த்தமாயுள்ளதுமாகிய காரணங்க
 ளால் அவனாட்டுள்ளயாறிகள்பலவற்றினும் உயர்ந்ததாகிய ஆன்
 பொருநையானே அவனைக்கூறினான்க. சேரனாட்டுக்காவிரியும்
 உண்டேனும் அஃது அவனாட்டு இடையாரேயாதலான் அதனா லவ
 னைப்பெயரிட்டாளுத வில்லையென்க. இவனாட்டுக் காவிரியுண்மை
 யைப் பின்னேவிரித்துரைப்பீன் ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. இளங்
 கோவடிகள் காவிரிக்கும் வையைக்கும் ஒப்பாகவைத்துக் கட்டுரை
 யிற்கூறினரில்லையேனும், நூலுள் அவ்வக்ாண்டங்களில் அவ்வந்
 நாட்டுயாறுகளைக்கூறியாக்து வஞ்சிக்காண்டத்து “வருபுனனீர்த்
 தன்பொருநைசூழ்தருவஞ்சியார்கோமான்” என உள்ளதுகொண்டு
 கூறுதல் கண்டுகொள்க. ஒருவன தன்மலையிற்பிறந்து தன்கடலின்
 மண்மும்பாறு தன் நாட்டுக்கு அதிகப்பயன்றாராததாயின் அதனைப்
 பாராட்டாது தானும் தன்னும் அதிகப்பயனெய்தற்குக் காரண
 மானதொன்றையே பாராட்டுவன் என்பது திண்ணம். பேர்யாறு
 142-மைல்நீளம்ஓடும்பாறு. ஆயிராவதியாகிய ஆன்பொருந்தம்
 140-மைல்நீளம்ஓடுவது. இவ்விரண்டற்கும் நீளம்பற்றியவேற்
 றுமை மிகவுஞ்சிறியதே என்பது அறியத்தகும். பேர்யாறு
 107-மைல் நாட்டுக்குப்பெரும்பயன்விளைவியாமற் பெரிய மலை கட்
 கிடையில் ஓடுவது. இதுபற்றியே “பெருமலைலங்கையபேர்யாறு”
 என்றார் இளங்கோவடிகளும். அது 35-மைல்தூரமே குடியுள்ள
 நாட்டிலேஓடுவது. இவ்வுணமையினை முற்காட்டிய ஆங்கலக்குறிப்பா
 ணுணரலாம். ஆயிராவதி பொதியமலைத்தொடர்களாகிய ஆனை
 மலையினுந் திருவிதாங்கோட்டுமலைகளினும் உண்டாஞ்சிற்றாறுகளின்
 றிரளாய்க் கொங்குநாட்டுப்பகுதியாகிய சோயமுத்தூர்ச்சிலலாவில்
 றெடுந்தூரம் பாசனவளமபுரிந்து திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள கொங்கு
 நாட்டுப்பகுதியிலும் அவ்வளமேசெய்து பின்னும் பெரும்பயனுறுத்
 தக் காவிரியைப்பெருககுவதாகும். இவ்விப்புகளைபுணர்ந்தே முன்
 னைத்தமிழ்ப்புலவர்கள் பேர்யாற்றாறசேரனைப்பெயரிடாமற்பொருநை
 யாற்பெயரிட்டாரென்றுதெரியலாம். பயன் அதிகமில்லாத பேர்
 யாற்றினும் பயன் அதிகமுடைய உபநதி சிறந்ததென்பது புலவர்
 துணிபு. காவிரியை முழுதும்உடையனாகானாயினும், காவிரியினும்
 அதிகநீளந் தன்னாட்டோடும்பாறுகள் பிறவற்றையுடையனாயினும்

அக்காவேரியானே சோழனைக்கூறுவதெல்லாம் அதனாலவன் அதிகப்பயனையடைதலோக்கியும், அவன் மூதன்முறையில் ராஜகிருக முடைமைகொக்கியுமென்று கொள்ளத்தகுமும். இதனோடு யான் மீமங்குறியகாரணங்களையும் சேர்த்துக்கொள்க. கோசல நாட்டிறைவரை அந்நாட்டுப்பயனுறுத்தும் உபநதியாகிய சரயு என்னும் யாற்றாற் சிறப்பித்தலையும் ஈண்டைக்கு நோக்கிக்கொள்க. பெரும்பயனுறுத்தும்பெருநகரையெய்திப் பேர்யாற்றுக்குள்ள குணங்களை மறந்தாரெனலாகாது. அதனைப் பெருமலைநிலங்கிய போயாறெனவும், அது வறறுகுகொடையினுந் தீநீரொழுகுவதென்றும், அதனானும் கழனிள்ளைவுண்டென்றும், அது இருகரையும் வழிந்துசெல்லும் பெருநீரையுடையதென்றும் வருணித்தே செல்வர். இதனாற் பண்டைப்புலவர் அதனதன்குணங்களை யுள்ளவாறுகண்டு எதனால் ஓராசனைச்சிறப்பித்தால் எல்லாப்படியானும் பொருந்திற்றென்றுகொள்ளப்படுமோ அதனானேசிறப்பித்தாரென்றறிந்து கொள்க. இதனாற் சேரனுக்குள்ளயாறுகன்பலவற்றினும் சிறந்தது ஆன்பொருநகை என்பதனை ஆராய்ந்துணர்ந்தே புலவர் அவனைப் பொருநகைத்துறைவன் எனப்பெயரிட்டாண்டாரென்றுணர்க.

இனிப் பதிற்றுப்பத்திற் பேர்யாறு என ஒன்று அயிரைமலையிற் பிறப்பதாக,

“துவைத்ததும்பைநனவுற்றுவினவு
மாற்றநுந்தெய்வத்துக்கூட்டமுன்னிய
புனன்மலிபேரியாற்றிழித்தாங்கு” (பதிற் - ௮௮)

என்பதனாற் கூறப்படுவது. ஈண்டு உரையாளர் “தெய்வத்துக்கூட்டமுன்னியயாறென்றது அத்தெய்வவங்குடியுறைதலையுடைய அயிரைமலையைத்தலையாகக்கொண்டு ஒழுகப்பட்டயாறென்றவாறு; தெய்வங்குடியுறைதலையுடைய அயிரை தெய்வத்துக்கூட்டமெனப்பட்டது” என விளக்கினார். இதன்கண் உரைகாரர் பேர்யாறு என்று பெயருடையதோர் யாறாகக்கொள்ளாது யாறென்றே உரைத்ததையும் நினைத்துக்கொள்க. இவ்வயிரைமலை இவ்விடத்தது என்றும், இவ்வாறு இன்னதென்றும் விளக்குவல். பதிற்றுப்பத்துரையாளர், முன்றும்பத்துப்பதிகத்த “அயிரைபரைஇ” என்றது, ‘தன்னுட்டு

அயிரை என்னும் மலையில் வாழும் கொற்றவைக்கடவுளைத் தன்குலத் தார்செய்துவீரரும் வழிபாடுகொடாமல் தானும் வழிபட்டு எ - று.' என வுரைத்தார். “உருகெழுமரபினயிரைமண்ணி” என னுஞ்சிலப்பதிகார நடுகற்காதையடிக்கண் அரும்பதவுரையாகிரியர் “அயிரை - ஓர்யாறு; அதிலே குளித்து” என வுரைத்தார். இவ்வீருரையானும் அயிரை சேரர்குலம்வழிபடும் கொற்றவைக்கடவுளையுடையதோர்மலையெனவும், அப்பெயருடையதோர்யாறெனவும் தெளியலாம் இவ்வயிரையாறு அயிரைமலையிற்றிறத்தல்காரணமாகவே அப்பெயரெய்தியதென்றெளிதி லுணரத்தகும் இவ்வயிரைமலை யாண்டையதென்றாராய்புகின், பதிற்றுப்பத்து ஒன்பதாம்பத்தில்,

“சுடர்வீவாகைநன்னற்றேய்த்துக்
குருதிவிதிர்த்தகுவவுச்சேற்றுக்குன்றே
டுருகெழுமரபினயிரைபரைஇ
வேந்தரும்வேளிரும்பின்வந்துபணியக்
கொற்றமெய்தியபெரியோர்மருக” (பதிற்-அஅ)

என்று கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதன்பொருள் - ஒளிவிடுகின்ற பூக்களையுடைய வாகையைக் காவன்மரமாகவுடைய நன்னன் என னும் வேளிர் தலைவனைத்தேய்த்து அவன் உடற்குருதியைத்தெறித்த சேற்றுக்குரியற் குன்றற் கண்டார்க்கு அச்சக்கருமுறைமையிளையுடைய அயிரைமலைக்கொற்றவைக்கடவுளை வழிபட்டு இருபெரு வேந்தரும், வேளிராவுள்ளவரும் பணியுமாறு வெற்றியெய்திய செயற்கரியவற்றைசெய்தோர்வழியிற்றேன்றியவனே என்பதாம். இக்கொற்றவை போரில் வெல்லப்பட்டார் நிறம்பொழிகுருதியானன்றிப் பலிகொள்ளாள் என்பது,

“தும்பைசான்றமெய்தயங்குயக்கத்து
நிறம்படுகுருதிபுறம்படினல்லது
மடையெதிர்கொள்ளாவஞ்சுவருமரபிற்
கடவுளயிரை” (பதிற்-எக)

என்று எட்டாம்பத்திற்குறியவாற்றானறிந்துகொள்க. இதனால் நன்னனைத்தேய்த்து அங்குளந்தேய்த்தலானுண்டாகிய அவனுடற்

குருநிபையேதெறித்த சோற்றுக்குன்றென யான் கூறியதே பொருளாதலுணர்க. இதனால் நன்னனைத்தேய்த்தவிடத்துக்கு இவ்வயிரை மலை அணித்தாகுமென்று உய்த்துணரப்படும். அங்ஙனம் அணிமையினிருந்தாலல்லது தேய்த்தகுருநியைத்தெழித்துச் சோற்றைப் படைத்த வியலாதென்றுகொள்க. இஃனால் இவ்வயிரை மலை நன்னன் நாட்டை அபித்துளது என்று கொள்ளலாம். நற்றிணையில்,

“பொன்படுகொண்கானநன்னன்னுட்
டேறிற்குன்றம்பெறினும்பொருள்வயின்
யாரோபிரிகிற்பவரே” (ககக)

எனவருதலான் இந்நன்னனுட் கொண்கானம் என்பதும், இவன்மலை ஏழ்ன்மலையென்பதும் நகறுதொர்வன. ஏழ்ன்மலையென்பது மேல் கடலையடுத்தள்ள கண்ணனூருக்குப் பதினெட்டுமலைத் தூரத்துள்ளது. இதனா விந்நாட்டுப்பக்கத்தே அயிரைமலையுள்ளதென்று துணியத்தகும்.

“சீருடைத்தேளத்தமுனைகெடவிலக்கிய
நேருயர்நெடுவரை அயிரை” (பதிற் - ௨௧)

எனவருவதன்கண் சீருடையதேயத்தின்கண் ணை பகைவர் போர்கெடுதற்குக்காரணமாக்குறுக்கிட்ட நேரேயுயர்ந்த நெடியமலையாகிய அயிரை எனக் கொள்ளக்கிடத்தலானும், இம்மலை புறத்திலுள்ளபகைவர் போர்கெடுதற்குக்காரணமாகக் குறுக்கிட்டுச் சேரனுட்டுஎல்லையகத்திருப்பதாகத்துணியப்படும். நன்னனுட்டைக் கொண்கானம் என்றலானும் அது சேரனுட்டெல்லையாகத் தட்டில்லை. இவ்வயிரை மலையைக் கபிலரென்னும் புலவர்பெருமான்,

“மாதோருறையமுலகமுங்கேட்ப
விழுமெனளிழிதரும்பறைக்குரலாணி
முழுமுதன்மிசையகோடுதொறுந்துவன்று
மயிரைநெடுவரைபோலத்
தொலையாதாகநீவாழானே” (பதிற்-௭௦)

என ஏழாம்பத்திற் பாடுதலான் இதன்பெருமையுணரப்படும். இதன்கண் இம்மலையின் பலசிகரங்களிலும் பக்கத்துள்ள நாடுகொல்லாம்

கேட்கும்படி பறையின் குரலையுடைய பல அருவிகள் விளங்கித் தோண்டி மென்று வருணித்தலான் இது பெரிய யாறுகள் தோன்றுதற்குக் காரணமாவதென்று புலப்படும் இவற்றான் அயிரைமலையினியல்பும், அஃதிண்டுள்ளதென்றும், அதற்கும் ஆல்வாய்ப்பேரியாற்றுக்கும் யாதோரியையுமில்லையென்றும், அதன்கண் உண்டாம் யாறுவேறென்றும், அஃது அயிரை எனப்படுமென்றும் கண்டுகொள்க.

இவ்வுண்மை இன்னும் ஒருவகையானும் ஆராய்தலினாலும் புலனாகும். அகநானூற்றில்,

“நேராவன்றோள் வடுகர்பெருமகன்
பேரிசையெருமைநன்னாட்டுள்ளதை
யயிரியாற்றந்தனராயினும்” (உருந்.)

என வருதலான் அயிரியாறு வடுகர்பெருமகனான ஒருமை என்பானுடைய நன்னாட்டுள்ளது எனத்தெரியலாம். “துண்பூனெருமைகுடநாடன்னவென்னாய்நலம்” (அகம்-ககரு) என்பதனால் இவ்வெருமையின்நாடு குடபாலுள்ளது புலனாம். மேற்கூறிய நன்னபாழியை வடுகர்கைப்பற்றியபோது செந்நாப்பாழியொழிந்த இளஞ்சேட்சென்னி என்பான் நன்னனுக்குத்துணையாகச் சென்று பாழியைநாறி வடுகரைச் சவட்டினென்று,

“விளக்குபுகழ்நிறுத்தவிளம்பெருஞ்சென்னி
குடிக்கடனாகவிற்குறைவினைமுடிமார்
செம்புறம்புரிசைப்பாழினாறி
வம்பவடுகர்பைந்தலைசவட்டி” (அகம் - ௬௭ரு)

என வருதலான் அறியலாம். பாழி நன்னனுடையதென்பது “நன்னனுதியனருக்கடிப்பாழி” (அகம்-உருஅ) என்பதனானறியப்படும். இதனால் வடுகர்க்கும் நன்னனுக்குமுள்ள பகைமை புலனாகும். அதுனானே நன்னனும் வடுகர்நாடும் அடுத்திள்ளதன்மையும் புலனாம். வடுகர்நாட்டு ஓடுகின்ற அயிரியாறு நன்னாட்டுக்கும் பக்கத்ததாகும். நன்னாட்டுக்குப்பக்கத்ததாகிய அயிரைமலையில் உண்டாகும் யாறு அயிரியாறு எனவும், அதுவே அயிரை எனவும் வழங்கப்பட்டதாகுமென்றும் துணியலாம். இவற்றான் அயிரைமலையும் அதன்கணுண்டாகும் அயிரை எனப்பெரிய பேரியாறும் கொண்டாணப்பக்கத்தும்

எருமைநாட்டுப்பக்கத்துமுளவாதலல்லது லேறுபக்கத்தவாகாவென்று தெளிந்துகொள்க.

மற்று அயிரைமலையிற்பிறக்கும் பிறிதோர்யாற்றைப் பேர்யாறென்று பதிற்புத்திற் கூறியதென்னையெனின் அஃதோர் பெரிய யாறாக இருத்தல்பற்றி அங்ஙனம் கூறினாரென்க. சேரலாட்டில் உள்ள எல்லாயாற்றினும் பொன்னாணி என்னும் யாறு இன்றும் பெரிதாதல் கண்டுகொள்க. அயிரையும் அதுபோன்றதொன்றாகும். இவ்வயிரையாறு நெடுந்தாரத்ததாக இல்லையாயின் இதன்கட் சேரனொருவன்சென்றுகுளித்தலை ஒரு சிறப்பாகவைத்துப் பெருங்கவியரசாகிய இளங்கோவடிகள் பாடாரெனவழிக. 'அயிரைமண்ணி' என்பதற்கு அயிரைமலையிலுள்ள கொற்றவையை அபிஷேகஞ்செய்து என்றலும் பொருந்துமேனும், அங்ஙனம் அரும்பதவுரைகாரர் உரையாமையும், அவர் அயிரையாற்றிற்குளித்து எனக்கொண்டது ஒன்றற்கும் கிரோதமின்மையும் ஆராய்ந்துகொள்க.

இனி, “நின்மலைப்பிறந்துநின்கடன்மண்டும்
மலிபுனனிகழ்தருந்தீரீர்விழவிற்பொழில்வதிவேனிற்
பேரெழில்வாழ்க்கைமேவருசுற்றமோடுண்டினிதுநகருந்
தீம்புனலாயமாடுங்
காஞ்சியப்பெருநதுறைமணலினும்பலவே” (பதிற் - ௪௮)

என்பதை எடுத்துக்காட்டி “நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும்” என்றதையே பெருந்துணையாகப்பற்றிக் காஞ்சிபேர்யாற்றுக்குப்பெயரென்று துணிந்தாரூர். இதுபற்றி இவ்வடிகளை ஈங்கு ஆராய்வேன். இவ்வடிகட்குப்பதிற்புத்திற்றுத்தரையாளர் உரைகூறியவிடத்து நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டுமலிபுனல் என்புழி “மலிபுனலையுடைமையான் யாறு மலிபுனலெனப்பட்டது” எனவும், “நிகழ்தருந்தீரீரென்றது அவ்யாறுகளிலே புதிதாகவருகின்ற இனியபுதுநீர் எ - று” எனவும் விளக்கினார். இதனால் நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும் காஞ்சியென்றியைத்தல் கருத்தன்றென்றும், நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும் மலிபுனல் (யாறு) என்றுள்ளவாறியைப்பதே கருத்தென்றும், அங்ஙனமலைப்பிறந்து கடன்மண்டும்யாறுகள்

பலவென்றும், ஒர்யாற்றின்மட்டுமன்றிப் புதுப்புனல்விழவுகொண்டாடப்படுவது எல்லாயாறுகளிலுமுண்டென்றும், அவ்விழாக்காலத்தாநிகழுகழ்ச்சியை இவ்வடிகள் கூறுவன என்றும் நன்குணரலாம். மலிபுனல் என்பது யாராயினபடியாற் பெருந்துறை அவ்யாறுகளுடையவாகும். அப்பெருந்துறைகளைக் காஞ்சியம்பெருந்துறையென்றது புனலாடுதற்குரியமகளிர் அணிந்து விளையாடுதற்குத் தனிரும் முறியும் தாதும் பூவும் தரவல்ல காஞ்சிமரங்களை ஆண்டுடைமையான் எனவறிக. இவ்வுண்மையினை,

“மணன்மலிபெருந்துறைத்ததைந்தகாஞ்சியொடு

முருகுத்தாழ்பெழிவியநெருப்புமழடைகரை” (பதிற் - ௨௨)

எனவருதலா னுணரப்படும். ஈண்டுரையாளர் “ததைந்தகாஞ்சியென்றது விளையாட்டுமகளிர் பலருந் தனிரும் முறியுந் தாதும் பூவுந் கோடலாற் சிதைவுபட்டுக்கிடக்கின்றகாஞ்சி எ - று” எனவுரைத்ததனையுநோக்கிக்கொள்க. ஈண்டைக்கேற்ப மணன்மலிதல்கூறியதனையும் பெருந்துறைகூறியதனையும் அப்பெருந்துறைகளிற் காஞ்சி ஆயம் அணிதற்கும் விளையாடுதற்கும் பயன்பட்டுநின்றலையும் நன்றாய்ப்ந்து கொள்க.

“காஞ்சிப்பனிமுறியாரங்கண்ணிக்

கணிமேவந்ததவ்வல்குலவ்வரியே” (௨௪௪)

எனப் புறப்பாட்டின்வருதலான் காஞ்சியின் குளிர்ந்தமுறிகளை மகளிர் ரணிதலுண்டென்பது உணரப்படும். “காஞ்சியம்பெருந்துறை மணலினுமடலியே” என்பதிக் காஞ்சி மரமாகாது யாராயின் உரையாளர் மலிபுனலையுடைமையான் யாறு மலிபுனலெனப்பட்டது என்றாரைகூறுது மலிபுனற்காஞ்சி என இயைத்துப் பொருள்கூறுவர் என்பதும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. புனலாடும்ஆயம் தாம் அணிந்து விளையாடுதற்கேற்ற மரங்களுள்ளதுறைகளையே விரும்பிச்செல்லுமென்பதும் உணர்ந்துகொள்க. இவையெல்லாம் ஆராயாது ஈண்டுக் காஞ்சி யாற்றின்பெயரென்றும், அவ்யாறு மேல்கடலில் விழ்வதென்றும், அங்ஙனம் விழ்வதென்றுகூறுதலான் அது வேறுயாறே யாகாது பேர்யாறேயாகுமென்றும் துணிவது எத்துணைவாதத்துக்கு

இடமாகும் என்பது யானகூறியறியவேண்டும்தன்று. இதுவும் பொருளையென்பது பேர்யாற மக்குப்பெயரென மதுணிந்ததனோடொக்கும்.

இனி நின்மலைபிறந்து நினகடமைண்டும யாறுகளென ம தமிழ் நாடுமுழுதையும் குடகமுதலிய பிறநாடுகளையும் செக்குட்டுவன் தன் னடிப்படுததாள்கின்ற சிறப்புப்பறந்த தமிழ்காட்டுள்ள பல்யாறு களையுஞ் சிறந்ததாரெனினும் இழுககாது. தமிழ்முழுதாளும் அவ்வமய மேம்பாட்டை இவ்வாறு சிறந்ததாரென்பது பொருந்திற்றேயாகும். சேரமான்பொருளுசேரமறுதியனசேரலாதீன முடிநாகராயர் அவ்வமயத்து அச்சேரகுளள மேம்பாடறியவே,

“நின்கடறபிறந்தரூயி மபெயா ததுநின்
வெண்டலைபுணரிக்குடகடறகுளிக்கும
யாணர்வைப்பினனாடுபொருந்” (புறம்-உ)

எனக்கூறியது காண்க.

எவ்வாறு நோக்கினும் பிறர் நினைக்கின்றவண்ணம் பொருளை எனபது பேர்யாறு ஆகுமென்று கனலினுநினையறக. இதனானே பொருளையினகரையிலுள்ள சேராகருவூரவஞ்சிபோயாறமங்கரைக்கு எவ்வாறுமுயன்றாலும் எய்தாதென்பதும் திடமாகவுணர்ந்து கொள்க. பிறர் னூலினறியும், உரையினறியும், வழக்கின்றியும் பொருளையைப் போயாறென்று சொல்லத்தணிந்ததெல்லாம் காளிரியுடனகலககும் பொருளககரையிலுள்ளதென்று பன்னாலும் உரையும் புலப்படுத்திய கருவூரவஞ்சியைப் பேர்யாறமங்கரையிலுளதாகக் கூறிவிடுதற்கேயாமென்பது அறிவாளரெல்லாம் அறிவா. அங்கனம் அவர்கூறிவிட்டாலும் வஞ்சி யங்கேயுளதாகுமோ என்று ஈண்டுச் சிறிதாராய்வேன.

பிறாகுறம் சேரர்தலைகா கொடுங்கோணர்வஞ்சியனறோ? அது பழைய சேரர்கருவூர்வஞ்சியாயிச கருவூர்வஞ்சி யாறமங்கரையிலுளதாகப் பன்னாலகனும் கூறியபடி கொடுங்கோணர்வஞ்சியும் யாற்றங்கரையிலிருத்தல்வேண்டுமே. அங்கனம் கொடுங்கோணர் யாற்றங்கரையிலுள்ளதென்றும், அதனைக் கரையின்கண்டடைய

யாறு பேர்யாறென்றும் கூறிய நூலொன்றையுங் கண்டிலேமே. தேவாரத்துக் கொடுங்கோளுரசைக்களம் கடற்கரையிலிருப்பதாகக் கூறியதன்றி யாற்றங்கரையிலிருப்பதாகக் கூறியதில்லையே.

இனிப் பேர்யாறு கடலொடுகலக்குமிடத்துள்ளதாகப் பழைய சங்கநூல் கூறியவூர் முசிரி என்பது,

“சுள்ளியம்பேர்யாற்றுவெண்ணுரைகலங்க
யவனர் தந்தவினைமாணன் கலம்
பொன்னெடுவந்துகறியொடுடுயரும்
வளங்கெழுமுசிரி”

என்னும் அகப்பாட்டான் அறியலாவது. கொடுங்கோளூர் அஞ்சைக்களம் ஈண்டுச்சொல்லப்பட்ட அடையாளமுடையதாயின் அது முசிரியேயாமன்றிச் சேரர் கருவூர்வஞ்சியாதல் யாங்கனம். முசிரியும் வஞ்சியும் ஒருராகச்சொல்லவொண்ணாதே. பிறர் சேக்கிழார் கூறிய கொடுங்கோளூர்வஞ்சியைப் பழைய சேரரதுதலைகராக்கவேண்டுதலான் அக்கொடுங்கோளூர்வஞ்சி கடற்கரையிடத்தென்று தேவாரத்தானும், கண்கூடானும் கண்டதுகொண்டு எத்தூவினும் யாரும் கடற்கரையிடத்தென்று கூறாததும், சோழநாட்டுப்பக்கத்தே உள்ளதென்று தெளிந்ததும், கொங்குநாட்டு ஆன்பொருரைக்கரையிலுள்ளதுமாகிய பழையசேரர்தலைகரைக் கடற்கரையிடத்தென்று கற்பிக்கத்தலைப்பட்டனர். கடற்கரையைக்கற்பித்தவிடத்தும் அதுவும் போதாது ஆன்பொருரைக்கரையேண்டுதலான் ஆன்பொருரையை மேல்கடலில்விழுகிடுதற்கு இயலாமையால் ஆன்பொருரையே பேர்யாறு என்று சொல்லிவிடலாமென்று துணிந்தனர். அப்பிறர்கூறுகிற படி பேர்யாறுகிய ஆன்பொருரைக்கரையும் கடற்கரையும் ஒன்றென நினைத்துக்கொண்டவிடத்தும் ஆண்டுள்ளது சேரர்தலைகராகிய கருவூர் வஞ்சியாகாது; சேரர்கடற்றுறைப்பட்டினமாகிய முசிரியே யாய்முடிசின்றது. இதற்கென் செய்வது: இல்லது துணியுமிடத்து உண்டாந்தடுமாற்றம் இத்துணையோ? இன்னும் எத்துணையோ பலவாதல் காட்டுவேன்.

இங்ஙனம் ஆன்பொருரைக்கரையையும், கடற்கரையையுஞ் சேரநினைப்பதன்கணுண்டாம் விபரீதங்களை இனி விளக்கிக்காட்டுவேன். சேரர்தலைகராகிய கருவூர்வஞ்சியுள்ள இடத்தை,

“வஞ்சிப்புறமதிலைக்கும்
 கல்லென்பொருநரைமணவினுமாங்கட
 பல்லூர்கறறியகழனி
 யெலலாம்புகையுடுவல்லினும்பலவே” (புறம-௩௮௭)

என்னும் அடிகள் நன்குவிளக்குவனவேயாகும். இவ்வடிகளிற் சேரர்தலைகரின புறமதிலைப் பொருநரையென்னும்பாறு அலைக்கும் என்றும், அப்பொருநரை அங்கனமலைத்தல்காரணமாகக் கல்லென ஒலிக்குமென்றும், ஒருபெரியகோட்டையின்மோதுதலான் அதிகமாக மணலைக்கரையிறகுவிக்குமென்றும், இவையெல்லாநிகழ்மவ விடத்துப் பலஊர்கள் சுற்றியுள்ளனவென்றும், அவ்வூர்களெல்லாம் மிகுதியாக வெள்ளிகழனியுடையன என்றும் சில அடையாளங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வடையாளங்களை ஓர்கடற்கரையூர் உடைய தாகுமா அல்லது அகநாடலீர் உடையதாகுமா என்று சிறீகாராய்வே ளாக. சேரர்தலைகரி கடற்கரையிடத்தென்பார்க்கு அஃ தான்பொருநரைக்கரையிலுள்ளதென்று தெளிநகவாறறன் அவ்வூர் ஆன்பொருநரை கடலொடுகலக்குமிடத்திருப்பகாதகானே துணியவேணடும் அங்கனமாயின், ஆண்டுப் பெருமணலுலகமென்றுகூறப்பட்ட கடற்கரைமணலே அளவின்மைக்குவிஷயமாகவும், அதனைக்கூறது அதனினும் எத்துணையோசிரிதாகக்கருதப்படும் பொருநரைகுவித்த மணலை அளவின்மைக்குவிஷயமாக்குவது உசிதமாகுமா? இது காறுங்கண்ட தொன்னூல்களில் எங்கேனும் ஆறு கடலொடுகலக்குமிடத்து அவ்பாறுதொகுப்பது பெருமணலென்றுகூறியதுண்டா. பாறுகடலொடுகலக்குமிடத்துக் கடற்கரைமணலையுங் கடலுட் கொண்டுசெல்லுதலான் கடற்கரையைமுமெவியச்செய்தலன்றி அக்கடற்கரையின்கண் மணலை யாறு குவிக்குமா? காவிரி கடலொடு கலப்பதைப்பற்றிச்சொல்லுமிடத்துக் “கடற்கரைமெலிகுக்காவிரிப் பேர்யாறு” என்றன்றோ புலவர் கூறுகின்றனர். கடலுள்ளவிடத்துக் கடற்கரைமணலையே கூறுவரென்பது,

.. ... தாழ்நீர்
 வெண்டலைப்புணரியலைக்குஞ்செந்தி
 னெடுவேணலைஇயகாமர்வியன்றுறைக்

**கடுவனிதொகுப்பவிண்டிய
வடுவாடுழக்கர்மணலினும்பலவே'**

என வருதலானறிக. கடலுள்ளவிடத்து ஆறலைதலகூறுது புணரி
யலைக்குஞ்செநதில் எஃறதனையும நோக்குக. இஃதன்றியுங் கல்லென
பொருரை எனது கூறுதலால யாறு கல்லென ஒளிதலைப புலப
படுததுகன்றா, ஆண்டு ஆகலியன்றே பெரிதாகும். அதனெலியைக
கூறுது யாறறெலியையே மிகுததுககூறுதல பொருநதுமா. இனி
அலைக்குங் கடலங்கரைமேன்மகோதை" எனமன்றே சுநகரமுாததி
நாயனா கொடுங்கோளுரூசைசகளதைப பாடுகின்றார் அவா
பாடியவாறு கடலைப்பதைக்கூறால் அவலுரையே யாறலைபதாகக
கூறியதென்றே இது சிறக "ஆங்கட, பல்லூர்சுறறியகமுனி யெல
லாமவிளையுடுவல்லினும்பலவே" எனது கூறய அடையாளம் ஒரு
கடற்கரையூக்குப் பொருநதுமா? கடற்கரையூரைபல்லூர் சுறறுத
லெப்படி? இதனெலிவவழிகளிறகூறிய அடையாளங்களிலொன
றேனும் கடற்கரையூர்க்குப்பொருந்தாதெனறும், எல்லாம் அகநாட
டீர்க்கே பொருநதுவன எனமுடிவருமாறறான் சண்டிக்கூறியவஞ்சி
கடற்கரையிலுள்ள மகோதையாகிய கொடுங்கோளுராகாமையும்,
கொங்குநாட்டு ஆன்பொருரைக்கரையிலுள்ளகருவூரேயாதலும் தெ
ளிநதுகொளக. இவவுணமையானன்றே சங்கரசோழனுலாவுடையா,

... .. கோமகன

வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்குமாமதுரை,
யிஞ்சிக்குங்கொறகைக்குமேறதொறுய'

என மகோதையாகிய கொடுங்கோளுரினவேறாக வஞ்சியைக்கூறிலு
ரெனவுணர்க. இதைப்பறறி மேலும் விளகருவல்

இனிப்பழைய சேரர்தலைகராகிய வஞ்சி மேல்கடற்பக்கத்தா
மென்றற்கு ஆதரவாக ஒருசெய்தி கூறுவார்பிறர். அஃதாவது பராசர
னென்னும்அந்தணன் சோண்டுதலைச்செங்காட்டினின்று சேரன்
கொடைத்திறக்கேட்டுப் பரிசில்பெறப்போம்போது

"காடுநாடுமுரும்போகி

நீடுநிலைமலயம்பிறபடச்சென்றற்கு" (சிலப்-கட்டுரை.)

என்பதனால் பொதியமலையைக்கடந்துசென்றனெனவும், பரிசில்
பெறறு மீளும்போது "செங்கோறமென்னன்றங்காலூரிற போந்
மன்றத்து" ததங்கியிருந்தானெனவும் சிலப்பதிகாரம் கூறுதலா

சேரன்ஊர் மேல்கடற்பக்கத்திருந்தாலல்லது சோண்ட்டுப் பார்ப்பான் போம்போது பொதியத்தைக் கடந்துபோதலும், மீளும்போது பாண்டிநாட்டுரோகிய திருத்தங்காலிற்றங்குதலும் நிகழாவென்பதே யாம். சிலப்பதிகாரத்து இப்பராசரன் செய்தி கூறியவிடத்து,

“வலவைப்பார்ப்பான் பராசரனென்போன்
குலவுவேற்சேரன்கொடைத்திறங்கேட்டு
வண்டமிழ்மறையோற்குவானுறைகொடுத்த

நீடுநிலைமலயம்பிற்படச்சென்று.....

பார்ப்பனவாகைகுடியேற்புற”

நன்கலங்கொண்டுதன்பதிப்பெயர்வோன் (சிலப்-கட்டுரை)

என வருதல்காணலாம். ஈண்டுக்கூறப்பட்ட சேரன் எக்காலத்தவனென்றும், யாவன் என்றும் வினாவியறியவேண்டுவ தின்றியமையாதது. இப்பார்ப்பான் சேரன்பாற்பரிசில்பெற்றுமீளும்போது பாண்டிநாட்டுத் திருத்தங்காலென்னுமுரிற் போதிமன்றத்துத் தங்கியிருந்துழி அவன் ஆண்டுவந்துவினாயாடும்பார்ப்பனச் சிறுரைநோக்கி என்னுடன் வேதமோதவல்லீராயின் ஒதி என்பரிசிற்சிறுபொதியைக் கொள்ளுக என்றவளவில் அவ்வூர் வார்த்திகன்புதல்வன் தனக் கொப்ப ஓதலான் அவனைவியந்து தன்பொதியின்கணுள்ள முத்தப்பூணூலத்தகுபுனைகலன் கடகந்தோட்டொடு பிறவும் அச்சிறுவற்குக் கையுறையீத்துப்போக நிகழ்த்துதெரியாது கோத்தொழின்முறையவர் பாண்டியற்குரிய படுபொருள்கவர்ந்த பார்ப்பானிவனென்று அப்புதல்வன்றந்தையாகிய வார்த்திகனைச் சிறையிலிட அவ்வார்த்திகன்மனைவி அலந்தழுதேங்கிப் புரண்டுபுலந்துபொங்கினளாக: அது கண்டு ஐயைகோயிற்கதவுதிறவாதாக: இதுகேட்டுப் பாண்டியன் மயங்கிக் கொற்றவைக்குற்றதுஅறிந்துரைமின்னென வார்த்திகனைச்சிறைசெய்தசெய்திகூறக்கேட்டு இறைமுறைபிழைத்ததுணர்ந்து வார்த்திகனைப்பொறுத்தருளுமாறு இரந்து அத்திருத்தங்காலையும் வயலுரையும் அவற்கீத்து அவனை நிலந்தோயவணங்கியவளவில் அச்சிந்தாதேவிகோயிற்கதவந்திறந்தது; திறந்தவுடன் உறு

பொருளே னும்படுபொருளே னும் இனி யுற்றவர்க்குறுதி பெற்றவர்க்
காகுமென்று யானேமேன் முரசறைவித்தான். அங்ஙனம்,

“யானையெருத்தத்தணிமுரசிரீஇக்
கோமுறையறைந்தகொற்றவேந்தன்
றன்முறைபிழைத்ததகுதியுக்கேணீ” (சிலப்-கட்டுரை)

என்று கண்ணகியைநோக்கி மதுரைமாதெய்வங்கூறுதலான் இப்பரா
சரனீந்த பொருள்காரணமாகச் சிமைப்பட்ட வார்த்திகளைச் சிறை
வீடுசெய்து உவப்பித்துக் கலை மர்செல்லிகதவந்திறப்பித்தவன்
கோவலனைக்கொல்லித்து அரசுகட்டிலிற்றுஞ்சிய நெடுஞ்செழியனே
யென்பது நன்றுதெளியப்படும். இப்பாண்டியன்காலத்துச்சேரன்,
செங்குட்டுவனென்பது சிலப்பதிகாரம்வஞ்சிக்காண்டத்தானறியப்
படும். பராசரனுக்குப்பரிசினல்கியசேரன் இச்செங்குட்டுவனே
யாயின், இளங்கோவடிகள் இவனை விளங்கவுரையாதிரார். மற்றிவன்
காலத்தே சேரன் வேறுளனே என ஆராய்வோம். செங்குட்டுவன்,
நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் சோழன் மணக்கிள்ளி என்பானுக்கும் பிறந்
தமகனென்பது பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம்பத்தாலறியப்படும். நெடுஞ்
சேரலாதனுக்கும் வேளாவிக்கோமான்பதுமன்றேறிக்கும் பிறந்த
மகன் ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனென்பது பதிற்றுப்பத்து ஆறாம்
பத்தாலறியப்படும். இதனாற் சேரன் செங்குட்டுவனும், ஆடுகோட்
பாட்டுச்சேரலாதனும் ஒருதந்தையின் புதல்வராவார். இவருட் செங்
குட்டுவன் வஞ்சியிலரசுசெய்தவன் என்பது சிலப்பதிகாரத்தானன்கு
தெளிவது. ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் மேல்கடற்கரையை யடுத்
துள்ள நறவு என்னும் ஊரின்கண் இருந்தவன் என்பது பதிற்றுப்
பத்து ஆறம்பத்தால் நன்கறியப்படுவது: இவ்வாடுகோட்பாட்டுச்
சேரலாதனே இளங்கோவடிகளாற்கூறப்பட்ட வேற்சேரனென்ப
தற்கும் ஆதரவாகச் சில கூறுவல்.

சிலப்பதிகாரத்து இச் சேரனைப்பற்றியவிடத்துக் ‘குலவுவேற்
சேரன்’ எனவும், ‘நெடுவேற்சேரன்’ எனவும், ‘வண்டமிழ்மறை
யோற்கு வானுறைகொடுத்தவன்’ எனவும், இவன் கொடைத்திறங்
கேட்டுப் பராசரன் சென்றனெனவுங் கூறியுள்ளார். இதன்கட்
கூறப்பட்ட வண்டமிழ்மறையோற்கு வானுறைகொடுத்தவன் இமய

வரம்பன் தம்பியென்பது மூன்றும்பத்தா னன்கீறியப்பட்டது. செந்
குட்டுவற்குமுன்னே இறந்த சேரர்வரிசையில்,

“நான்மறையாளன்செய்யுட்டுகொண்டு
மேனிலையுலகம்விடுத்தோனாயினும்”

... ..

“மீக்கூற்றாளர்யாவருமின்மையின்
யாக்கைநில்லாதென்பதையுணர்ந்தோய்”

என்பதனால், இமயவரம்பன் தம்பியையுங்கூறியவாற்றா அம்முன்
னேன்செய்தியாவிவனைச் சிறப்பித்ததன்றி இவன் அவனாகானென்
பது நன்குணரப்படுவதாகும். இஃதொன்றொழியவுள்ள அடையாளங்
கள் வேலும், கொடைத்திறமுமேயாகும். ஆறும்பத்து முதற்பாட்டில்
இவ்வாடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனை,

“வென் வேலண்ணன்மெல்லியன்போன்மென
வுள்ளுவர்கொல்லோநின் னுணர்ந்திசினேரே”

என்பதனால் இவ்வாடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனை வேலண்ணன்எனக்
கூறுதல்கொண்டு இவனைக் ‘குலவுவேற்சேரன்’ எனவும் ‘நெடுவேற்
சேரலன்’ எனவும் இளங்கோவடிகள் கூறினாரென்றுணரலாம். இவன்
கொடைத்திறத்தைப்பற்றியாராயுமிடத்து இவனைப்பற்றி அப்பத்துள்,

“வாராயினுமிரவலர்வேண்டித்
தேரிற்றந்தவர்க்கார்பதனல்கு
நசைசால்வாய்மொழியிசைசாரேன்றல்”

எனச்சிறப்பித்தல் காணப்படும். இதனுரைகாரர் “சுண்டு இரவலரை
வேண்டியென்றது தன்னாட்டு இரவலரின்மையின் அவரைப்பெற
விரும்பி ஏ - டு. தேரிற்றந்து என்றது அவ்விரவலருக்கு அவருள்
வழித் தேரைப்போகவிட்டு அதிலே அவர்களைவரப்பண்ணி ஏ - டு.
தேரான் என உருபினரிக்க; தேர் எனத் தேர்ச்சியாக்கி அவ்விர
வலரை அவருள்ளிடத்திலே தேடி அழைத்து என்றமாம்” என
விளக்கினார். இவற்றால் இவன் தன்னாட்டு இரவலரில்லையாக வழங்
கினான் என்றும், அவ்விரவலரைவேண்டிப் பிறர்நாட்டுத்தேடித்

தேரைப்போகவிட்டு அவரை அதுலேவரப்பண்ணி அவர்க்குநிரம்பிய துப்புரவனைத்தாம்வழங்கினுனென்றும், இங்ஙனம் கொடுக்கும்ஆசையேநிரம்பிய சத்தியகீர்த்திமானிவனென்றும் நன்கறியலாகும். வேறியாரிடனுங்காண்டற்கரிய இவ் வரியபெரிய வள்ளன்மையினையே இளங்கோவடிகள் கொடைத்தீறும் என்ற அழகியதொடரான் விளக்கினுரென்று துணியலாம். இவன் பார்ப்பார்க்குக் கோதானமும் பூதானமுஞ்செய்து குழவிகொள்வாரிற் குடிபுறந்தந்தவன் என்பது ஆறும்பத்துப்பதிகத்தாலறியலாம். இத்தகையபெருவண்மைகருதியே வண்டமிழ்மறையோர்க்குவானுறைவொடுத்தோளுக இவனை அடிகள் சிறப்பித்தாரென்றுணரலாம். இன்னு மிவனை, “இரவலர் புன்கணஞ்சம் புரவெதிர்கொள்வன்” எனவும், “இரவன்மாக்கள் சிறு குடிபெருக, வுலகந்தாங்கிய மேம்படுகற்பின், வில்லோர்மெய்ம்மறை” எனவும் பாடுதலல்லாமல், “வள்ளியையென்றலிற்காண்குவந்திசினே” எனச்சிறப்பித்தலையும் ஆண்டிக்காண்க. “வள்ளியையென்றலிற்காண்குவந்திசினே” என்னும் அடி குலவுவேற்சேரன் கொடைத்திறங்கேட்டுப் பராசரன்பரிசிற் குச்சென்றான் என்றதற்கு மிகவும்பொருந்தரல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இவனே வேவண்ணல் ஆதலானும் நெயரினுமிக்ககொடையாளாதலானும் பராசரன் இவன்பாற் சென்றானென்றே ஒருதலையாகத்துணியப்படுமென்க. இவன் கடற்கரைப்பக்கத்தூர்க்கணிநுந்தனன் என்பது—

“தொடைமடிகளைந்தசிலையுடைமறவர்

பொங்குபிசிர்ப்புணரிமங்குலொடுமயங்கி

வருங்கடலூதையிற்பனிக்கும்

துவ்வாநறவின்சாயினத்தானே” (பதிற்று-கூ0)

எனப்பதிற்ப்பத்துள் இவனிநுக்குமிடங்கடறுதலா னுணரப்படுமீ. இதனுரைகாரர் “மறவர்கடலூதையிற்பனிக்குநறவெனக்கூட்டி ஆண்டுவொழுமறவர் கடலூதையான்மட்டும் நடுங்கும் நறவு என்க. நறவு - ஓதூர். துவ்வாநறவுவெளிப்படை” என விளக்கியதனும் இதனுண்மை உணரலாம். கடலூதையிற்பனிக்கு நறவு என்றதனால் இந் நறவுந் கடற்கரைக்கு நெடுந்தூரமாயதென்று கருதற்கியலாமை காண்க. இவனைப்பற்றிய முதற்பாட்டில்,

“விளங்கிரும்புணரியுருமெனமுழங்குங்

கடல்சேர்கானற்குடபுலமுன்னிக்

குவற்றுழந்ததடந்தாணரை.

குவியினர்ஞாழன்மாச்சினைச்சேக்கும்” (பதிற்று-106)

எனக்கூறுதற்கண் “குடபுலமென்றது தன்நகரிக்கு மேல்பாலாம்” என்று உரைகாரர் கூறுதலானும், தூலுட் “கடல்சேர்கானற்குடபுலம்” என்றிருத்தலானும் இவ்வரசனகரிக்குமேற்கே கடல்சேர்த்தகானற் புலமிருப்பதென்று புலப்படுதலான் இந் நறஜூர் கடலாற்பனிக்காது கடலூதையாற்பனிக்கக்கூடிய அளவாக மேல்கடற்பக்கத்துள்ள தென்று தெளிந்துகொள்ளலாம். மேற்சொற்றபராசரன் இவ்வேற்சேரான்கொடைத்திறங்கேட்டு இவனிருக்கும் கடல்சேர்கானற்குடபுல நறஜூர்க்குச் சென்றானுதலாற் பாண்டிநாடுகடந்து மலையம்பிற்படப் போனானென்றும் மீளும்போது பாண்டிநாட்டுத்திருத்தங்காவிற மங்கினானென்றும் உணர்ந்துகொள்க. இதனூலிப்பராசரன் செங்குட்டுவன்வஞ்சினோக்கிவந்தவனில்லையென்பதும் தெற்றெனத் தெளிக.

சேரன்பாற்சென்றுபோந்த சோனாட்டுப்பராசரன் பாண்டிநாட்டையும் மலையத்தையும் இடைவைத்துக் கடத்தல்காரணம் இஃ தென்று ஆராயாமலே கொங்குநாட்டுள்ள பழையசேர்த்தலை நகரை மேற்குத்தொடர்ச்சிமலைப்பக்கத்துள்ள கடல்நாடுகளிலுய்க்க முயன்றனர் பிறர். சேக்கிழார், கொடுங்கோளுரை இராமனிருக்குங் காமம் அயோத்திஎன்பதுபோலப் பிற்காலத்துச் சேரர்குலத்தவரிருத் தலைப்பற்றி வஞ்சியென்றுவழங்கியதைத்துணையாக்கொண்டு அதனைப் பழைய சேர்த்தலைநகரென்றுகூறிவிடலாமென்றுதுணிந்து சேக்கிழார் வஞ்சியென்ற ஊர் ஆர்க்குங்கடலங்கரைமேலிருத்தலைநோக்கிப் பழையசேரர்வஞ்சியங் கடலுடையதானுல்லது கொடுங்கோளுரென்றுசொல்லுதல் பொருந்தாதென்றுகண்டு பழைய சேரர்வஞ்சிக்குங் கடலையுண்டுபண்ணத்தலைப்பட்டனர் பிறர். இஃதொரு ஸகரப்ரயத்தநமேயாகும்; மேல்கடலாதவின் யாராலும் ஸாதிக்கப்படாமற் போவதென்பதறிக.

தமிழ்நூல்களில் ஓரூர் கடலடுத்ததாயின் அவ்வூரைச்சொல்லு மிடத்து அது கடலுடைமைவிளங்கவே பாடப்படுமென்பது முசிரி,

தொண்டி, மாந்தை, கொற்கை, மருங்கூர்ப்பட்டினம், புகார் முதலிய பழைய ஊர்களைப்பற்றி ஆங்காங்குவரும் பாடல்களாற்றெளியப்படும். நேரேகடல்கூறாதொழியினும் கடனிலத்துள்ளதென்றுபுலப்படக் “காணலந்தொண்டி” ; “தொண்டியங்காணல்” என்றற்போலவேனும் விளங்கப்பாடாமையால் நல்லிசைப்புலவர்வழக்கன்று. இது னுண்மையைத் தமிழ்கற்றாரெல்லாம் நன்கறிப. வஞ்சியைப்பற்றிய பழையபாடல்கள் தமிழில் னுற்றுக்கணக்காகவுள்ளன ; அவற்றுளொன்றே னுங் கடலுடைமைபற்றி வஞ்சியைச்சிறப்பித்ததாக யான் கண்டிலேன். “வஞ்சியங்காணல்” என யாண்டும்பயிலாமை ஈண்டைக்குநினைக்கத்தகும். இங்ஙனம் வழங்காமைமாதிரிமன்று “வஞ்சியம்பூம்புறவின” என இறையனார் களவியலுரைமேற்கோளில் வேறாகவும்வழங்கியுள்ளது. மணிமேகலையில் இவ் வஞ்சியைப்பற்றிய அடிகள் பலபல வுள்ளன. அவற்றுளொன்றும் இது கடலுடைமைகாணப்படுதலில்லை. இவ்வாறுகாணப்படாமையென்று ; கடலுடைமைக்குவிரோதமான செய்தியொன்றும் அது புலப்படுத்துகின்றது. அஃதாவது இன்னதென்றுகாட்டுவல் - கடற்கரையிற் சோழர் பெருநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் இந்திரவிழவைமறந்ததனாலுண்டாகிய தேவசாபத்தாற் கடல்கொள்ளப்பட்டதெனவும், அக் கடல்கோளால் நெடுமுடிக்கிள்ளியாகியசோழன் அவ்வூரைவிட்டுத் தனியேபோயினன் எனவும், ஆங்கிருந்த அறவணவடிகளும் மணிமேகலையினுடையதாயரும் அக் கடல்கோளால்வருந்தாதுபோய் வஞ்சிமாநகரத்துப்புக்கணரெனவும் மீமகலையால் கூறுகின்றது. இதனை,

புகை

வொருதனிபோயின னுலகமன்னவ
 னருந்தவன்றன் னுடனாயிழைதாயரும்
 வருந்தாதேகிவஞ்சியுட்புக்கனர்”

எனவும்,

“மனங்கவல்கெடுத்துமாநகர்கடல்கொள
 வறவணவடிகளுந்தாயருமாங்குவிட்
 டிறவாதிப்பதிப்புருந்ததுகேட்டதும்”

எனவும் வருவனவற்றாலுணர்ந்துகொள்க. ஒருநர் கடல்கொள்ளும் போதிலோ அன்றி அக் கடல்கோளைத்தெரிந்தபோதிலோ அவ்வூரை

விட்டுழுவொர் கடல்கோளுக்கெட்டாதென்று தாம் தெரிந்துகொண்ட அகநாட்டு ஊர்கட்கே சென்றொடுக்குவென்பது யான்குறியறிவிக்க வேண்டுவதன்று. புகார்ச்சோழன் உறையூர்புகுந்தானென்பது திண்ணமாகநிலைக்கப்படும். அறவணவடிகள் தாயருடன் உறையூருட்புகாமல் ஒருநான்குவதமஅப்பாற்போய்க் குடபுலவஞ்சியுட் புக்கனராவர். சோழன் இர்திரவிழாவெடாத தவற்றாலன்றே அவனுள்ளபுகாரைக் கடல்கொள்வது. இக்கேட்டுக்குக்காரணனான சோழனுடையநாடே தம்போன்றமாதவர்க்குத் தங்குதற்குரியதாகாதென்றுகொண்டு சேரநாட்டுவஞ்சியுள் அறவணவடிகள் தாயருடன் புக்கிருந்தனரென்றுய்த்துணரப்படும். “வருந்தாதேகி வஞ்சியுட்புக்கனர்” எனவும் “இறவாதிப்பதிப்புக்குந்தது” எனவும்கூறுதலையுநோக்கிக் கொள்க. இனிப் பிறர்நினைக்கின்றபடி இவ்வஞ்சி மேல்கடற்கரைக்கண்ணதாயின் பராசரன்செல்வழியே இவ்வறவணவடிகட்கும் வழியாதலான் இடையிற் பாண்டிநாட்டுமதுரையிற்றங்காது மற்றுமோர் கடற்கரையூர்க்கே அறவணவடிகள்சென்றாரென்றன்றோமுடியும். அங்ஙனமாயின் மதுரையிற்றங்காமெக்கும் கடல்கோளுக்கஞ்சிப்பின்னுமோர்கடலையேயடைதற்கும் காரணங்கூறல்வேண்டும். மேல்கடற்கரையின்கண் வஞ்சியைநிறுவநினைப்பார் ; இவற்றுக்கெல்லாம் பொருந்தவுரைக்கலாகுமோ என்று ஆராய்ந்துகொள்க. இஃதன்றியும் அம் மணிமேகலையுள் காஞ்சிக்கும் வஞ்சிக்கும் போக்குவரத்துக் கூறப்படுதல் கற்றார்பலரும் அறிவர்.

“பொன்னெயிற்காஞ்சிநாடுகவினழிந்து
மன்னுயிர்மடியமழைவளங்கரத்தவி
னந்நகர்மாதவர்க்கையமிடுவோ
ரின்மையினிந்நகரெய்தினர்காணாய்”

எனவும்,

“ஆக்கவன்றனுமறத்திற்கேதுப்
பூங்கொடிகச்சிமாநகராதலின்
மற்றம்மாநகர்மாதவன்பெயர்நாட்
பொற்றொடிதாயருமப்பதிப்படர்ந்தனர்”

எனவும் வருவனவற்றூற் காஞ்சிநாடுபஞ்சம்பட்டபோது ஆக்கிருந்த மாதவர் வஞ்சிவந்தெய்தினரென்றும் பின் இவ்வஞ்சியிலிருந்த அறவணவடிகள் தாயருடன் காஞ்சிக்குப்போயினுரென்றும் அறியப்

படும். காஞ்சிராட்டையுடைய தொண்டைநாட்டையடுத்துள்ளது கொங்குநாடேயாதலான் காஞ்சி பஞ்சம்பட்டவளவில் அடுத்தள்ள கொங்குநாட்டுவஞ்சியுள், மாதவர் எய்தினரென்பதே பொருந்திற்றாகும். போக்குவரத்துக்குஎளிதாயநெறியுடையதும் மேல்கடற்கரை போல நெடுந்தூரமாகாததும் கருவூர்வஞ்சியேயென்பது எளிதிலுணரத்தகும். அறவணவடிகள் புகார் கடல்கொள்ள வஞ்சியுட்புக்கனரென்றதனோடு பொருந்தநோக்குமிடத்து யான்கூறுவதேபொருத்தமுடைத்தாதலுணர்க.

இனிப் பதிற்றுப்பத்துள் மூன்றும்பத்துப்பதிகத்துக்,

“கருங்களிற்றியாணைப்புணர்நிரையூட்டி

யிருகடனீருமொருபகலாடி”

என்பதனால் ஒருசேரனுடைய அரியபெரியசெய்தியொன்று கூறப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தியையே இளங்கோவடிகளும் “இருகடனீருமாடினோயினும்” என்பதனும்கூறினர். இச்செய்தி இமயவரம்பன்றம்பியுடையதாயினுமாகுக. வேறொருசேரனுடையதாயினுமாகுக. அஃதீண்டைக்கு ஆராய்ச்சியின்று. சேரவரசனொருவன் இச்செய்தி நிகழ்த்தினானென்பதும்பட்டி விஃதுணர்த்தாதிராது. பதிற்றுப்பத்துரைகாரர், “இருகடலுமென்றது தன்னதாயமேல்கடலும்பிறநாட்டாய்ப் பின்புதான்பொருதுகொண்டுதன்னாடாக்கியநாட்டிற் கீழ்கடலும்எ-று. கருங்களிற்றியாணைப்புணர்நிரையூட்டி, யிருகடனீருமொருபகலாடியென்றது அவ்விருமுந்நீரும் ஒரு பகலிலேவரும்படி யாணைகளைநிரைத்து அழைப்பித்து ஆடி எ-று “எனவுரைத்தார். இதன்கட்குறிக்கப்பட்டது விஜயாபிஷேகமேயாமென்பது பிறநாட்டை வென்று தன்னதாக்கினானென்பதனாலுய்த்துணரப்பிடும். விஜயாபிஷேகத்துக்குரிய விஜயாஸனம் பெருவேந்தர்கோயிலகத்ததென்பது மாநலாரதூவகத்துட்கண்டுகொள்க. அந்நூலார் பிரதமாஸனம், மங்களாஸனம், விராஸனம், விஜயாஸனம் எனப்பலகூறுவர். அவற்றையெல்லாம் ஈண்டுரைப்பிற்பெருகும். சேரன் தன்கோயிலுள்ளதலைகர் கீழ்கடல்மேல்கடல் இரண்டிற்கும் நெடுந்தூரமாக இருத்தல்காரணமாகவே அவ்விருமுந்நீரையும் ஒருபகலிலே அழைப்பித்தற்குவகைதேடித் தன் பெருநகர்க்கிருபககத்தும் கடல்களினெல்கூவரை யாணைகளைநிரைத்து இருமுந்நீரையுந்நருவித்துக்

கொண்டானென்றுணரப்படும். மேல்கடற்கரையிற்கோயிலுடைய னாயின் மேல்கடலிலேநின்றேகீழ்கடனீரையடினான், என்றன்றோ சிறப்பித்துப்பாடுவர். இருகடலுயாடுதலையன்றோ ஈண்டுப்பெருஞ் சிறப்பாகக்கூறுகின்றார். இதனாலிருகடலும் அநிகதூரமான நிலையிற் சேரன்கோயிலிருத்தல் செவ்வனப்புலப்படும். இச் செய்தியை “அயிரைபரைஇ” என்று அயிரைமலையிற் கொற்றவைக்கடவுளைப் பரவுதலுடன்கூறினார். அதுவும் ஒரு வீரச்செயலாதலான்; என்னை யெனின் பகைவந்திரம்படுகுருதியானன்றி அக் கொற்றவை பவி கொள்ளாளென்பது கேட்கப்படுதலான் அங்கனம் அத்தெய்வத்தை வழிபட்டதனையும் ஓர் அரிய செயலாக்கி இப் பெருஞ்செயலோடு கூறினார் எனவறிக. இவ் விருகடனீருமொருபகலாடியசெய்தி கருவூர்வஞ்சிக்கு எவ்வளவு அழகாகப்பொருந்துவதென்பது ஈண்டு யான்கூறவும் வேண்டுவதோ.

இவற்றுள்ளொன்றையும் ஆராயாது வஞ்சி கடற்றுறைப்பட்டின மாகுமென்று தாமேநினைத்துக்கொண்டு,

“அளந்துகடையறியாவருங்கலஞ்சுமந்து
வளந்தலைமயங்கியவஞ்சிமுற்றத்
திறைமகன் செவ்வியாங்கணும்பெருது
திறைசுமந்துநிற்குந்தெவ்வர்போல”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்துள்ள “கலம்” என்னும் சொல்லையேகண்டு வஞ்சி கடலுடையதாதற்காதாரமாக இவ்வடிகளைக்காட்டினருமுளர். அவர்க்கு ஈண்டை அருங்கலம் அரியமாக்கலம் என்பதாம். அதனால் அவர்கொள்ளும்பொருள் பலபண்டம் நாவாய்குமந்துவந்து தலைமயங்கிய வஞ்சிமுற்றம் என்பதாம். இவரிங்கனக்கூறுவதுபொருந்துமோ என்றாராய்வேன். இவ்வடிகட்குரைகூறுமிடத்து அரும்பதவுரையா சிரியர் “அளந்துகடையறியாஎன்பதுமுதல் திறையீடுவார்க்கு அடை” என்று சிறுர்க்கும் உரைவிளங்க இனிதுரைத்திருக்கவும் அவ் வினிய உரைக்கு உடன்படாது வேறுகூறுவது வஞ்சிக்குக்கடலுண்டு பண்ணுதற்கேயென்று எளிதிலுணரலாம். ஈண்டு வஞ்சிமுற்றமென்றது வஞ்சியிலுள்ளமுற்றம் என்றவாரும். அம்முற்றம் கோயின் முற்றமேயென்பது இறைமகன்செவ்வியாங்கணும்பெருது அம்

முற்றத்தே திறைசுமந்து தெவ்வர்நிற்குந்தன்மைகூறுதலா னுணரப் பும். தெவ்வர்நிறைசுமந்துநிற்கும் அக்கோயின்முற்றத்துப் பலபண்டம் நாவாய்சுமுந்துவந்து தலைமயங்குதல் ஏனோ? கடல்வழி யாக நாவாய்சுமந்துவந்தபலபண்டங்கள் அவவப்பண்டசாலைகளி லன்றோவுய்க்கப்படும் “பெளவத்துநன்கலவெறுக்கைதுஞ்சும்பந்தர்” (பதிற்-௫௫) எனப் பெளவத்திலேவந்த நன்கலமாகியசெல்வந்துஞ்சும் பண்டசாலைகள் கடற்கரையூழிற்கூறப்படுதல்காண்க. கோயின்முற் றத்துவருதற்கும், வந்து தலைமயங்கக்கிடத்தற்கும் ஏதுவேயில்லா மையுணர்க. இனிப் பலபண்டங்களை அரிய மரக்கலங்கள் சுமந்தால் அதனால் வஞ்சிமுற்றம் தலைமயங்காதென்பது நன்றறிந்துகொள்க. சுமந்தநிலை பண்டங்கள்மரக்கலங்களிலிருக்குநிலையையன்றோ உணர்த்தும். வங்கத்திற் பலபண்டங்களிருத்தல்காரணமாக வஞ்சி முற்றம் வளர்தலைமயங்குமோ? மயங்காது. மற்றெதனாலாமெனின் அவ்வருங்கலங்கள் அப் பண்டங்களைச்சொரிந்தாலொருகாலாகும். அப் பிறர்கூறுவதே கருத்தாயின் “அருங்கலஞ்சொரிந்துவளர்த்தலை மயங்கிய” எனப்பாடுவரென்க. ஈண்டுச்சுமந்துஎன்னுஞ்சொல் விரோதமாக இருத்தலையுணர்ந்தும் அது தலைமயங்கியஎன்பதனுடன் தம் கருத்துப்படி இயையாமையைத்தெரிந்துப வந்து என்றொரு சொல்லை அதன்பின்னேபெய்து சுமந்துவந்து எனப பிறர்பொருள்கறி னாரென்று உணர்ந்துகொள்க.

இவ்வாறெல்லாமிடர்ப்படாமல் இவ்வடிகளின் உண்மைப் பொருளினின்றென்றுதுணியுமாறு கூறுவேன். இச்சிலப்பதிகாரத்து வஞ்சியைக்கறியாங்கு மதுரைக்காஞ்சியில் மாங்குடிமருதனார் மது ரையைக்கறியுள்ளார். அது,

“நாடாவந்தவிழுக்கலமனைத்துங்
கங்கையம்பேரியாறுகடற்படர்ந்தர்அங்
களந்துகடையறியாவளங்கெழுதாரமொடு
புத்தேனலகங்கவினிக்காண்வா
மிக்குப்புகழெய்தியபெரும்பெயர்முதூர்”

என்பது. இதனுள் விழுக்கலமனைத்தும் அளந்துகடையறியாவளங் கெழுதாரமொடு காண்வர்ப்புகழெய்தியமுதூர் என்று கூறியதன்

கருத்தும், அளந்துகடையறியா வருங்கலஞ்சுமந்து வளந்தலைமயங்கிய வஞ்சி என்றதன்கருத்தும் பெரும்பாலும் ஒத்தல்காண்க. இம் மதுரைக்காஞ்சியுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் “நாட்காசுத்தேதிறையா கக்கொண்டுவரவந்த சீரியகலங்கடும் அத்தன்மையனபிறவும் கங்கையாகிய அழகிய பேரியாறு ஆயிரமுக்கமாகக் கடவிலேசென்றாற்போல அளந்து முடிவறியாத மதுரை” எனப் பொருள்கூறினார். ஈண்டு “விழுக்கலம்” திறையாகக்கொண்டுவரவந்த சீரியகலங்கள் எனப்பொருள்பண்ணப்பட்டதனை நன்றோக்கிக்கொள்க. இதற்கேற்பவே சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர் “அளந்துகடையறியா என்பது முதல் திறையிடுவார்க்கு அடை” என்றதனையும் நோக்குக. மதுரைக்காஞ்சியில் விழுக்கலம் என்றுகூறியதுதானே ஈண்டு அருங்கலமெனக்கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுக் கலம்என்பது மரக்கலமாகாது அணிமுதலியபொருள்களையேயுணர்த்தலபோல ஈண்டும் உணர்த்துமென்றுகொள்க.

“அருங்கலந்தரீஇயர்நீர்நிசைநிவக்கும்
பெருங்கலிவங்கந்திரிதந்தாங்கு”

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தில் அருங்கலம் என்பது மரக்கலத்தை யுணர்த்தாது அரியபொருள்களையுணர்த்தல் ஆராய்ந்துகொள்க. அகப்பாட்டிலும் “அருங்கலந்தெறுத்தபெருமபுகல்வலத்தர்” (அக) என்புழி மரக்கலக்கூறுது அரியபொருள்களேகூறுதல்காண்க. அருங்கலஞ்சுமப்பது வஞ்சிமுற்றமென்க; பெரும்பொறைஎன்பதறியச்சுமந்துஎன்றார். “நிலனெடுக்கல்லாவொண்பல்வெறுக்கை” (மதுரைக்காஞ்சி) என்புழி “நிலஞ்சுமக்கமாட்டாத ஒள்ளிய பலவாகிய பொருட்டிரள்களையும் என்றது பூண்களையும் பொன்னையும்” என நச்சினூர்க்கினியர் கூறுதலான் ஈண்டும் அருங்கலமென்பன அவை என அறிக. முன்னே திறையிட்டார் தரவந்த அரியஅணியும்பொன்னுமாகிய பொருள்களைச்சுமத்தல்காரணமாக அளந்துகடையறியா வளந்தலைமயங்கிய வஞ்சிமுற்றத்து யாங்கனும் இறைமகன்செவ்விபெறாது திறைசுமந்துநிற்குந் தெவ்வர்போல என்று பொருள்கொள்க. அருங்கலம் முன்னே அதுகூலாகப்போந்து திறையிட்டார்தந்தனவாம். அவரே முன்னே திறையிடற்குரியராவர். அவர்தந்ததிறை யாங்கனும் திரம்பியதுகாரணமாகவும், அவ்வறுகலர்க்குக்காட்சியளித்தல்

காணமாகவும் தெவ்வர் இடமும் செவ்வியும்பெறாதவராய்த் திறை யைச்சுமந்து நிற்பாராயினாரெனவுணர்க. பின் தெவ்வர் என்றதனால் முன்னேதிறையிட்டார் அடிகலர் எனவுணர்க. அவரே தெவ்வரின் முற்பட வேந்தன்காட்சிபெறுதற்குரியராவர். இனி அருங்கலம் சேரன்படை வஞ்சியுடச்சென்று பகைப்புலம்புக்கு வென்றுகொ ணர்ந்த திறையாயினுமாகும். இத்தகையதிறையே வஞ்சியுள் விளங் கிக்கொண்டிருக்குமென்பது “கடார்வஞ்சிக்கூட்டுண்டுசிறந்த வாடா வஞ்சி” என்னும் சிலப்பதிகாரவடிகட்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் “வஞ்சிக்கூட்டு - எய்துச்செலன்றிகொண்டதிறை, அதனாற்பொவிவு பெற்ற கருவூரிலே” என்று விளக்கியவாற்றினுணர்க. இங்ஙனமன்றி வளந்தலைமயங்கியவஞ்சிமுற்றத்து இறைமகன்செவ்வியாங்கணும் பெறாது அளந்துகடையறியா வருங்கலஞ்சுமந்து திறைசுமந்துநிற்குந் தெவ்வர் என அரும்பதவுரையாசிரியர்கருந்தொடுபொருந்தஇயைப் பினும் அமையும். திறைதருபொருளுள் அருங்கலங்களும்கூட உண் டென்பதை,

“ஆரமிவையிவைபொற்கலமானியிவையிவையொட்டக
மாடலயமிவைமற்றவையாதுமுடியொடுபொட்டக
மீரமுடையனநித்திலமேறுநவமணிகட்டிய
வேகவடமிவைமற்றவையாதும்விலையில்பதக்கமே”

“இவையுமிவையுமணித்திரணியிவைகனகக்குவை
யிருளும்வெயிலுமெறித்திடவிவகுமணிமகரக்குழை”

என்னும் கவிக்கத்துப்பரணியானுமுணர்க.

இவையெல்லாம் ஆராயாது கலம் என்னும் ஒரு சொல்லே பற்றிப் பெருங்கனியரசர்பொதிந்தநயங்கள் பலவற்றையுஞ்சிதைத் துப் பழையனல்வழக்கிற்கும் உரைவழக்கிற்குமாறாக ஒரு பெருங் கடலை ஈண்டுக்கற்பிப்பது பொருந்தாதென்றுணர்க.

வஞ்சியைக் கடற்கரைக்கண்நிறுவமுயல்வார் தங் கொள்கைக்கு ஆதரவாகக்கூறுவது இன்னும் ஒன்றுண்டு. அஃதாவது செங்குட்டு வன் வடநாட்டுக்குட்படையெடுத்துச்செல்லும்போது,

“நானவர்தம்மேற்றன்பதிரீங்கும்

தண்டத்தலைவருந்தலைத்தார்ச்சேனையும்
 வெண்டலைப்புணரியின்விளிம்புசூழ்போத
 மலைமுதுகுருளையிலைநாடதர்பட
 வுலகமன்னவனொருங்குடன்சென்றும்
 காஹம்புரையணித்தேர்த்தானையொடு
 நீலகிரியினெடும்புறத்திறுத்து” (சிலப் - கால்கோள்)

என்பதனால் தலைவருஞ்சேனையும் புணரியின் விளிம்புசூழ்போதச் சென்று நீலகிரிப்புறத்துத்தங்குதல் அறியப்படுதலான் இச் செங்குட்டுவனார் மேல்கடற்பக்கத்திருப்பதென்று கருதப்படுமென்பது. அங்ஙனங்கருதற்குடனின்மை காட்டுவல்—வஞ்சி கடற்கரைக்கண்ண தாயின் வஞ்சியங்கானல் வெண்டலைப்புணரி என விளங்கவுரைப்பர். வஞ்சியின்பக்கத்துக் கடலில்லாமையானே வஞ்சிநீங்கிப் புணரியின் விளிம்புசூழ்போத என்றார் என அறிக. பிறர்கூறும்வஞ்சி “ஆர்க்குங்கடலங்கரைமேன்மகோதை” யாகியகொடுங்கோளுரன்றே? அவ் ஆரணீங்கி அதன் கடலையடைதலையோ ஈண்டுப்பெரும்படையெடுத்துச்செலவுக்கு ஒரு சிறப்பாகக்கவியரசர்எடுத்துக்காட்டினார். அவ் ஆரேகடற்கரையினிருக்க அதனைநீங்கிப்புணரியின்விளிம்புசூழ்போத என்று கூறுவ தென்னோ. அவர் நினைக்கின்றபடி குடகடற்கரையிலன்றே சேரர்தலைநகருள்ளதாவது: வடநாட்டுப்படையெடுத்தற்குத் தலைநகரின்வடக்குவாயில்வழியாக வடக்குநோக்கிச்செல்லவேண்டியபடையில் தூசிப்படையும் சேனைத்தலைவரும் மட்டும் குடகடல் விளிம்புசூழ்வருவதேனோ? இவ் வினாவுக்கெல்லம்பொருந்த விடைபகர்தல் இயலாதென்று அறிஞரே ஆராய்ந்துகொள்வாராகுக.

மற்று வடநாடுபுகநினைந்தசெங்குட்டுவன் வஞ்சிநீங்கி நேரே வடக்கட்புகாது கலைவருஞ்சேனையும் மேல்பாற்புணரியின்விளிம்புசூழ்போதத் தானும் ஒருங்குடன்செல்லாதற்கு ஏது என்னையென்றீர் கூறுவேன். செங்குட்டுவன் வடநாடுபுகுவது தமிழாசாரற்றலையிகழ்ந்துபேசிய வடவரசர்க்குத் தமிழ்வலியிற்பென்றுணர்த்தவும் பத்தினித்தெய்வத்துக்கு இமயமலையிற்கல்கொள்ளவுமாகும். இவ்

விருபெருங்காரியங்களை யுமேற்கொண்டு பெரும்படையுடன் எழுந்த செங்குட்டுவன் தன் படையினை இடஞ்சுற்றவிட்டுச்செல்லாது தமிழ் நாட்டரசர்வழக்கப்படி வலஞ்சுற்றவிட்டு வடநாடுசெல்ல நினைந்தத னுற் புணரியின் விளிம்புக்குழ்போத என்றொனவறிக. தமிழரசர் வட நாட்டுப்படையெழுச்சிக்கண் இங்ஙனம் வலமுறைசெல்லுதலுண் டென்பது,

“குணகடலின்னதாகக்குடகடல
வெண்டலைப்புணரிநின்மான் குளம்பலைப்ப
வலமுறைவருதலுமுண்டென்றலம்வந்து
நெஞ்சநடுங்கவலமபாயத
துஞ்சாக்கண்ணவடபுலத்தரசே” (புறம் - ௩௧)

எனச் சோழனலங்கிள்ளியைக கோவூர்கிழார்பாடிய புறப்பாட்டா னறியப்படும். இவ்விடத்து உரைகாரரும் “கீழ்கடல்பின்னதாக மேல் கடலினது வெளியதலையையுடையதிரை நினதுகுதிரையினதுகுளம் பையலைப்ப வலமாகமுறையேவருதலும்உண்டாமென்று சுழன்று நெஞ்சநடுங்கும்அவலமபரப்பத் துயிலாதகண்ணையுடையவாயின வட நாட்டுள்ள அரசுகள்” எனக்கூறினார். வென்றியேவேண்டி வடநாடு புகுமிடத்துச் சோழனவலமுறைசெலவானாயின், வென்றியுடன் தெய்வாமகனகதுக்குக் கலிகோடலையுங்கருதிய சேரன் வலமுறை சென்றான என்றுகூறுவதே பொருந்தியதாகும். மேற்கண்ட புறப் பாட்டிற் சோழனலங்கிள்ளி சேரபாண்டியருடைய இருகுடையும் பின்னாக ஓங்கிய ஒன்றாகிய வெண்கொற்றக்குடையையுடையனாயினு னென்று கேட்கப்படுதலா னிவன் தன்னால் முன்னமேவெல்லப்பட்ட சேரபாண்டியரைவெல்லவேண்டி வலமுறைவருதலுண்டென்று கரு தற்காகாது. இதனை அப் புறப்பாட்டில்,

சிறப்புடைமரபிறபொருளுயின்பமு
மறத்துவழிப்பேஉந்தோற்றம்போவ
விருகுடைபின்படவோங்கியவொருகுடை
யுருகெழுமதியினிவந்துசேண்விளங்க
நல்லிசைவேட்டம்வேண்டிவெல்போர்ப்
பாசறையல்லதுநீயொல்லாயே (௧௨ ௧௨)

எனவருதலானறிக. ஈண்டு உரைகாரரும் இக்கருத்தேபடவுரைத் ததுகாண்க. உவமையாலும் சேரபாண்டியரீருவர்குடையும் இவன் ஒருகுடையின்பின்னானதன்மை நூன்றுணரப்படும். இரு குடையும் பின்படவோங்கிய ஒரு குடை இன்னும் ஓங்கச் செய்மைக் கண்ணேவிளங்கப் புகழ்வேட்கையைளிரும்பிப் பாடிவிட்டிலிருத் தலையல்லது நின்நகரிருத்தலையுடன்படாயென்று அவனைக்கூறியதுக் காண்க. சோழன் பாண்டியரைவென்று அப்பாற் சேரரை வென்று பின் வடநாடுசெல்வதை ஆசிரியர்கருதினராயின் அதற்கேற்ற சொற்பெய்த அப்பொருள்விளங்கவுரைப்பார். அவ்வாறென்றுங் கூறுது குணதிசையானஞ்சோழன் குணகடல்பின்னாகக் குடகடலின் றிரை அச்சோழனது குதிரையின்புளம்பையலைப்ப வலமுறையாக வருதலுமுண்டாமென்று கூறுதலானும் அவர்க்குது கருத்தன் மென்க. இதன்கண், குணதிசைபின்னாக என்றதனால் வடதிசை நோக்கி அப்போதுபுறப்படுதலைக் குறித்தல்காண்க. சிலப்பதி காரத்தும் “வஞ்சிநீங்கி வெண்டலைப்புணரினிளிம்புசூழ்ப்போத” என்புழிச் சூழ்ப்போதஎன்றலாற சுற்றிவருதலையேகூறினாரென்று தெனிக. புறப்பாட்டிலும் குடகடலை வெண்டலைப்புணரி என்ற னையும் ஈண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க.

அரும்பதவுரையாசிரியர் கடற்கரையே யொருகைபோத என்றார். அதற்கும் இதுவே கருத்தாகும். சேனைத்தலைவரும் தூசிப்படையும் பழையமுறைப்படி தன்னாட்டை வலஞ்சுற்றவிடுத்துத் தலை வருஞ்சேனையுஞ் சூழ்வராநிற்கையிற் றுணுஞ்சென்றுகூடித் தானையொடு நீலகிரியினெடும்புறத்துத்தங்கினுள் என்றுகொள்க. நீலகிரியிலதிகபாகம் சேரரைச்சேர்ந்ததாதலின் ஆண்டுத்தங்கினுள். அக்காலத்து அதுவே படைசெல்வழியுடையதுபோலும். இக்காலத்தும் நீலகிரிப்பகுதியிற் சேரன்பாடி, சேரன்கோடு என்பன உளவாதல் கண்டுகொள்க.

இனிச் சேர்ப்படைப்பெருக்கத்தைப்பற்றிப் பதிற்றுப்பத்துள் “இறம்பூதாற்பெரிதே” என்னும் பாட்டா னன்குணரலாம். அது னுள் அவர் படைத்திரை “வரம்பில்வெள்ளம்” என்றுகூறி அப்படை திரண்டாற் பகைவர் நாட்டெல்லையின் முற்பாடுசென்றுகிடும் என்னுங்கருத்தான் “நெடுநீரதுறைகலங்க மூழ்த்திமுத்தலியன்றனை

என்றுரைத்துள்ளார். இதன்கண் குறத்தியரெனக் குறிஞ்சிநிலத்தாரையும், உழவரென மருதநிலத்தாரையும், கோவலரென முல்லைநிலத்தாரையும் பெயர்குறித்து விளங்கவுரைத்த இளங்கோவடிகள் இறுதியின்மட்டும் செய்தனிலத்துமாக்கள்பெயராக் கூறாது அஞ்சொற்களவியர் என நாகரிகராகவே உரைத்ததன்கருத்து ஆராயத்தகும். காவியரசனைக்கு எல்லாநிலங்களையும் இயைத்துக்கூறப்புக்க அடிகள் மற்றை முன்றுநிலனும் உள்ளவாறு கூறி அந்நிலமாக்கள் பெயரெடுத்துரைத்து அவர்பாணியும் வருணித்துப்போந்தவர் செய்தலணித்தாகாததன்மையான் அந்நெய்தற்பொருளாகியமுத்தத்தை முன்கைமலரவேந்திக் கழங்காடுமகளிரோதையாயத்து வஞ்சிபாடுதும்யாமெனும் அஞ்சொற்களவியர்பாணியும் என்று உண்மைபுலப்படுத்திப்போனாரென்க. இங்ஙனமன்றி நெய்தற்கடல் அணித்தாக இருக்குமாயின் ஆண்டுக்கடலினிமகளின்பாணியைக் கடலொலியவித்தற்றன்மையையேனும் கடலொலியையேனும் வருணித்தொழிவர் என்க. பிறவிடத்தும் வஞ்சியில் ஆன்பொருளைவண்மணலிற் குறுந்தொடிமகளிர்கழங்காடுதலைக்கூறுதல் காண்க. அது,

“செறியரிச்சிலம்பிற் குறுந்தொடிமகளிர்

பொலஞ்செய்கழங்கிற்றெற்றியாடுந்

தண்ணன்பொருளைவண்மணற்சிறைய” (புறம் - ௩௬)

எனவருதலா னுணரப்படும். ஆண்டுக்கடலின்மையாற் பொலஞ்செய்கழங்கு என்றுகூறியதுகாண்க. ஈண்டுக்கழங்காடுவார் கடன்முத்தத்தையேத்தியாடுவாரென்றது அவ்வஞ்சியார்க்குக் கடற்செல்வமுமுண்டு என்பதைக்குறித்ததன்றிக் கடல் ஊர்ப்புறத்திருத்தல்கருதியன்றென்க. சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சியகிள்ளிவளவன் இவ்வஞ்சியைமுற்றியிருந்தபோது நல்விசைப்புலவர்பலர்பாடிய பலபாடல்கள் புறப்பாட்டின்கணுள்ளன. அவற்றுளொன்றிலேனும் கடற்சம்பந்தமேகூறப்படாமை ஆராய்ந்துகொள்க. இதனால்மேற்கண்ட சிலப்பதிகாரவடிகட்கு யான்கூறுவதேகருத்தாகக்கொள்க. ஆண்டு செய்தல்வருணையெல்லாம் வேலைவாலுக்கத்துப்பின்னையடியில் வலம்புரியின்றமுத்தம் என முத்தத்தையே விசேடித்தனவாதலறிக. வஞ்சிகடலுடையது, கடலுடையதில்லையென்று தணர்வது

இஃதொன்றேகொண்டில்லையென்பது பலருமறிவர். மற்றுக்கூறிய வற்றோமும்பொருந்தவைத்தன்றே இஃதாராயப்படுவது. மற்றவற்றோடு பொருந்தநோக்குமிடத்தும் யான்கூறியதே துணிபாதலுணர்க. பேரறிவாளராகிய இளங்கோவடிகள் மூன்றுநிலங்களிலும் அவ்வநிலமாக்கள்பெயரைக்கூறி இந்நெய்தனிலவருணையில் அந்நிலமாக்களைக்கூறாமல் அந்நிலப்பொருளாகிய பூத்தத்தையேவிசேடித்தொழிந்து உண்மையைத்தப்பாதுபுலப்படுத்திய அவர்கவித்திறத்தை யானளந்துரைக்கும் வலியிலேன். அறிவாளரே நுணுகியாராய்ந்து கொள்வாராகுக. கடற்செல்வம்பற்றிக் கடலை ஊர்க்குவீசேடித்தல் னால்வழக்கேயென்பதும்,

“ஏந்தமுலகுறுவீரெழினீலநக்கற்குமின்பப்
பூந்தண்புகலூர்முருகற்குந்தோழனைப்போகமார்ப்பைக்
காந்துங்கனலிற்குளிப்படுத்துங்கடற்கூடலின்வாய்
வேந்தின் றுயர்தவிர்த்தானையெப்போதும்விரும்புமினே”

என நம்பியாண்டார்நம்பிகள் பாடியபாடலிற் கடற்கூடல் என மதுரையைக்கூறுதலானுணர்க. இது கடற்குரியகடற்செல்வத்தைக்குறிப்பதன்றிக் கடல் கடலேயுடையதென்பது கருத்தாகாமை கண்டுகொள்க. எழுகடலழைத்தகதைகூறினாரெனின் அதுதோன்றக் கூறுவரென்க. கடற்செல்வமுடைமையேகருதிக் கடலுடையதாகவே வருணித்தல் கவிமரென்பது கடலுக்குநெடுந்தூரத்துள்ள திருச்சுழியற்பதியை “கவ்வைக்கடல்கதறிக்கொணர்முத்தங்கரைக்கெற்றக், கொவ்வைத்துவர்வாயார்டுடைந்தாடுத்திருச்சுழியல்” எனச் சுந்தரமூர்த்திராயனார் பாடுதலானுணர்க.

இங்ஙனமாகவும் நல்லுரையாளராகிய அரும்பதவுரையாசிரியர் இச்சிலப்பதிகாரத்துரையில் “குறிஞ்சிமுதலாகநாலுநிலத்துப்பாணியும் ஓர்த்தறங்காததேவியென்றது நாலுநில அணிமையுங்குறிற்று” எனவுரைத்தார். அவர் சிறிது நுணுகினோக்கிரும்பாராயின் யான் கூறியதனை அவரேகூறினவராவர்.

யான் இத்துணையுங் கூறியவாற்றற்பழைய சோர்வஞ்சி கடற்கரைக்கண்ணதாகாமை யுணர்ந்துகொள்க.

இனிச் செங்குட்டுவன் வடநாடுபுகுதற்குக் கூடக்கனியானைப்
பிடர்த்தலையேறியவளவில் ஆடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன் பிரசா
தன்கொண்டு சிலர்வந்துபரவினரென்பது,

“குடக்கோக்குட்டுவன்கொற்றங்கொள்கென

வாடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன்

சேடங்கொண்டுசிலர்நின்றேத்த” (சிலப்-கால்கோள்)

என்பதனாலறியப்படுதலால் ஈண்டு ஆடகமாடம் என்றது திருவ
நந்தபுரம் என்னும் ஊரையென்றுகொண்டு அதனூற் சேரர்தலைநகர்
திருவநந்தபுரத்துக்கு அணித்தாகுமென்று கூறுவாருமுளர். இத்
னுண்மையினை இங்கு ஆராய்வேன்—இவ்விடத்து அரும்பதவுரையா
சிரியர் ஆடகமாடம் திருவநந்தபுரம் என்கூறி இரவிபுரமென்பாரு
முளர் என்றுரைத்தார். இதனூ லவ்வுரையாளர்க்கு முன்னமே இம்
மாடவிஷயமாக அபிப்பிராயபேதமுண்டென்று தெற்றெனவிளங்கும்.
இரவிபுரமென்பது கருவூர்க்கும்பெயராகுமென்பது யான் பாஸ்கர
புரமென முன்னர்க்கூறியவாற்றாணுணரப்படும். செங்குட்டுவன்
தான் வடநாடுபுகுவதைத் தன்அணிநகர்மருங்கே பறையறைவித்
தறிவித்தான். அறைபறையெழுந்தபின் ஆசான் பெருங்கணி
அமைச்சர் தானைத்தலைவர்தம்மொடு வடவரசர் தமிழாசரையிகழ்ந்த
செய்திகூறி இகழ்ந்தவடவரசர்தலையிற் கடவுட்பத்தினிக்குக் கல்
லேற்றிவரேனாயிற் குடிநடுக்குறாஉங்கோலேனாகுக என்று வஞ்சி
னங்கூற ஆங்கு ஆசான் அவன்சினந்தணியுமாறு சில சொல்லிய
அளவிற் பெருங்கணி எழுந்து இருநிலமருங்கின்மன்னரெல்லாம்
நின் திருமலர்த்தாமரைச்சேவடிபணியும் முழுத்தீங்கிது முன்னிய
தீசைமே வெழுச்சிப்பாலையெகன்றேத்த அவ்வமயம் இராத்திரியாய்
விட்டபடியால் இரவிடங்கேதேத்த நிரைமணிவிளக்கீன் எல்லாருஞ்
சூழப் பெருங்களிற்றெருத்தத்தில் வாளுங்குடையும் ஏற்றிவஞ்சியின்
புறநிலைக்கோட்டப்பிரிசையிற்புகுத்திப் படைத்தலைவர்க்குப் பெருஞ்
சோறுவகுத்து அன்றிராத்திரிநீங்கிக் காலைமுரசம் ஒலியெழுந்த
வாறே சிவபெருமான்சேவடிசென்னியிற்புனைந்து வடநிசையாத்
திரைக்கு யானையேறியபோது “ஆடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன்
சேடங்கொண்டுசிலர்நின்றேத்த” என்று கூறப்பட்டுள்ளது இன்னும்

கணி முகூர்த்தழிவு எனறவுடன் வாளுங்குடையும் இரலிற் பாஸ்தானப்படுத்தினுனென்றும், மறநாட் காலமுரசம் ஒலியெழும்போது சிவபிரானை வணங்கி யானையேறினென்றும், அப்போது திருமால் பிரசாதம் சிலர்கொணர்ந்தனரென்றும் உணரலாம். முதனாள் இராத் திரித்தானே முகூர்த்தசிச்சயமாகி வாளுங்குடையும் பாஸ்தானப் படுத்திக் காலையிற்பயணங்கொண்டசேரன்முன்வந்த இத் திருமால் பிரசாதம் சேரனிருக்குந் தலைநகர்க்கண்ணையுள்ள திருமால்கோயிலுடையதாகுமா அல்லது ஊரத்துள்ள திருவந்தப்புரத் திருமால்கோயிலுடையதாகுமா என்பதே ஈண்டு ஆராயவேண்டிவது. பிறர்கூறுகிற படி இவ்வாடகமாடத்தைத் திருவந்தப்புரமென்றஞ் சேரனிருப்பது கொடுங்கோளுடென்றங்கொண்டுபார்ப்போம் முதனாளிராத்திரி வாளுங்குடையும் பாஸ்தானப்படுத்தி மறநாட்காலையிற்புறப்படும் அரசனாளைநினைக்குங்கொடுங்கோளுக்குத் திருவந்தபுரம்பிரசாதம் வருதலியலுமா? கொடுங்கோளுக்குத்திருவந்தப்புரத்துக்கும் இரண்டுமுன்று நாட்பயணதூரமில்லையா? முகூர்த்தசிச்சயமான இராத்திரிச்செய்தி திருவந்தப்புரத்துக்குத்தெரிதற்கே இரண்டு முன்று நாளாகுமே; அங்ஙனமாகவும் ஆடகமாடத் திருவந்தப்புரமாதல் எங்ஙனங்கொடுங்கோளூர்வஞ்சிக்குச்சாதகமாகுமோ யானறிகிலேன். செங்குட்டுவன் வடநாட்டுப்பயணம் இந்நாளென்றுதெரியாவிடினும் பொதுவாகப்புறப்படுவானென்று நாடெங்கும் பறையறைந்த காரணமாகத்தெரிந்துகொண்டு திருவந்தப்புரத்தார் முன்னரே புறப்பட்டுப்போந்தார்; அவர்போந்ததருணம் செங்குட்டுவன் பயணத்துக்கு ஒத்ததாயிற்று எனக்கூறுவாராயின் அதனையே கருவூர் வஞ்சியே சேரர் தலைநகர் என்பாரும் கூறிக்கொள்ளலாகுமே. இதனால் ஆடகமாடம் திருவந்தப்புரமென்பது கொடுங்கோளுக்கு ஒரு அறகூலத்தையும் கருவூர்க்கு ஒரு பிரதிகூலத்தையுஞ்செய்யாது பொதுவாகநிற்பல் நன்கறியலாம். இனி இவ்வாடகமாடத் திருவந்தப்புரத்தானே என்பதைப்பற்றி ஆராய்வேன்.

சிலப்பதிகாரம் வரந்தருகாதையில் தெய்வமுற்றதேவந்திகை என்பாள் செங்குட்டுவன்முன்னேமாடலைநோக்கி இக்கடவுண்மங்கலங்காணவந்தமகளிருள் அரட்டன்செட்டியின் இரட்டைப்பெண்களிருவரும், ஆடகமாடத்தரவணத்துயின்னோன் அருச்சகனா

சேடக்குடும்பியின்புதல்வியும் இங்குளர்; அவரை, உன் கரகத்து நீராற்றெளிப்பையாயின் முற்பிறப்புணர்ந்தவராவர். * இதைக்காண் பாயாக என்றுசொல்ல மாடலனும் அவ்வாறேதெளிக்க அம்மூவரும் கண்ணகிபால் அன்புடைய முதியோர்சொல்லாற்புலம்ப அப்போது மாடலன் அரசனைநோக்கி இவ்வாட்டன்செட்டியின்இரட்டைப்பெண்களிருவரும் கண்ணகிதாயும் கோவலன்றாயுமாவர் என்றும், இச்சேடக்குடும்பியின்மகள் மதுரையிற் கோவலனையும் கண்ணகியையும் அடைக்கல்கொண்ட ஐயைமகள் மாதரியாவள் என்றும் விளக்கிக்கூறுமிடத்துக்,

“காதலிதன்மேற்காதலராதலின்
 மேனிலையுலகத்தவருடன்போகுந்
 தாவாநல்லறஞ்செய்திலரதன
 லஞ்செஞ்சாயலருகாதனனுகும்
 வஞ்சிமுதூர்மாநகர்மருங்கிற்
 பொற்கொடிதன்மேற்பொருந்தியகாதலி
 னற்புளஞ்சிறந்தாங்கரட்டன்செட்டி
 மடமொழிநல்லாண்மனமகிழ்சிறப்பி
 னுடன்வயிற்றேராயொருங்குடன்றேன்றின
 ராயர்முதுமகளாயிழைதன்மேற்
 போயபிறப்பிற் பொருந்தியகாதலி
 னுடியகுரவையினரவனைக்கிடந்தோன்
 சேடக்குடும்பியின்சிறுமகளாயின
 ணற்றிறம்புரிந்தோர்பொற்படியெய்தலு
 மற்புளஞ்சிறந்தோர்பற்றுவழிச்சேறலும்
 ... ..
 புதுவதன்றேதொன்றியல்வாழ்க்கை”

எனக்கூறப்பட்டுள்ளதனை அறிஞர் அறிவர். இதன்கண், கோவலன்றாயும் கண்ணகிதாயும் ஐயைமகள்மாதரியும் சுவர்க்கம்புகாது இவ்வுலகிற்பிறத்தற்குக்காரணம் கண்ணகிமேல்வைத்தகாதலே என்பதும், அற்புளஞ்சிறந்தோர்பற்றுவழிச்சேறல் முறையாதலானே இவர்தம்மாற்காதல்செய்யப்பட்ட கண்ணகி அஞ்சாதனனுகும் வஞ்சிமுதூர்

ரில் அரட்டன்செட்டி இரட்டைப்பெண்களாகவும், சேடக்குடும்பியின் மகளாகவும் பிறந்தனரென்றும் கூறியிருத்தல் எல்லாரும் அறிந்து கொள்ளலாம். அரும்புதவுரையாசிரியரும் “காதலி - கண்ணகி, என்றும் காதலராகையாலே அறஞ்செய்திலர்; அதனாற் காதலியாகிய அஞ்செஞ்சாயல் அஞ்சாதனுக்கும் வஞ்சிமுதுநாரிற் பிறந்தார்” என்றுரைத்ததையுங் கண்டுகொள்க. முன்னிருவரும் வணிககுலத்தவராதலிற் செட்டிமகளிராயினரென்றும், திருமால்பத்திமையாலாடிய குரவையால் ஆயர்மகள் திருமால் திருவடிபிடிப்பான்மகளாயின ளென்றும் அடிகள் தெளியவுரைத்ததுங்காண்க. இடைச்சிமகள் இடைச்சியாகப்பிறவாமற்பிறந்ததற்கு “ஆடியகுரவையின்” என்று ஏதுக்காட்டினார். இம்மூவரும் காதலராதலின் நல்லறஞ்செய்திலர். அதனால் அஞ்செஞ்சாயலருகாந்நணுகும் வஞ்சிமுதுநார்மாநகர்மருங்கிற் பொற்கொடிதன்மேற்பொருந்தியகாதலின் இருவர்தாயரும் அரட்டன் செட்டியமனைவியின் ஒருவயிற்று இரட்டைப்பெண்களாகத்தோன்றினர். ஆயர்மகள் ஆயிழைகாதலின், ஆடியகுரவையின் அரவணைக்கிடத்தோன்றிருவடிபிடிப்பானான சேடக்குடும்பியின்மகளாயினள் என்றே கொள்ளக்கிடத்தல்காண்க. ஈண்டு அரவணைக்கிடத்தோன் உள்ளஊர்வேறாயின் மேல் வஞ்சிமுதுரைக்கூறிற்றோல இவள் பிறந்தவூரையுங் கூறுவரென்க. அங்ஙனங்கூறாமகாண்க. அஞ்செஞ்சாயலாகிய கண்ணகி அஞ்சாதனுகியது வஞ்சியேயெனவும், அவள்பாற் காதலால் அவளுள்ளவிடத்துப்பிறந்தார்கள் எனவும், அங்ஙனம் அவ்வூரிற் பிறப்பானேனோ என்னும் ஆசங்கையுண்டாகாதபடி அதனைப் பரிகரித்து “அற்புளஞ்சிறந்தோர் பற்று வழிப்படர்தல் புதுவதன்” மெனவும் அடிகள் விளக்குதல்காண்க. திருவடிபிடிப்பான்மகளாகிய ஆயர்மகள் வஞ்சியிற் பிறவாது திருவநந்தபுரத்துப்பிறந்தா ளெனக்கொள்ளின் அவளாற் காதலிக்கப்பட்ட அஞ்செஞ்சாயலாகிய கண்ணகியனுகியது வஞ்சியாதலான் அவள்பற்று அங்கே அவளை யுய்க்குமென்னு நியதியின்மாறி வேற்றிடத்து அவள்பிறத்தற்குக் காரணங்கூறவேண்டிவரும். நூலுள் இவ்வாயர்மகள் பிறத்தற்கு இரண்டு ஏதுக்கள் கூறியுள்ளன. அவை ஆயர்முதுமகளாயிழைகாதலின், ஆடியகுரவையின் மகளாயினள் என்று கூறுதலானறிவலாம். இதன்கண் ஆயிழைகாதலினாலும், ஆடியகுரவையினாலும்

மகளாயினள் என்று கூறியதற்கு ஆயிழைகாதலால், அவ் வாயிழை யணுகிய வஞ்சிமுதூரில் ஆடியகுரவையால் அருச்சுன்மகளாயின ளென்றேகொள்ளக்கிடக்கின்றது. இடைச்சி இடைக்குலத்திற் பிற வாது திருமால் அருச்சுன்மகளாயினமைக்கு ஆடியகுரவையின் என வீதுக்கூறுகின்ற மஹாமேதாவியானபெருங்கவியரசர் ஆயிழைகாத லின் என்பதனை வாளாகூறினாரென்பது சிறிதும்பொருந்தாது. மேல் தாயரிருவரும் அரட்டன்செட்டிமகளிராயினர் என்று கூறிய விடத்தும் “பொற்கொடிதன்மேற் பொருந்தியகாதலின்” என வஞ்சி முதூரிற்பிறத்தற்கு ஏதுக்கூறுதல்காண்க. அங்குக்கூறிய ஏது வையே இங்கும் “ஆயிழைகாதலின்” என ஆயர்மகள் வஞ்சிமுதூ ரிற்பிறத்தற்குக்கூறினாரென்பது தெள்ளிது. இதனால் சேடக்குடும்பி என்பான் வஞ்சிமுதூரிலுள்ளவன் என்பது தெளியப்படும். இவ் வருச்சுன் வஞ்சியூரினென்று தெளிந்தவாற்றான் இவன் அருச்சிக் கும் அரவணைத்தயின்றிநுமாலும் அவ்வஞ்சியிலே திருக்கோயில் கொண்டருளியழர்ந்தியேயாகுமென்று துணியப்படும்; மாதரி ஆயி ழைகாதலின் வஞ்சியிற்பிறந்தாள் ஆடியகுரவையின் திருமால்பத்தி செய்தற்கேற்ற வைஷ்ணவகுலத்துப்பிறந்தாள் என்று கூறியதன் கருத்தையுற்றுநோக்கின் இவள் கண்ணகி அணுகியவஞ்சிமுதூரிற் திருமாலையழிப்பிவாளாய்ப்பிறந்தாள் என்று புலனாகும். இதனால் வஞ்சிமுதூர் ஒருபுறனும், இவள் வழிபடுத்திருமாணிருப்பது வேறொருபுறனுமாகாமையுணர்ந்துகொள்க. இவற்றால், சேடக் குடும்பி அருச்சிக்கும் அரவணைத்தயின்றேன்எழுந்தருளிய ஆடக மாடம் வஞ்சியுள் ஆனிலைபோன்றதோர் ஸ்தலவிசேஷமேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. அது பொன்னாலாகியமாடக்கோயிலாதலான் ஆடகமாடம் எனப்பட்டதாகும். கறையூர்மணிமாடம், நாங்கூர்மணி மாடம், கடந்தையுட்கோணைமாடம் என்பனவெல்லாம் அவ்வவ் வூரிற் கோயிலையேகுறித்தல் கண்டுகொள்க. விஷ்ணுவுக்கு நிலை தனஞ்செய்தல்லது உண்ணலாகாதுஎன்றும் மிருதிபற்றி இஃகூ வாசுமதலியோர் அயோத்தியிற் றம்அரண்மனைக்கண்ணைவைத்து வழிபட்ட தேவகிருகம்போன்றதாய்ச் சேரர் அரண்மனைக்கண்ணை உள்ளது இஃதொன்று எனக்கொள்ளினு மிழுக்காது.

இவரோட்டாத்த பாண்டியர் கூடலிலும் ஆடகமாடமென ஒன்று இருந்தமை,

“கோடுடுமாறன்மென்கூடலின்வா

யாடகமாடங்கடந்தறியாதவென்றாரணங்கே”

என்னு மிறையனூர்களையலுரைமேற்கோளா னறியப்படும், ஈண்டுக் கூடலின்வாயாடகமாடம் என்றிருத்தலான் ஆடகமாடம் ஒருரா காமை நன்குணரப்படும். இதுபோலவே சிலப்பதிகாரத்துக்கூறப் பட்ட ஆடகமாடமும் ஊராகாதென்றுணர்க, “வானவர்வாய்வாட் கோதை, விளங்கிலவந்திவெள்ளிமாடத்து” என்பதனால் வஞ்சியின் நீராவியையுடைய வெள்ளிமாடம் என ஒன்றிருந்தது நன்குபுல னாகும். ஆண்டு வெள்ளிமாடம் ஊராகாததுபோலவே ஆடகமாடம் என்பதனையுங்கொள்க.

இதனால் ஆடகமாடம் வஞ்சியின்கண்ணதாதலானே இராத்திரி முகூர்த்தநிச்சயித்து வானும் குடையும் பாஸ்தானப்படுத்திக் காலை யிற்பயணப்பட்டசெங்குட்டுவற்கு அவன் பயணப்பட்டு யானமேல் ஏறிபதநுணத்து அவ்வாடகமாடக்கடவுள்பிரசாதம் நல்கலாயிற் றென நன்குணர்ந்துகொள்க.

ஈண்டு “அஞ்செஞ்சாயலருகாதணுகும் வஞ்சிமுதூர்” என்ப தனூற் கண்ணகி அஞ்சாது அணுகும் கருவூர் என்றார். மலையில் வேங்கையினீழலிற் குறவரெல்லாங்காண வானவர்போற்றத் தெய்வக்கணவனுடன் விமானத்தேசென்றகண்ணகி வஞ்சியுள் அஞ்சாதுபுகுமாறு என்னையெனிக் கூறுவேன். கண்ணகி தீக்கனாக் கண்டதன்பின்னே கோவலனோடுபோய் மதுரைப்புறத்து ஒருகாற் கண்ட தீக்கனா அப்படியே பவித்துவிடுமோ என்னும் அச்சத்தோடே புக்கனள். வஞ்சியு ளங்கனமின்றி, கோவலனுந்தானும் தெய்வமாய்ப் புகுதலின் இனி ஏதம்வருமென்னும் அச்சமிலாது அணுகினள் என்று கூறினாரெனவறிக. செங்குட்டுவன் கண்ணகியுடன் கோவ லற்கும் கோட்டத்துப் படிமம் வகுத்தான் என்பதும், அக்கோட்டம் வஞ்சியின் புரிசைப்புறத்தே என்பதும் மணிமேகலையுள் வஞ்சிமா நகர் புக்ககாதைக்கண்,

“தனியாக்காதற்றாய்கண்ணகியையுங்

ராயுங்

கடவுளெழுதியபடிமங்கீணிய
வேட்கைதூரப்பக்கோட்டம்புஞ்சுந்து
வணங்கினின்றுகுணம்பலவேத்தி”

எனவரும் அடிகளானும், மணிமேகலைக்குக் கோட்டத்துள்ளகடவுட்பத்தினி,

“நறைமழ்கூந்தனங்கையுரீபு முறைமையினிந்தமுதூரகத்தே”

எனக்கூறிய அடிகளானும் நன்குணர்ந்துகொள்க. கோட்டத்துள்ளகடவுட்பத்தினி இந்தமுதூரகத்து என வஞ்சியைச்சுட்டிக்கூறுதலாற் கோட்டம் வஞ்சியின்கண்ணதே என்று தெளியப்படும். மணிமேகலை கோட்டத்துக் கடவுட்பத்தினியைவழிபட்டு, அவளாற் பலவுந்தெரிந்துகொண்டு வஞ்சி எயிற்புறவிருக்கையிற்போய்ச் சமயக்கணக்காதற் திறங்கேட்டு அப்பாற்சென்று புறக்குடிசுடந்து அகழியையும் எயிலையுங்கடந்து நகர்க்குட்புக்கனள் என்று சாத்தனார் மணிமேகலைநூலுட்கூறலால் இப்பத்தினிகோயில் வஞ்சியின் எயிற்புறவிருக்கைக்கும் அப்பாலுள்ளதென்று நன்குபுலனாகும். கண்ணகிக்குக் கோவலனுடன்படிமம்வகுத்தபடியாலும், இவன்படிமத்துக்கு “முற்றிழை நன்கவமுழுவதும்பூட்டி” (சிலப்-28). என்றதனாலும் செங்குட்டுவன் இவட்குவகுத்தபடிமம் சமங்கலைவடிவமெனத்தெளிந்துகொள்க. இதைப்பற்றிப் பின்னிரித்துக்கூறுவேன்.

இனிப் பிறர் செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று வஞ்சிரீங்கிப் போய்ப்பேர்யாற்றங்கரையிறறங்கிக் கண்ணகிவரலாறுகேட்டு அவளைத் தெய்வமாகவழிபடப் பலரோடுமாராய்ந்துதுணிந்து மீண்டுவஞ்சியுட்புக்கானள்ளுஞ்செய்தியிற செங்குட்டுவன் பேர்யாற்றங்கரைக்கு என்றுபோனானே அன்றேமீண்டானெனக்கொண்டு அதனாற் பேர்யாற்றங்கரைக்கு அணித்தாகப் பழைய சேரர்தலைநகர்இருத்தல் வேண்டுமென்றுகூறி அங்கனமணித்தாகவுள்ளது கொடுங்கோளுராதலான் அதுவே பழைய சேரர்தலைநகர் என்று துணிவாராயினர். இதைப்பற்றி ஈண்டு ஆராய்வேன். செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று பேர்யாற்றங்கரைக்குச்சென்றதைப்பற்றி இளங்கோவடிகள்,

வானவர்தோன் றல்வாய்வாட்கோதை
 விசங்கிலவந்திவெள்ளிமாடச்
 திளங்கோவேண்மாளுடனி ருந்தருளித்
 துஞ்சாமுழவினருவியொலிக்கு
 மஞ்சுழும்சோலைமலைகாண்குவமெனப்
 பைந்தொடியாயமொடுபரந்தொருங்கிண்டி
 வஞ்சிமுற்றநீங்கிச்செல்வோன்
 வளமலர்ப்பூம்பொழில்வானவர்மகளிரொடு
 விளையாட்டுவிரும்பியவி றல்வேல்வானவன்
 பொலம்பூங்காவும்புனல்யாற்றுப்பரப்பு

மரங்கும்பள்ளியுமொருங்குடன்பரப்பி
 யொருநூற்றுநாற்பதியோசனைவிரிந்த
 பெருமால்களிற்றுப்பெயர்வோன்போன்று

.....
 பெருமலைவிலங்கியபேரியாற்றடைகரை
 யிடுமணலெக்கரியைந்தொருங்கிருப்ப

எனக்கூறியுள்ளார். செங்குட்டுவன் கோப்பெருந்தேவியுடனும் இளங்கோவடிகளுடனும் வில்லவன்கோதையாகிய படைத்தலைவனும் அழும் பில்வேளும் நூலறிபுலவரும் பைந்தொடியாயமும் பரிகரமும் தானையும் முதலாயபெருந்திரளுடன் உபகரணங்களெல்லாம் அமைத்துக்கொண்டு மலைகாணச்சென்றானென்பது இக்காட்சிக்காதையினைக்கற்றரறிவது: இவன் இங்ஙனஞ்சென்றதைவருணிக்குமிடத்துள்ள அடிகள் மேற்குறித்தன. இவற்றான் ஒலியவியாதமுழவுபோல் எப்போதும் அருவிகள் ஒலித்தற்குக்காரணமான மேகங்கள்கூழ்ந்த சோலைகையுடைய மலையினைக்காண்குவமென்று விளையாட்டுவிரும்பியஇந்திரன் வானவர் மகளிரொடு பூங்காவும் யாற்றுப்பரப்பும் நீர்த்தருத்தியும் இளமரச்சோலையும் அரங்கும் பள்ளியுமென்பனவற்றை யானைமேற்பரப்பி ஒரு நூற்றுநாற்பதியோசனைவிரிந்த தன்பெருமால்களிற்றுப்பெயர்வோனைப்போலச்சென்று பேர்யாற்றங்கரையிற்சேர்ந்திருப்பளன்றுகூறலின்றார். அரும்பதவுரையாசிரியரும், இவ்விடத்துப் “பூங்காமுதலானவற்றை யானைமேலுளவாககிருமித்து” எனவும் “அரங்கு-நாடகசாலை. பள்ளி-

மண்டபம். களிற்றிலே இவற்றைப்பரப்பிப்பெயர்வோனெனக் எனவும் விளக்கினார். செங்குட்டுவன் வானவன்பெயர்வோன்போன்று என்பதனால் இந்திரன் உவமையும், செங்குட்டுவனுபமேயமும் ஆதல் அறியப்படும். இதன்கண் உவமையைப் பலபடியாகவிசேடித்து உவமையத்தை அத்துணைவிசேடியாதுவிடுத்தார். அடிகள் எடுத்துக்கொண்டது உவமேயமாகியசெங்குட்டுவன்மலைகாணச்சென்றசெலவையேயென்பது பலருமறிவர். உபமானமாகியஇந்திரன் விளையாட்டுவிரும்பி வானவர்களிருடன்சென்றசெலவை ஈண்டு எடுத்துக்கூறப்புகுந்தவர் அல்லர் என்பதும் பலருமறிவர். அங்கனமாகவும் இந்திரனைஉவமையாக்கிப் பலபடியாகவிசேடித்தது, உபமானவிசேடணமெல்லாம் ஏற்றபெற்றியான் உவமேயத்துக்கொள்ளப்படுமாதலான் செங்குட்டுவன் சென்றசெலவின் நன்மை உள்ளவாறுணரப்படுமென்றுகருதியேயாகும். அங்கனமல்லாககால் உவமையை அசந்தர்ப்பமாக வாளாவிசேடித்தாரெனப்பட்டு அவ்விசேடணமெல்லாம் நின்றுபயனின்மையென்னுக்குற்றத்தின்பாற்படுமென்றுணர்க. இக்கருத்துப் பிறர்க்குமுடன்பாடாகும். என்னைகாரணமென்றிற் செங்குட்டுவன்விளையாட்டுவிரும்பி மலைகாணச்சென்றானென்று அவர்கூறுதலான்என்க. விளையாட்டுவிரும்பிய என்பது செங்குட்டுவனைவிசேடித்ததல்லாமலே காணப்படும். அஃது இந்திரனையேவிசேடித்தது என்பது “விளையாட்டுவிரும்பியவிறல்வேல் வானவன்” என்பதனால் நன்கறியப்படும். உவமையின்கணுள்ள விளையாட்டுவிரும்பத்தைச் செங்குட்டுவனுக்கும் அமைத்துக்கொண்டது உபமாவிசேடணமெல்லாம் உவமேயத்தையும் விசேடித்தனவாகக்கருதப்படும் என்ற நியாயத்தாலேயன்றிப் பிறிதில்லை. அங்கனமே மற்றெல்லாவற்றையும் ஏற்றபெற்றியான் அமைத்துக்கொள்ளவேவேண்டுமென்க. இங்கனங்கொள்வதே கவிமரபென்க. பிறர் தமக்குவேண்டிய விளையாட்டுவிரும்பமொன்றையேஉபமாவிசேடணத்தினின்றுகொண்டு மற்றவற்றையெல்லாம் ஒழிப்பது உரைமுறையாகாலம என்கிறதறியப்படும். இந்திரன் நன்றெய்வத்தலைமைக்கேற்ப விளையாட்டுவிரும்பி அவற்றுக்குரிய உபகரணங்களைப் பெருக யானேமேற்பரப்பிச்சென்றும் போலச் செங்குட்டுவனும் தன் இறைமைக்கேற்ப விளையாட்டுவிரும்பி மலைகாண்குவமென்று பெரியஉபகரணங்களையெல்லாம் யானைகளிற் பரப்பி நெடுந்தூரஞ்சென்றான் என்றேகொள்ளப்படுமென்க. செங்குட்டுவனும் யாத்திரைகளில் உபயோகிக்கும் நாடகசாலைகளையும், மண்டபங்

களையும், தாழிழிற்றுத்துப் பயன்றருவனவற்றையும், தான்விரும்பிய யாற்றுநீரையுக், துருத்திமணலையும், தாழியினின்ற குளிர்ச்சியையும் இளமரங்களையும், பிறவற்றையும் தன்யானைகளிற்பரப்பி நெடுந்தூரம் சென்றான் என்றே கொள்ளப்படுமென்க. செங்குட்டுவன் செல்வேகூற வந்தாராதலான் இதுவே கருத்தாதறெள்ளிது. இவற்றையெல்லாம் உடன்கொண்டு சென்றான் என்று செங்குட்டுவன் இறைமையும் செல் வப்பெருக்கும் இன்பப்பெருக்கும் உணரக்காட்டினார். சாதாரண வேந்தரான் ஆகாத காரியத்தைத் தேவர்தலைவன்போலச் செய்துகொடு போனான் என்று கூறுதலே கருத்தென்க. அருவிமுழங்கும் சோலை மலை காணச் செல்வோன் நீரும் நிழலும் பிறவும் கொடுபோவானெனென் னிற நனக்கும் கோப்பெருந்தேவிக்கும் அம்மலைபோய்வருதற்கண் இடைநெறிக்கு இன்றியமையாதன இவையாதலான் என்க. இக்காலத் துள்ளபேரரசரும் தமக்கினிய நீரும் நிழலும் உரியவற்றினேற்றி புடன் கொண்டுசேறல் கேட்கப்படுதல்காண்க. அரங்கும் கொடுபோகலான் நாடகமகளிரும் பிறரும் உடன் சென்றாராதலறியப்படும். பள்ளிஎன்றார் வேந்தனுக்கும் கோப்பெருந்தேவிக்கும் இளங்கோவடிக்கும் வில்ல வன்கோதைக்கும் அழும்பில்வேட்கும் புலவர்க்கும் ஆயத்திற்கும் தாண்க்கும் அவரவர்தகுதிக்கேற்ற யாத்திரைமண்டபங்களை. இங் கனமே இந்திரன்யானையின் நீள அகலங்களையே குறித்த ஒருநாற்று நாற்பதியோசனை என்பதும் செங்குட்டுவன்யானைகளிற்பரப்புக்கும் ஏறுதுபோகாதென்றுணர்ந்துகொள்க. ஈண்டுக்கூறிய தொகையளவே யளவாகக்கொள்ளாவிடினும் செங்குட்டுவன்யானைப்பரப்பு மிகவும் அதிக மாக இருந்ததென்பதும் லிஃதுணர்த்தாமலிராதென்க. யானைப் பரப்பு இத்துணையோசனையென்றது இவன் செல்லப்புக்க இடத்தின் றாரத்தை அதிகமாகக்காட்டுதற்கேளன்ப தெளிதினுணரப்படும். பரப்பு இத்துணையாயின் அது செல்வது அதினுமதிகமாகவேண்டிவதெயென்க. வானவரமகளிருடன் என்றதற்கேற்பச் செங்குட்டுவற்கும் அழகு மிக்க இன்பமகளிற்பலருடனெனக்கூறிக்கொள்க. இங்ஙனம் பெருங் கவியரசராகிய இளங்கோவடிகள் தாமும் செங்குட்டுவனுடன் சென்று கண்ணாரக்கண்ட நுபவித்தவற்றை உலகமறிந்து கொள்ளவேண்டி உபமாவியேடணமுக்கத்தால் உணர்த்தினாரென்பதல்லது வாளாகுறின ரெனத்துணிதற்கு எம்மனோ ருடன்படாரென்க. இங்ஙனம் கவியிரு தயத்தைக்காணமாட்டார் வேறுவேறுகூறவர். அவையெல்லாம் இவ் வடிகள் கருத்தாகாமை கண்டுகொள்க.

கோவடிகளுடனும் தானைத்தலைவருடனும் நூலறிபுலவருடனும் மலைகாணச்சென்றானென்று இக்காதையாற்றிறிதலான் இவரெல்லாருடனும் செங்குட்டுவன் விளையாட்டுவிரும்பினானென்றல் பொருந்தாது. அதனால் இவன் விளையாடல்மட்டுமேவிரும்பினானாகாணென்றும், அடிகளுடனும் நூலறிபுலவருடனும் அம்மலையிலுள்ள போது பல நல்லவிஷயங்களைக்கேட்டுத்தெளியவும், மந்திரியருடன் இராச்சியகாரியங்களை ஆராய்ந்தகொள்ளவும் அவகாசமுண்டாமென்று கருதி இவரையெல்லாம் அழைத்துப்போனானென்றும் தெளியலாம். இவ்வளவாலோசனையுடையனா யித்துணைப்பெருந்திரளோடு சாதாரண அரசர்க்காகாதபடி அரியபெரிய உபகரணங்களை யெல்லாம் அமைத்துக் கொண்டு நெடுந்தூரம் சென்ற செங்குட்டுவன் இரண்டொருநிமிஷங்களோ நாழிகையோ அம்மலையிற்கழித்து மீண்டானெனத்துணிவது சிறிதும் பொருந்தாது. இஃது இக்காலத்துப்பேரரசர்கள் தம் குடும்ப பரிவாரங்களுடன் பன்னூறுகாவதங்கடந்து வேனிற்காலத்து மலைவளந்துய்க்கச்செல்வதோடொக்குமோ அன்றி அவரவரணர்ப்புமுத்து மலையிற் சிலநாழிகைகளே நல்லகாற்றினைத்துய்த்தற்பொருட்டு உலாப்போந்து மீளுதலையொக்குமோ என்று அறிஞரேயாராய்ந்துகொள்வாராகுக. இஃதன்றி நூலுள் மலைகண்டஅன்றே செங்குட்டுவன் மீண்டான் என்றுதுணிதற்கு அடையாளம் ஒன்றுமில்லை. அக்கொள்கைக்கு விரோதங்களே பல ஆண்டுக்காணப்படுகின்றன. பிறர் விளையாட்டு விரும்பிச் செங்குட்டுவன் மலைகாணச்சென்றானென்பதற் குடன்பட்டார். அவ்விளையாடல்கள் பல திறப்படுமே. அவற்றுக்கெல்லாம் அவகாசமதிகமாகவேண்டுமே. பிறர் செங்குட்டுவன்சென்றுதங்கிய பேர் யாற்றங்கரை யாண்டையதென்றுதுணிவிரோ தெரிகிலேன். அவர்கூறுமாற்றான் ஆல்வாய்ப்பக்கமென்றுகிக்கப்படுகின்றது. அது தஞ்சை முழவினருவியொலிக்கும் மஞ்சகுழ்சோலைமலையிடந்தானோ? அஃதன்றாயின் நெடுந்தூரம் மலைமேலேறிச்சென்றாலன்றோ அத்தகையது காணலாம். கொடுங்கோளுர்க்கும் ஆல்வாய்க்குமே இரண்டுகாவதங்கட்குவிஞ்சியதாகும். அதற்குமேலே மலைகாணச்சென்றானாயின் மலைகண்டு குளித்து உண்டு பலவகைவிளையாடலையும்விளையாடி மலையிலுள்ள வேடர்கொணர்ந்த பலவகைத்திறையையும்ஏற்று அவர்பாற்கண்ணகிசெய்திகேட்டுச் சாத்தனூர்வாயால் அவன் வரலாறுதேர்ந்து

நெடும்போது அவனை வழிபடற்பொருட்டு ஞாலறிபுலவர்முதலிய பலருடன் ஆராபந்துதுணிந்து அன்றேமீண்டானென்றன்றோகொள்ளவேண்டிவரும். இத்தனைதிரளுடன் தஞ்சாமுழவி னருவியொலிக்கு மலைப்பக்கத்துக்குக் கொடுங்கோளுரினின்றசெல்லவே சிலநாளேனுஞ்செல்லும். அங்ஙனமாகஅன்றேபோய் இத்தனைகாரியங்களையுஞ்செய்து அன்றே மீண்டானென்பது இயற்கைக்குவெகுவிரோதமாக நினைக்கப்பிடும். இவன்செலவுக்கே ஒருநாட்போதாதென்று துணியப்படாநிற்க இவன் மலைகண்டு வினையாடி இத்தனையுஞ்செய்து அன்றேமீளுஞ்செய்தான் என்பது பொருந்தாதென் நியார்நாந் துணியார். இவன் செய்த ஒவ்வொருவினைக்குச் சிறிதுசிறிதுநாழிகையாகப் பகுத்தாலும் நாள்கள் பலவாகும் என்றுணர்க. அரங்குங்கொடுபோயவன் வினையாட்டுவகையுளொன்றாக நாடகமுங்கண்டானுவன். இஃதெல்லாம் நிமிஷங்களில்நடந்தனவாகா.

மதுரைக்கூலவாணிகன்சாத்தனார் மதுரைப்பதியினரென்பது பலருமறிவர். அவர் செங்குட்டுவனை முன்னேகாணாதவர். பரிசில்வேட்கையால் அவனைக்காண்டற்குவந்தவர். மலைபிசைவாழ்நர்என்றைக்குச் சென்று செங்குட்டுவனைப் பேர்யாற்றங்கரையிற்கண்டாரோ அன்றுதான் இப்புலவர் செங்குட்டுவனைக்கண்டு அவனைக்காண்டலானுண்டாகியகண்களிமயக்கத்துடன் இவனைக்காணப்பெறுதலானினி விசாரமில்லையென்றுதுணிந்து மசிழ்ந்தவராவார். இதனை,

“மண்களிரெடுவேன்மன்னவற்கண்டு
கண்களிமயக்கத்துக்காதலோடிருந்த
தண்டமிழாசான்சாத்தனிஃதுரைக்கும்”

என இக்காதையிற் கூறுமாற்றானறிக. பதிகத்தும் “அவனுழையிருந்த தண்டமிழ்ச்சாத்தன்” என்பதற்குப் பரிசில்காரணமாகவந்து அவனுழையிருந்த சாத்தன் என்று பொருள்கூறுதல் காண்க. மன்னவற்கண்டு கண்களிமயக்கத்துக்காதலோடிருந்த என்பதனால் இப்புலவர் அப்போதுதான்வந்துகண்டவர் என்பது நன்குணரப்படும். இவர் ஒரு பெருவேந்தன் பெருந்திரளுடன் பேர்யாற்றங்கரைக்குவருதலை முன்னரேநன்குணர்ந்து மதுரையைவிட்டுப் பேர்யாற்றங்கரையைடைந்து அவனைக்கண்டாரென்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இவர் வேந்தன் பேர்யாற்றங்கரையிற் சிலகாலம் பெருந்திரளுடன் மங்குவான் என்பதை

யுணர்ந்ததனால் நே அவனைக்காண ஆண்டுச்சென்றார். ஒருநாளிற் சிலபோதே பேர்யாற்றங்கரையிற்றங்குவானாயின் அத்து வேற்றுநாட்டுக்கு முன்னரே உணரப்படாததாகும் என்று கொள்க. அவ்வொரு நாளிற் சிலநாழிகைகளை நம்பி அப்பெருவேந்தன் விளையாடல்விரும்பிச் சென்ற அம்மலையில் அவனைக்காணலாகுமென்று ஒருபேரறிவாளன் நினைந்து தன்னாட்டை விட்டு இத்துணைத்தூரம் செல்வானா என்று அறிஞர் ஆராய்ந்துகொள்க. அரசன் மலைவளந்துய்தது நெடுநாட்டங்குவன் என்றுணர்ந்தால்லது இவர் ஆண்டுப்போய்க்காண்டற்கு ஒருப்படா ரென்க. இவர் சேரன்பரிசில் காரணமாகப் பிறர்கூறுகின்ற கொடுங்கோளுர்க்குச் சென்றவராயின் அரசன் அன்றே மீடல் தெரிந்து அவ் லூரினே தங்குவதல்லது ஒருநாட் சிலபோது விளையாட்டுவிரும்பிப் பெண்டிருடன் சென்றமலைக்கு அவ்வரசற்குப்பின்னே போய்க்காண்டலை நினைத்தலுஞ்செய்யாரென்று துணிக. இதனும் பலபுலவர் இவன் மலையிற்றங்குவது தெரிந்து பரிசிற்குவருதலுண்டென்பது தெரியப்படும். புதியராய்ப்புக்கபெரும்புலவர் அடிகளைக்கண்டு அளவளாவிப்பின் செங்குட்டுவனைக்கண்டு தம் புலமைத்திறங்காட்டற்கண் சிலநாள்கள்கழியுமென்றுணர்க.

இவற்றையெல்லாம் துணுகினோக்கின் செங்குட்டுவன் மலைகாணச் சென்ற அன்றே மீண்டானெனத்துணிதலாகாமையுணர்க. இவன் கோப்பெருந்தேவியுடனும் அடிகளுடனும் மந்திரியுடனும் அழும்பில் வேளாகிய நண்பினனுடனும் ஆயத்துடனும் படைபுடனும் மலைக்குச் சென்றது அவரவரார் பலவகைப்பயனுந்துய்க்க என்று எளிதிலறியலாம். அங்கனந்துய்க்கப் போதுமான அவகாசமுடையாய் மலைக்கணிருந்தானென்பது உணர்ந்துகொள்க. ஈண்டுப் பேரறிவாளராகிய அடியார்க்குநல்லாரும் அன்றே மீண்டானெனத்துணிந்தது இரங்கத்தக்கது. மேற்காட்டிய சிலப்பதிகாரவடிசள் ஒருவன் சேய்மைக்கட் சேறலையுணர்ந்துவதன்றி அணிமைக்கட்டேறலைச் சிறிதுக்குறிக்காமைகண்டுகொள்க. இக்காட்சிக்காதைக்கண் “இளங்கோவேண்மாளுடனிருந்தருளி” என்புழி வேண்மாளுடனிருந்து இளங்கோவையருளிப்பாடிட்டு என்றுமாம் எனப் பொருள்செய்தலானும் பதிகத்து “இளங்கோவடிக்கட்குக் குன்றக்குறவரொருங்குடன் கூடி..... இறும் பூதுபோலுமலேதறிந்தருண்யென” க் கூறினாரெனக்கூறுதலானும் இளங்

கோவடிசளும் மலைக்குச்சென்றிருந்தது துணியப்படும். அடிசளும் அங்குச்சேறலைபறிந்துகொண்டேதான் சாத்தனார் மலைக்குப்போய்ச் சேரணக்கண்டாராவர் எனடிணர்க.

இனி,

“செங்குணக்கொழுங்குலுழிமலிர்நிறைத்
காவிரியன்றியும்பூவிரிபுனலொரு
மூன்றுடன் கூடியகடலணையை”

எனப் பதிற்றுப்பத்துட் செங்குட்டுவற்குக் காவிரியை உவமை கூறினா ரென்பது உரையாளர் “காவிரியணையையாவதேயன்றி மூன்றுடன் கூடிய கூட்டத்தணையை யெனக்கொள்க” என்றுகூறியவாற்றா னன்கறியலாம். ஈண்டுக் காவிரியணையை என்றது சேரனுக்கு இல்லாதயாற்றை உவமைகூறியதென்று பிறர்கூறுவர். இதுதனுண்மையை ஈண்டு ஆராய் வேன். காவிரிமுழுதுஞ் சோழர்க்கேயுரியதாகாதென்பதனை முன்னரே கூறினேன். காவிரி குடகமலையிற்றிறந்து குணகடலையெய்தற்குள் மூன்றுமண்டலங்களிற்புகுந்து செல்கின்றது. முதற்கண் மறிஷமண்டலத்துத் தென்கிழக்காகவும், அப்பாற் கொங்குமண்டலத்துத் தெற்காகவும், சோழமண்டலத்துக் கிழக்காகவும் அவ் யாறு ஒடுதலைப் பலரும் அறிவர். கொங்குமண்டலத்திற்குக் காவிரியே கிடையாதென்று கூறுதலியலாது. சேக்கிழார் ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்புராணத்தில் “கொங்கினிற்பொன்னித்தென்கரைக்கறையூர்க்கொடுமுடிக்கோயின் முன்குறுகி” எனப்பாடுதலான் கொங்குமண்டலத்திற் காவிரியொழுதுதல் நன்குணரப்படும். கச்சியப்பமுனிவர் கொங்குநாட்டியாறுகளிற் சிறந்தவற்றைக்கூறுவாராகிப்,

பாவிரிபுலவர்சாவாப்புலவரும்பழிச்சுந்தெய்வக்
காவிரிபவானியாம்பராவதிகங்கையென்னப்
பூவிரிகாஞ்சிமற்றும்பொங்கிவெண்டிரைகளீசித்
தாவிரிபழனமோம்பத்தலைத்தலைபரந்தமாதோ (பேரூர்ப்-நாடு-உசு.)

என்னும்பாடலான் அவை இன்னவென்றும் அவை கொங்குநாட்டுப் பழனங்களைப் பாதுகாத்தற்கு ஆண்டுப்பரந்தனவென்றும் நன்குவிளக்கினார். அவர் காவிரி தெற்குமுக்கமாகத்திரும்பியொழுக்கத்தலைப்பட்டது கொங்குநாடுகாண்டற்கே என வருணிப்பார். அது:—

“மதியந்தவழுஞ்சையவரைவரைப்பிறந்தகாவிரிநீன்
னதியந்தனக்குநேர்கிழக்கினடத்தலொழிந்துதெனாதுகிசைக்

பதிகொண்டமர்ந்தநாட்டின்வளம்பகர்தலெளிதோபண்ணவர்க்கும்”
(10டி-நாடு-எச)

என்பதனால் அறியப்படும். இவற்றாற் காவிரி கொங்குநாட்டுண்மைமையும் அக்காவிரியாற் பழனம் ஒம்பப்படுதலும் நன்குணரலாகும். கொங்கு சேரர்கொங்காக அக்கொங்கிற்பொன்னி பிறருடையதாமென்பது சிறிதும்பொருந்தாது. இக் கொங்கிற்பொன்னி கொங்குநாடுடைய சேரரதேயென்பது இதனாற்றெளியப்படும். கொங்கு சேரருடையது என்பதைப்பற்றி முன்னரே பார்க்கப்பேசினேன். இதனாற் சேரனாட்டில்லாத காவிரியை அவனுக்குவமைகூறினாரெனத்தணிதல் கூடாமை காண்க. இனி இவ்வுவமையை ஆராய்வேன்.

இதன்கட் செங்குணக்கொழுஞ்காவிரி என்றால் அது நேர்கிழக்காக ஒழுஞ்சுலைக்கூறினாவர். செங்குணக்குஎன்புழிச் செம்மை செங்கோல்என்புழிப்போல் வளையாதநேர்மையைபுணர்த்துவது. இவ்வாறு நேர்கிழக்காக ஒழுஞ்சுலை இஃது ஆன்பொருளுடன்கலந்தது முதலேயாகும்: இதனாற் கொங்குநாடாகிய நின்னாட்டினின்று நேர்கிழக்காகச்சென்று சோனாடுபுகுங்காவிரியினையை என்றுரைத்தாரென்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இங்ஙனமில்லையாயிற் செங்குணக்கொழுஞ்சும் என்றது வாளாகூறியதாகி நின்றபயனின்மை என்னுங்குற்றத்தின்பாற்படுமென்க. இவ்வுவமையால் என்னகருகினாரெனிக் கூறுவேன். காவிரி கொங்குநாட்டினின்று நேர்கிழக்காகச் சோனாட்டுத் தடையின்றிப்புக்கு அந்நாடெல்லாம் வளம்படுத்தி அச்சோழர் தந்தெய்வம்போற்கொண்டாடிவழிபட நிலையதுபோல நீயும் கொங்குநாட்டினின்று தடையின்றிச் சோனாடுபுகு அந்நாட்டு அரசுநிலையிட்டுத்திருத்தியவாற்றான் நின்னைத் தெய்வம்போற் குணநாட்டார் கொண்டாடிவழிபட நிலையினாய் என்கூறினாரெனவுணர்க. குடகமுதற் குணநாடிறுதியாகத் தொழுத்தோன்றுந்தன்மையினையே யீண்டுக்கருகினாரெனினுமமையும். குடநாட்டார் குடநாட்டரசனைத்தொழுதவியல்பு. அக்குடநாட்டரசனைக் குணநாட்டார்தொழுத லரிதாதவின்

அவ்வரியதன்மை செங்குட்டுவன்பாற்காண்டலான் அதைப்பாராட்
 டியே செங்குடனக்கொழுங்குக்காவிரியனையை என்றாரென்க. கலுழி
 மலீர்நிறைக்காவிரியனையைபென்றது அக்காவிரியைப்போல நாளும்
 புதுவருவாயுடைமையும் எப்போதுந்தப்பமுடைமையும் தோற்றப்
 பொலிவுடைமையும் எதிர்ந்தார்க்கு அச்சந்தோற்றுதலுடைமையும்
 தடுத்தற்கருமையும் கடத்தற்கருமையும் நீயுடையை என்று கருதினா
 ராவர். இங்ஙனம் தன்னாட்டும் பிறநாட்டும் இவன் பயன்படநிலையு
 தன்மையைக் காவிரியனையை என்பதனால் நயம்படக்கூறினாரெனவு
 ணர்க. தன்னாட்டேயில்லாமற் பிறநாட்டே பயன்படுங்காவிரியை உவ
 மித்தால் அஃது அவ்வரசற்குப் புகழும்பெருமையுமாகா எனவுணர்க.
 இங்ஙனமன்றித் தன்னாட்டில்லாததாய்ப் பிறநாட்டுப்பெரும்பயன்
 றருவதாய்ப் பகையரசர்பெருஞ்செல்வமாயுள்ள யாற்றையே உவமித்
 தாரென்னின் அஃது அவனுக்கில்லாமையினையும் பகையரசர்க்கு
 அஃதுடைமையினையும் அறிவுறுத்துமுகத்தான் அவனை இகழ்வதாகு
 மல்லது புகழ்வதாகாது. இவனுக்கில்லாதகாவிரியை இங்கு உவமை
 கூறியது இவன் இப்போது சோணாட்டைவென்றசிறப்புப்பற்றி என்
 பராலெனின் இவ்வமயந்தான் காவிரியூரணமாகச் சேரனுடையதாய
 காரணத்தா லதனைஉவமைகூறினாரென்று அவர்க்கு அறியக்கூறுக.
 குடகமுதலியநாடுகளைவென்று தலைக்காவிரியையும் கொங்குநாட்டை
 என்றுமுடைமையால் இடைக்காவிரியையும் உடைய செங்குட்டுவன்
 சோணாட்டைவென்றகாரணத்தாற் கடைக்காவிரியையும் உடையனாயி
 ணன் என்கொண்டு காவிரியைப்பூரணமாகவுடையதன்மையைத்
 தெரிந்து அக்காவிரிபோல எங்குந்தொழ நிலையினாய்என்று சிறப்பித்தா
 ரென்றுகூறுக. மற்றுச் சேரனைக்காவிரித்துறைவன் என்னுது பொரு
 ளைத்துறைவன் எனவே நூல்கள்கூறும். இக்காவிரித்துறையைக் குடக
 நாட்டாருடையராயினும் அவரையும் அங்ஙனம் நூல்கள்கூறாமெ
 போலக்கொள்க. அக்காவிரியாலதிகவளத்தையெய்துஞ் சோழனைக்
 காவிரிநாடன் எனக் கூறியவாற்றாற் பிறரையும் அப்பெயரானேகூறின்
 உலகமலையுமாதலின் அங்ஙனம் மலையாமைப்பொருட்டு ஒருவனை ஒரு
 பெயரான் ஆளின் அப்பெயரானே பிறனொருவனை ஆளாமெ கவிமா
 பென்க. நூல்வழக்கிற் காவிரிநாடன் என்பது சோழனையன்றி மஹிஷ
 மண்டலவேந்தனைக்குறியாமெ நன்குணர்ந்துகொள்க. இதுபற்றி அவ்
 வேந்தற்குக் காவிரியில்லையென்பது எவ்வளவு அஸம்பஞ்சஸமாசுருமென்று

அறிஞர் உணர்ந்துகொள்க. இதுபோலச் சேரற்குங்கொள்க. இவ்வெல்லாம் ஆராயாது சேரனுக்குக் காவிரியில்லையென்பார் ஈண்டுக் காவிரியினையென்றது ஒருவன் பகைநாட்டைவென்றதருணத்து அப்பகைநாட்டு ஊர் ஆறுமுதலியவற்றையுடையனாக அவ்வென்றவனை வருணித்ததுபோலுமெனக்கொண்டு தாங்கொண்டதற்குதாரணமாகப் “புகார்ச்செல்வ” என்று பதிற்ப்பத்துள் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையென்னுஞ்சேரனை அரிசில்கிழார்பாடியதனைக் காட்டுவர். அவர் அப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறை “இருபெருவேந்தரையுமுடனிலைவென்று முரசுங்கலனுங்குடையுங்கொண்டிரைசால்சிறப்பினுகளம்வேட்”டான் என்பதுபற்றி அங்கனங்கருதினராவர். இச்சேரன்வென்றது இருபெருவேந்தரையுமாக அவருட் சோழர்புகாரைமட்டும் ஈண்டு எடுத்துக்கொண்டு “புகார்ச்செல்வ” என்றுகூறுவதேதேனோ? ‘கூடற்செல்வ’ என்றும் கூறாதேதேனோ? என்னும் வினாக்கள் நிகழ்தற்கு அவர்கூற்றிடந்தருகின்றது. ஆண்டுத் தனியேபுகார்ச்செல்வ என்னுது “காவிரிமண்டியசேய்விரிவனப்பிற்புகாரார்ச்செல்வ” என்று கூறியிருத்தலைக் காணலாம். சோழனைவென்றகாரணத்தாற் காவிரிகடலொடுகலக்கும் வரையும் அது கடலொடுகலக்குபிடத்துள்ள பட்டினமுளப்படக் காவிரி முழுதுமுரிமையாகியசெல்வத்தையே ஆண்டும் பாராட்டினாரென்றே துணியந்துகொள்க. இது கருத்தில்கையாயின் காவிரிமண்டியசேய்விரிவனப்பிற்புகார் என்றுவிசேடித்தது பயனின்றாதல்காண்க. பாண்டியர் கூடலுடையனாகக்கூறாமையானும் யான் கூறுவதேதருத்தென்க. மற்று அவர்காட்டுங் கலிங்கத்துப்பரணியிற் பொன்னித்துறைவன்* என்று முதற்கட்சோழனைநிறுவி அவன் இதுநையிதனைவென்றுடையனாயினான் என்று பொருரைக்கணவன் எனவும் கண்ணிக்கொழுநன் எனவும் கங்கைமணாளன் எனவும் கூறுதலும் கண்டுகொள்க. தமிழ்நாடுவென்ற தீனையும் வடநாடுவென்றதீனையும்ன்றே இப்பரணிகாட்டுகின்றது : அங்கனம்வென்றதெல்லாங்கூறினாற்போல இப்பதிற்ப்பத்துக்கூறாது காவிரிமண்டியபுகாரையேகூறியதனாற் காவிரியைக் குறையவுடைய சேரன் முழுதுமுடையனாயினான் என்பதே கருதினாரெனத் துணியப்படுமென்க. பதிற்ப்பத்தின் ஒன்பதாம்பத்துள்,

*பொன்னித்துறைவனைவாழ்த்தினவே

ரவே

கண்ணிக்கொழுநனைவாழ்த்தினவே

கங்கைமணாளனைவாழ்த்தினவே. (கலிங்கத்துப்பரணி-செய்-120.)

“சாந்துவருவானிரீரீனும்
தீந்தண்சாயுலன்மன்றதானே” (பதிம்-அசு)

எனச் சேரற்கு அவன் நாட்டுள்ள வானியாற்றுநீரினையேயுவயித் தலையும் ஈண்டைக்கு நோக்கிக்கொள்க. வானி ஆன்பொருரைக் குப்பெயரென்பது “ஆனிவானியான்பொருந்தமாகும்” என்னும் திவாகரத்தானுணரலாம். “வடகொங்கின்வானியாற்றின்” எனவரும் தேசிகப்பிரபந்தத்தா லிது கொங்கிடத்ததுபுலனும்.

இப் பிறர் காவிரியைச் சேரனாட்டில்லதாகக்கூறுதலாற்பயன் காவிரி சேரற்கில்லாமைகூறின் அக்காவிரிபாயுங்கொங்குநாடு சேரற்கில்லாமைபெறப்படும். கொங்குநாடு சேரற்கில்லாமைபெறப்படின் கொங்குநாட்டுக்கருவூர் சேரர்வஞ்சியாகாமை துணியப்படுமென்பது போலும். இவர்க்கியான்கூறுவதென்னவெனின் கொங்குநாடு சேரருடையதென்பது பலபடியாலும் யான் முன்னர்த்தெளிவித்துவிட்டேன். அதனால் அந்நாட்டுள்ள யாறும் மலையும் ஊரும் பிறவுமெல்லாஞ் சேரருடையனவேயாகும். கொங்குநாட்டிற்காவிரியேயில்லையெனல் தேவர்க்குமாகாது. அந்நாட்டைச் சேரர்க்கில்லையெனல் யாவர்க்குமாகாது. இதனும் சேரர்கொங்குநாடு காவிரியானும்வளம் பெறுதலுணரப்பட்டதாகும் என்க. இங்ஙனமாகவும் ஒருசாரார் காவிரியொழுகாதநிலமேகொங்குநாடென வரைந்துகாட்டினார். அது

“பொன்னித்தென்கரையாங்கொங்கினிடை” (திருஞான-உஉச)

எனவும்

“கொங்கினிற் பொன்னித்தென்கரைக்கறைமூர்க்

கொடுமுடிக்கோயின்முன்குறுகி” (ஏயர்கோன்கணிக்காமநாயனார்-அஎ)

எனவும் வருஞ் சேக்கிழார்பெரியபுராணத்தொடும்,

“மதியந்தவழுஞ்சையவரைவரைப்பிற்பிறந்தகாலிரீநன்

னதியந்தனக்குநேர்கிழக்கினடத்தலொழிந்துதெனாதுதிசைக்

கதிகொண்டெழுந்ததுயர்கொங்குகாணும்வீழைவாலெனிவிர்தப்

பதிகொண்டமர்ந்தநாட்டின்வளம்பகர்தலெளிதோபண்ணவர்க்கும்”

பரதகண்டத்திற்பகந்தமிழ்நாட்டினிற்சைய

வரைதனக்குத்தேன்றிசையினில்வனம்பயில்கொங்கென்
றுரைதேனோயேரோடுபெருநாளோததனில்”

“மதுவனத்தின்மேற்றிசைப்பொறிவண்டுபண்பாடும்
புதுமலர்த்திரள்சுழித்தெழும்பொங்குகாவேரி
நதிதனக்குத்தேன்றிசையினும்பராவதிவடபாற்
பதிவுகொண்டெழும்பவானியின்கீழ்த்திசையுளதால்”

எனவருங் கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்தொடும் முரணுமாறு
கண்டுகொள்க. கொங்குநாட்டே காவிரியுளதாகவுஞ் சோழரையே
அகிலுடையராகக்கூறுதல்

“மேக்குயரக்,

கொள்ளுங்குடகக்குவடேறுத்திழியத்

தள்ளுந்திரைப்பொன்னிதந்தோனும்” (விக்கிரமசோழனுலா)

என்பதனால் ஆகியிற்காவிரியாற்றைத்தமிழ்நாட்டிற்கொணர்ந்தவரென்
னும் உரிமைபற்றியாகுமென்றுகொள்ளத்தகும்.

இனிக் கந்தப்புராணத்துக் காவிரிரீங்குபடலத்துக் காவிரியானது
முதன்முதல் அகத்தியர்கமண்டலத்தினின்றுகவிழ்க்கப்பட்டொழுசி
யது கொங்குநாட்டின்கண்ணையென்று தெளிவாகக்கூறப்பட்டிருத்தல்
கற்றார்பலரும் அறிவர். இதனை,

“செங்கைநூங்கியதீர்த்தநீரொடுங்

கொங்கின்பாற்செலக்குறியமாமுனி

வங்கண்மேவினாரருந்தவத்தர்போல்”

“ஆசில்கொங்கினுக்கணித்திணரிடை

வாசமீதெனமகிழ்ந்துவீற்றிரீஇ”

“அருந்தவமுனிவன்கொங்கினமலையருச்சித்தங்கணிருந்திடுகின்றான்”

“அகத்தியன்கொங்கின்பால்வந்தருச்சிண்புரிந்துமேவும்”

“அன்னவன் நனதுமாட்டோரணிகமண்டலத்தினுடே
பொன்னியென்றுரைக்குந்தீர்த்தம்பொருந்தியெயிருந்ததெந்தாய்
நன்னதியதனைரீபோய்நூலமேற்கவிழ்த்துவிட்டா
லின்னதோர்வனத்தினண்ணுமென்குறைநீருமென்றான்”

“கொங்குறுமுனிவன்பாங்கர்க்குண்டுகைமீதிற்பொன்னி
சங்கரனருளின்வந்ததன்மையும்புணர்ப்புமுன்னி
யைங்கரன்கொடியாய்நண்ணவகத்தியனவனென்றோரா
னிங்கொருபறவைகொல்லாமெய்தியதென்றுகண்டான்”

“குண்டுகையதனைத்தள்ளிக்குளிர்புனற்கன்னியன்னை
பண்டையினிசைவுசெய்தான்பாரினீபடர்தியென்றான்”

“நன்னதிபோலவின்னுஞ்ஞாலமுநடுங்கவார்த்துப்
பொன்னியாறுலகந்தன்னிற்பொள்ளெனப்பெயர்ந்ததன்றே”

“மறைநின்றவெல்லையினிற்றுமுனிவிம்பிதமாய்மன்னுயிர்களைங்கு
முறைநின்றதனிமுதல்வன்புதல்வன்றன்கோலத்தையுணர்ந்துபோற்றி
யறைசின்றகாவிரியைக்கண்ணுற்றுநகைத்துவெகுண்டருள்கைநாடி
யுறைநின்றகொங்குதனையொருவீத்தென்றிசைநோக்கியொல்லையென்
[ரான்”

என வருவனவற்றால் நன்குதெளிந்துகொள்க. இக்கதை கொங்குநாட்

இனிப் பிறர் தமிழ்முவேந்தர்க்கும் யாறு மஹாநதியாகவே
இருக்கவேண்டுமென்பதற்குஆதாரமாகத் திருவள்ளுவமாலையிற்கண்ட,

“மும்மலையுமுந்நாடுமுந்நதியுமுப்பதியு
மும்முரசுமுத்தமிழுமுக்கொடியு—மும்மாவந்
தாமுடையமன்னர் தடமுடிமேற்றாரன்றோ
பாமுறைதேர்வள்ளுவர்முப்பால்”

என்னும் வெண்பாவை எடுத்துக்காட்டுவர். இப்பாடல் அவர்கொள்
கையை எதனாலாதரிக்கின்றதென்பதை யானறிகிலேன். மும்மலையா
கிய பொதியும் கொல்லி நேரி என்பவை தம்முள்ளாத்தனவில்லை. இவை
முறையே உத்தமம் மத்திமம் அதமம் என முத்திறப்பிடுமென்பது பலரு
மறிவர். முந்நாடும் மலையாடும் கடனாடும், நீர்நாடுமாகக்கூறப்படும்.
இவை தம்முள் ஒத்தனவாகா. பாண்டிநாட்டு முத்துமிகுதியும், சோழ
நாட்டு நென்மிகுதியும், சேரநாட்டுப் பொன்மிகுதியும்கூறுப. முந்நதி-
பாண்டியர் வையைமுழுதுமுடையர். சேரர் பொருரைமுழுதுமுடை
யர். சோழர் காவிரியிற் கடையாறேயுடையர். முப்பதி—பாண்டியர்

கூடலுக்கு மற் றை இருவேந்தர்தலைநகரும் ஒவ்வா-சோழர் உறையூரி னுஞ் சேரர்கருவூர்பெரிது. மும்முரசு-ஐரமுரசு, நியூயமுரசு, தியாக முரசு. வீரமுரசைப் பிரதானமாகவுடையர் வில்லுடையசேரர்; நியாய முரசைப்பிரதானமாகவுடையர் தமிழுடைபிண்டியர்; தியாகமுரசைப் பிரதானமாகவுடையர் நெல்லுடையசோழர். “அறந்துஞ்சுறற் றைதப்பொருநனை” எனவருதலானறிக. இங்ஙனமுரசினைப்பிரித்து மூவர்க்குங்கொள்ளாக்கால் மேல் மும்மலைமுதலாகப்பிரித்தெடுத்துக் கூறிவந்தமுறையொடு முரணு மென்க. முத்தமிழும் இவ்வாறேகொள் ளப்படும். பாண்டியர்க்கு இசைத்தமிழும், சேரர்க்கு நாடகத்தமிழும், சோழர்க்கு இயற்றமிழும் பிரதானமாகக்கூறப்படுமென்க. இவற்ற துண்மையினைப் பழைய நூல்களினாய்ந்துகொள்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும். முக்கொடி-வில்லும், சுயலும், புலியும். இவற்றதொவ்வாமை எளிதிலறியப்படும். மும்மா, கனவட்டம், பாடலம், கோரம் என்பன. இவையுந் தம்முளொவ்வா என்பது பிற்காலத்தார் “கோரத்துக்கொப் போகனவட்டமம்மாளை” எனப்பாடுதலானுணரப்படும். இனித் தட முடிமேற்றூர்மூன்று. போந்தை, வேம்பு, ஆர். இவற்றது ஒவ்வாமை கண்கூடாகக்காணப்படும். இங்ஙனமே முப்பாலும் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால். இவற்றுள்ளும் உத்தம மத்திம அதமம் என முத்திறப்பிடுதல் உணர்ந்துகொள்க. வள்ளுவர் முப்பால் மூவேந்தர் முடிமேல் மூன்றுதாரன்றோவென்பதே கருத்தாகலான் சோழர் அறத்துப்பாலையும், சேரர் பொருட்பாலையும், பாண்டியர் காமத்துப்பா லையும் தத்தம்முடிமேற் றூர்போலச்சூடிக்கொள்வர் என்று கருதி யுரைத்தாரெனவறிக. இங்ஙனம் பாடன்முழுவது உந்தாரதம்மிய மயமாகவுள்ளது, முந்தியும் ஒத்தனவாகவேண்டுமென்பதற்கு எத் தாரமாகுமோ? யான் கண்டிலேன்.

இனிப் பிறர் சேரனுட்டுக்காவிரியில்லையென்பதற்கு மற் றொன்று கூறுவர். அஃதாவது—

சேரன்செங்குட்டுவன் பத்தினிக்கடவுட்குக்கற்கொள்ளவும் அக் கல்லை நீர்ப்படைசெய்யவுந்தெனியுமிடத்துப்,

“பொதியிற்றுகுன்றத்துக்கற்கால்கொண்டு
முதுநீர்க்காவிரிமூன்றுறைப்படுத்தன்

மறத்தகைகெடுவாளெங்குடிப்பிறந்தோர்க்குச்
சிறப்பொடுவருஉஞ்செய்கையோவன்று (சிலப்-காட்சி)

என அவன் கூறுதலான் இக்காவிரி அவனாட்டதாகாதென்பது. செங்குட்டுவன் கண்ணகியைவழிபடவேண்டுமென்று நூலறிபுலவரைநோக்கப் புலவர் அவனுள்ளக்கருத்தைக் குறிப்பானுணர்ந்து

ஆங்கவ, ரொற்காமரசிற்பொதியிலன்றியும்
விற்றலைக்கொண்டவியன்பேரிமயத்துக்
கற்கால்கொள்ளினுங்கடவுளாகுங்
கங்கைப்பேர்யாற்றினுங்காவிரிப்புனவினுந்
தங்கியரீர்ப்படைதகவோவுடைத்தென (ஐடி ஐடி)

எனக்கூறியதன்பின் செங்குட்டுவன்கூறியனவாகுமுற்காட்டிய அடிகள். ஈண்டுப்பிறர்கருத்து, சோழரையும் பாண்டியரையும் வென்று சேரன் தமிழ்நாட்டுத்தலைமையெய்தியிருந்தாலும் தன்னாட்டில்லாமலையிற் கற்கொண்டு தன்னாட்டில்லாக்காவிரியில் ரீர்ப்படைசெய்தல் தன் வீரக்குடிக்கு இழுக்கென்று செங்குட்டுவன் சினந்துகறிஞன் என்பதாம். செங்குட்டுவன்கருத்து இதுவோவேறே என இங்கு ஆராய்வேன். பத்தினிக்கடவுளைப்பரசல்வேண்டுமெனச் செங்குட்டுவன் புலவரை நோக்கியவளவிற் புலவர் நன்றாய்ந்து எளிதாச்செய்தல், அரிதாச்செய்தல் என இருவகையினையுமுணர்ந்து நீ எளிதாச்செய்தலைக் கருதியாயின் இத்தென்னாட்டகத்தே தளராததன்மையினையுடைய பொதியிலிற்கற்கொண்டு இத்தென்னாட்டகத்தேயுள்ள காவிரிப்புனவினீர்ப்படைசெய்து கடவுண்மங்கலம்புரிதலாகும். அரிதாச்செய்தலைக் கருதியாயின் சேரர்விற்பொறியைத்தலைபிற்கொண்ட சிறந்த எல்லாமலையினும்பெரிய இமயத்துக்கற்கொண்டு எல்லாயாற்றினும்பெரிய கங்கையாற்றில் ரீர்ப்படைசெய்து கடவுண்மங்கலம்புரிதலாகுமென இரண்டுபடக்கூறினார். இதைக்கேட்டசெங்குட்டுவன் இமயத்திற்றழந்தபொதியக்குன்றத்துக்கற்கொண்டு கங்கையிற்றழந்தகாவிரிப்புனவில் ரீர்ப்படைசெய்து இங்ஊனம் எளிதாப்புரிதல் எம்வீரக்குடிக்கேற்றதன்று எனக் கூறினான். இக்கருத்தேகொள்ளுமாறு இளங்கோவடிகள் ஏற்றசொற்பெய்து ஈண்டுவிளக்கியுள்ளார். அவர் நூலறிபுலவர்கூற்றுகக்கூறியவிடத்துப் பொதியில் தளராதவியல்புடையதுதான்

ஆயினும் இமயம் சேர்விற்பொறியை மற்றை இருவேந்தர்கயற்பொறியினும் புலிப்பொறியினும் மேலாகத்தலைநிற்கொண்டது மலையரையன் ஆகச்சிறந்தது; அங்கனஞ்சிறத்தற்குக்காரணமாக எல்லாமலையினும் பெரிதாகவுள்ளது; பொதியில்போல எளிதாக ஈண்டேகொள்ளத்தக்க தொன்றன்று; நெடுந்தூரம்போய்ப் பண்ணுகடந்து அரிதாகக்கொள்வ தொன்று என்றும், அங்கனமே கங்கையேபேர்யாறென்றும், அதனை நோக்கக் காவிரிசிறற்றென்றும், அக்கங்கைப்புனலே காவிரிப்புனலாத லான் அதன்புனலினும் நீர்ப்படைசெய்தலாகும் என்றும், இவற்றின் தாரதம்மியமும் செய்யுங்காரியத்தினருமையும் எளிமையுந்தோன்றக் கூறக்கேட்டுச் செங்குட்டுவன் அவர்கூறியகருத்தைத்தெரிந்து கொண்டவனாகி மலையரையன்கணல்லாமல் பொதியிலாகியகுன்றிலே கற்கொண்டு கங்கையின்புதுப்புனலன்றிப் பழையபுனலேயுடைய காவிரிமுன்றுறையிலதனைப்படுத்தி இங்கனமெளிதாகச்செய்தல் வீரப் பெருமையினையும் அதற்கேற்றவாட்படையினையுமுடைய சேர்சூழப் பிறந்தோர்க்குச் சிறப்போடுவருஞ் செய்கையன்று என்றான் என்று கூறிய குறிப்புக்கொண்டு ஆராய்ந்துகொள்க. வியன்பேரிமயம் என்று புலவர்கூறியதுதெரிந்து அதனைநோக்கப் பொதியில் குன்றளவேஎன் னுங்கருத்தான் பொதியிற்குன்றமென்றிகழ்ந்துகூறினானென்க.கங்கைப் பேர்யாறென்றும் காவிரிப்புனல் என்றும் உயர்வுதாழ்வு தோன்றக் கூறியதனையுணர்ந்து முதுநீர்க்காவிரி என்றிகழ்ந்துகூறினானென்க. நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியப்பாயிரவுரைக்கண் அகத்தியர் கங்கை யாருழைச்சென்று காவிரியாரையும் உடன்கொண்டு தென்றிசைப் போந்தாரென்றுகூறுதலான் இக்காவிரிநீர் கங்கையின்பழையநீராதல் தெள்ளிது. இது கருத்தன்றாயின் தங்கருத்து வேறுபாடுதோன்ற அதற்கேற்றசொற்பெய்து புலப்படுத்துவரென்க. கங்கையே மஹா நதியென்றும், அதனைநோக்கக் காவிரிப்புனலளவேயென்றும் கூறினாரென வுணர்க. பொதியிலைமுற்கூறியமுறைப்படி காவிரியைமுற்கூறுதது பொதியிற்கும் காவிரிக்கும் ஓரியையுமின்மையுணர்த்தற்கு. இமயத்தைக் கூறியதன்பின் கங்கைப்பேர்யாற்றைக்கூறியது அவ் யாறு அவ்விமயத் தேபிறப்பதென்னுமியையுணர்த்தற்கு என அறிக. இவ்வளவு அழகாக உயர்வுதாழ்வு புலப்படுத்திக்கூறியதுகேட்டு அரசனும் அதற்கேற்ற வாறு கூறினானெனத்தெளிந்துகொள்க. ஈண்டியான்கூறுவதுகருத்தன் றாகப் பிறநாட்டு யூறும் மலையும்பற்றி இகழ்ந்தானெனக்கூறுவதாயின்

இவன் உடன்பட்ட இமயமும் கங்கையும் இவனுடனவாதல்வேண்டும். அங்ஙனமில்லையாதலானி அது கருத்தன்றென்க. மற்றுச் சேரர் விற்றலைக்கொண்டதுகூறினரெனின் சேரர்விற்றலைக்கொண்டதுபோலப் பாண்டியர்கயற்பொறியையும் சோழர்புலிப்பொறியையும் இமயம் குடியுள்ளதென்பது தொன்னூல் பலவற்றிலுங்கண்டது. அதனால் அது சேரர்க்கேசிறந்ததெனலாகாது, இளங்கோவடிகளே வாழ்த்துக் காலதக்கண்,

“முடிமன்னர்மூவருங்காத்தோம்புதெய்வ
வடபேரிமயமலை”

எனப்பாடுதலான் யான் கூறியதனுண்மையுணர்க. இமயம் விற்றலைக் கொண்டதுபோலக் கங்கைக்கு ஒன்று கூறலாகாமையானும் பிறர்கூறுவது கருத்தன்றதலுணர்க. முன் பாண்டியனதாய் இப்போது வென்றியாற் சேரனுடையதாரிநுக்கும்பொதியத்திற் சேரற்குள்ளபாத்தியமும் இமயத்திற்கூறவியலாதென்பது ஈண்டைக்கு ஆராய்ந்துகொள்க. மூவருங்காத்தோம்பு வடபேரிமயமலை என்றலானும் அது சேரர்க்குத் தனியே சிறந்ததாகாது. மற்று விற்றலைக்கொண்ட என்றது சேரர் விற்பொறியைத் தலையிற்சூடியதன்மையான் சேரரைமதித்து மலையரையன்கற்றருவான் என்பது குறித்தவாறு. அங்ஙனமென்னை மதித்து மலையரையன் ஒருகற்றாரானெனின் யானிதுசெய்வல் எனமேற் செங்குட்டுவன் வஞ்சினங்கூறியவாற்றானும் இதுவே கருத்தாதலுணர்க. “பெருமலையரசன், கடவுளெழுதவோர் கற்றாரானெனின்” என அவன் கூறுதல்காண்க. தாரானெனின் என்றது தான் அரசனாக விருந்து தன்னோடொத்த ஓரசனாக்குத் தெய்வகாரியத்தின்பொருட்டு ஒரு கல்லைத் தாரானெனின் எ-று. எனின் என்றது நல்குதலொருதலை எ-று. தரல்வினையான் ஒப்புக்குறித்தார். இவற்றற் செய்யும் வினையின் உயர்வுபற்றியும் செய்யும் தன்னுயர்வுபற்றியும் தாழ்ந்தனவும் எளியனவும் நீக்கி உயர்ந்தனவும் அரியனவுஞ்செய்யப்படுக்கானென்று தெளிந்து கொள்க. காவிரிமுன்றுறை என்றதனானும் தன்னூர்க்குஅணித்தர்தல்குறிக்கப்படும். காவிரி கருவூர்க்கு யீந்துமைவில் நெருரையடுத்தோடுவது. இஃதென்றி யான் மேற்காட்டியவாற்றானும் இவனுட்டுக்காவிரியுண்மை தெளியப்பட்டதாகும். அதற்கேற்பநோக்குமிடத் தியான் கூறுவதே உண்மைக்கருத்தாதனன்றுணரப்படும். இளங்கோவடிகள்

யான்கூறுங்கருத்துப்புலப்படுத்தே சொற்பெய தீனிமையாகப் பாடியிருத்தலைக் கற்றாராய்ந்துகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்காற்புலவர் இரண்டுபடக்கூறியதற்குப் பொருளின்றதல்காண்க.

பொதியமலை சேரனாட்டுக்கும் பாண்டியனாட்டுக்கும் எல்லையாகவுள்ளது. அதனால்தன் ஒருபுறம் பாண்டியற்கும் மற்றப்புறம் சேரற்கும் உரியதாயினும் அதனுரிமை பாண்டியற்கு வழங்கப்பட்டதனால் சேரற்கு அது கூறப்படுதலில்லை. இதுபோலக் காவிரியின் ஒருபாகம் சேரற்கு உரியதாயினும் அதன் மறுபாகத்தையுடைய சோழர்கே அஃதாரிமையாக வழங்கப்பட்டவாற்றால் அது சேரற்குக் கூறப்படுதலில்லையென்றுணர்க. இங்ஙனமல்லாக்கால் நூல்வழக்குத்தமிழாறு மென்க. இவ்வுண்மையினை ஆராய்ந்துகொள்ளாது சேரனாட்டிற்காவிரியேயில்லையென்று கூறினாருமுளர்.

கரணமமைந்தகாசுறுகாட்சிப்பரணர் செங்குட்டுவனைக் “காவிரியினையே” என்றுகூறியவிடத்து அவர் பெய்துள்ளசொற்கள் சிலவற்றை ஆராயினும் யான்கூறுவதேகருத்தாதறெளியப்படும். அவர்,

“மாமலைமுழக்கின்மான் கணம்பனிப்பக்
கான்மயங்குகதமுறையாலியொடுசிதறிக்
கரும்பமல்கழனியநாடுவளம்பொழிய
வளங்கெழுசிறப்பினுலகம்புரைஇச்
செங்குணக்கொழுகுங்கலுழிமலிர்நிறைக்
காவிரி” (பதிற்-௫௦)

எனக்கூறியுள்ளார். இதன்கண் மாமலையின்கண் காற்றூன்மயங்கியகதமுறையானது மான்கணங்கள் குளிர்ச்சியானடுங்க ஆவியோடுசிதற நாடுகள் கரும்பமல்கழனியவாய்வளம்பொழிய உலகத்தை வளங்கெழுசிறப்பிற் புரந்து நோக்கிழக்காக ஒழுகுங்கலுழிமலிர்நிறைக்காவிரி என்று அது செல்வழியெல்லாம் கரும்பமல்கழனியவாகவளம்படுத்தலையும் இங்ஙனம் பலநாடுகட்கும் வளத்தைபுண்பண்ணுஞ்சிறப்பான் உலகம்புரந்து பின் செங்குணக்கு ஒழுகுதலையும் கூறுதலான் அது சோனாட்டை மட்டுமேபுரப்பதாகக்கூறாமே காண்க. காவிரிபுரக்குநாடுடையான் எனச் சோழனைக்கூறுமிடத்துக் காவிரிபுரக்குங்குடகமுங் கொங்கும் சோனாடும் என்னும் மூன்றனுள் இறுதியதுடைமையே கருதப்படுதலுங்காண்க. இத்துணையுக்கூறியவாற்றாற் சேரனாட்டிற்காவிரியில்லையென்றல் பொருந்தாமையுணர்க.

இனிச் சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கருஆ
ரெறிந்தாணக்கோவூர்கிழார்பூடிய புறப்பாட்டில்

“மைந்தராடியுமயங்குபெருந்தாணக்
கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றவேந்தே

வஞ்சாமறவராட்போர்பழித்துக்
கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி”

எனக்கூறியதன்கண் சோணாட்டிலிருந்து வஞ்சியெறிவதற்காக மலை
நாடுசென்றான் என்பதைக்காட்டி ‘கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றவேந்தே’
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று பிறர்கொண்டார்: இது புறம்
பெற்றகொற்றமென்பது இன்னதென்றும் குடபுலம் இன்னதென்றும்
உணராமையானே விளைந்ததென்று தமிழறிவுடையார் எளிதினுணர்
வர். குடபுலம் கொங்குநாடுமுதலாகச் சேரநாடுமுழுதையுங்குறிக்குமா
யினும் அது கொங்குநாட்டுக்கேசிறப்பாக வழங்கப்படுதலை முன்னரே
விரித்துரைத்தேனாதலான் ஈண்டுக்கூறுவதுமிகையாகும். கொங்கு
புறம்பெற்றகொற்றம் என்பதனையும் முன்னரே இன்னதென்றுணர்த்தி
னேனாயினும் ஆண்டுச்சுருங்கவுரைத்ததனை ஈண்டு விரித்துவிளக்குவல்.
கொங்குபுறம்பெற்ற கொற்றமாவது கொங்கிற்பொருது அந்நாட்டார்
புறக்கொடையைப்பெற்றதனாலுண்டாகியவென்றி. அவ்வெற்றியை
யுடையகைச் சோழனைவிளித்தார். இங்ஙனம் கொங்குநாடுமுழுதும்
புறக்கொடைகொடுத்து ஓடியதியாங்கனம் என்னும் ஆகாங்கை
யுண்டாக ஒருநாடுமுழுதும்வெல்வது என்பது அந்நாட்டுத்தலை
நகரை வென்றகோடலானெய்தலாவதென்றுகொண்டு அக்கொங்கு
நாட்டுத்தலைநகராகிய வஞ்சிமுற்றம்வயக்களகை அஞ்சாமறவராட்
போர்பழித்துக் கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி என்று கூறினார்
எனவுணர்க. இங்ஙனமல்லாது கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றம் என்பது
கொங்குநாட்டுக்கப்பாற்கடந்துபோன கொற்றம் என்றாகாமை நன்
குணர்ந்துகொள்க. கொங்குநாடுபுறங்கொடுத்தால் அந்நாட்டாரைப்
பின்பற்றி வீரவேந்தன் அப்பாற் செல்லான் என்க. புறங்கொடுத்தால்
அவர்மேற்செல்லாது மீடலை பண்டைவீரரியல்பு. வீரராயுள்ளார்
தம்மொடுபொருதார் புறக்கொடைபெற்றவளவில் இம்மெல்லியாரோடு

நாம்பொருதோமே என்று மிக நாணுவரென்க. “செருவின்திரிந்தார் புறங்கண்டுநாணியகோன்” (இறையனூர்களவியலுரைமேற்கோள்) எனவருதலானுணர்க. புறம்பெறுதல்-புறக்கொடைபெறுதல் என்பது. “துப்புறவர்புறம்பெற்றிசினே” (புறம்-கக) எனவருதலானுணர்க. கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றம் யாண்டுஉண்டாயது என்பதனை விளக்கி ‘வஞ்சிமுற்றம்வயக்களாகு’ என அவ்வெற்றிக்களங்கூறுதலானு மிஓ துணரப்பிம். நாட்டுத்தலைநகரைப் பகைவரினின்றுகாத்தற்கு நாட்டா ரனைவரும் ஒருப்படுவராதலான் அவ்வனைவரானுங்காக்கப்பட்ட தலை நகரை வெற்றிக்களாகு அஞ்சாமறவர் ஆட்போர்ப்பழித்து அதனைக் கைக்கொண்டதன்மையால் அந்நாடுபுறங்கொடுத்த கொற்றமெய்தினு னாகும். பதிற்றுப்பத்துள் “பொருமுரணெய்தியகழுவுள்புறம்பெற்று” (88) என்புழிக், கழுவுள்என்பவனுடைய புறக்கொடையைப்பெற்று என்று பொருளாதல்காண்க. இதனு லீண்டுப் பிறர்கொண்டகருந்து புறப்பாட்டினுள்ள சொல்லொடும் பொருளொடும் பொருந்தாதாத லெளிதினுணர்க.

இனிக் கருவூருள்ளநாடு யாதாம்என்று வினாவுவாருமுளர். பெரும் பாலுந் தலைநகருள்ளநாடு அத்தலைநகர்ப்பெயரைப்பெறுதல் வழக்கென் பது புகார்நாடு, மதுரைநாடு, காஞ்சிநாடு எனவழங்குதலான் அறிய லாம். “சிகரந்தோன்றாச்சேணுயர் நல்விற்புகாஅர்நன்னூட்டதுவே” (கஅக) என அகப்பாட்டினும் “பொன்னெயிற்காஞ்சிநாடுகவினழிந்து” (உஅ) என மணிமேகலையினும் வருதலானுணர்க. அவ்வந்நாட்டுச் சிறுபதிகட்குத் தலைநகரானவற்றுக்கும் இஓதொக்கும். தேவாரத்துக் “கொண்டனூட்டுக்கொண்டல்” “மிழலைநாட்டுமிழலை” “குறுக்கை நாட்டுக்குறுக்கை” எனவருதலானுணர்ந்துகொள்க. இவற்றிற்கருவூர் நாடு, வஞ்சிநாடு என வழக்குப்பெறுமென்றுய்த்துணர்ந்துகொள்க. வீரசோழியவுரைகாரர் “சுரெட்டுமுவைந்து” என்னும் பாட்டினுரை யில் பதினாறுமுடலும் பதினைந்தாமுடலுந்தெற்றக் கருநிலஞ்சுற்றின

தேசத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும், பதினேழாமூடலும் மூன்றாமூடலும் தம்முட் பெற்றற்க் காவிரிபாய்ந்தநிலத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும், நெல்லுக்காரின் தறு வீட்டுக்காரின் தென்று பாலாறுபாய்ந்தநிலத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும் கூறுகின்றார். இவர் செந்தமிழ்நாடு பாண்டி நாடு எனக்கொண்டு செந்தமிழ்வழக்கல்லாதன சிலவற்றை அப்பாண்டி மண்டலமொழிந்த மற்றை மூன்றுமண்டலங்களிலுஞ் சிற்சிலர் வழங்குவரென்று கூறுகின்றாரென எளிதிலறியலாம். காவிரிபாய்ந்தநிலம் என்பதனும் சோனாட்டையும், பாலாறுபாய்ந்தநிலம் என்பதனும் றொண்டைநாட்டையுக்குறித்தாராதலான், ஒழிந்த கருநிலஞ்சுற்றின தேசம் என்பதனும் சேரனாட்டையே குறித்தாரென்பது தெள்ளிது. ஊரினைக்கருவூர் என்பதுபோல நாட்டினைக்கருநிலம் என்பதனும் கரு நாடு என்று கருதினாரென ஊகிக்க இவ்வழக்கு இடந்தருகின்றது. கருநிலம்-கன்னடம் எனவும், அதுசுற்றியதேசம், சேரதேசமெனவுங் கூறினுமமையும்.

இனி “வஞ்சியர்கோன்வஞ்சிமதவேழம்” என்புழி வஞ்சியர்கோன் வஞ்சி எனவருதலான் வஞ்சியர்கோன்என்பது வஞ்சிநாட்டார்க்கு இறையெனவும், அவனுடையவஞ்சி கருவூர் எனவும் கொள்ளக்கிடத்தலான் இக்கருவூர்நாடு வஞ்சிநாடு எனப்பட்டதெனினும் பொருந்தும். இவ்வஞ்சிநாடு சேரனாகிய மலையமானாட்டு ஓர் உட்பகுதியாகுமென்று கொள்க.

இத்துணையுங்கூறியவாற்றாற் கொங்கிற் கருவூர் சேரர்தலைநகரென்றற்கட் பிறர்கூறும் ஆகேபிணைகளி லொன்றேனுநிலைபெறாமை நன்குணரலாம்.

இனி இறையனார்களவியலுரைக்கண் மூவேந்தர்தலைநகர்களிலும் நிகழும் விழாவைக்குறித்து “மதுரை ஆவணியவிட்டமே, உறையூர்ப்பங்குணியுத்தரமே, கருவூர்உள்ளிவிழாவே என இவைபோல்வன” (கக-குத்-உரை) எனவருதலைப் பலருமறிவர். இதன்கட்கூறப்பட்ட

கருவூர் சேரர்தலைநகரேயென்பது பாண்டியர்தலைநகராஃய மதுரையுடனும் சோழர்தலைநகராஃய உறையூருடனுஞ் சேரவுரைத்ததன லுணரப்படும். மூன்றுதலைநகர்களிலும் நிகழும்விழாக்களே ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டனவாதல் கண்டுகொள்க. அகப்பாட்டில் “கொங்கர், மணியரையாத்துமறுகினுடு, முள்ளிவிழவினன்ன, வலராநின்றதூபலர்வாய்ப்பட்டே” (௩௬௮) என்பதனால் இவ்வுள்ளிவிழவு கொங்கர் மணியை அரையிற்கட்டிக்கொண்டு தெருவிலாடுதலையுடையதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இறையனார் சளவியலுரையிற்கண்ட கருவூருள்ளிவிழவு என்பதனையும், இவ்வகப்பாட்டிற்கண்டகொங்கர்மணியரையாத்துமறுகினுடு முள்ளிவிழவு என்பதனையும் சேரவைத்துஆராயுமிடத்து இவ்வீரிடத்துக்கூறப்பட்ட உள்ளிவிழவு ஒன்றேயென்றும், ஒன்று ஊர்பற்றியும் மற்றொன்று நாடுபற்றியும்போந்தனவல்லது வேறில்லையென்றும் புலனாகும். இவ்விரண்டானும் கொங்குநாட்டார்தந்தலைநகரான கருவூரில் உள்ளிவிழா என ஒருதிருவிழா நிகழ்தலுண்டென்றும், அதன்கண் கொங்கர் மணிகளை அரையிற்கட்டிக்கொண்டு தெருவிலாடுதலுண்டென்றும் நன்குபுலனாகும். இதனாற் கருவூரில் உள்ளிவிழா கொங்கர் நிகழ்த்து முள்ளிவிழா என்று தெளியப்பட்டதாகும். இதன்கட் கொங்கர் கருவூர், பாண்டியர்மதுரையுடனும் சோழர்உறையூருடனும் சேரவைத்து உரைக்கப்பட்டதனால் அக்கொங்கர்கருவூரே சேரர்தலைநகராதலறியத்தகும். அகப்பாட்டில்,

“வென்றெறிமுரசின்விறற்போர்ச்சோழ
ரின்கடுங்கள்ளினுறந்தையாங்கண்
வருபுனெனரிதருமிகுகரைப்பேர்யாற்
றுருவவெண்மணன்முருகுநாறுதாழ்பொழிற்
பங்குனிமுயக்கங்கழிந்தவழிநாள்
வீயிலையமன்றமாபயிவிறும்பிற்
தீயிலடுப்பினரங்கம்போலப்
பெரும்பர்ம்கொண்டன்றுநகலே” (௩௬௮)

என வருதலான் பங்குனிவிழா உறையூர்க்கண்ணோடு நிகழ்த்தது என்பது நன்று தெளியப்படும். இதனானேயன்றே “உறையூர்ப்பங்குனியுத் தரமே” என்றொருவரிக.

மற்றுக் “குடையொடு, கழுமலந்தந்தநற்றேர்ச் செம்பியன், பங்குனி விழவின்வஞ்சியோ, டுள்ளிவிழவினுறந்தையஞ்சிறிதே” (தொல்-களவியல்-நாற்றம்) என்னுஞ்சூத்திரவுரை இறையனூர்களவியலுரை ‘தந்தை’ என்னுஞ்சூத்திரவுரை) என்று வேறுவகையாகக்கேட்கப்படுமாவெனின் அது சேரனுடையகழுமலத்திற் பெரும்பூட் சென்னியென்னுஞ்சோழன் சேரன்படைத்தலைவனாகிய கணையன் என்பவனைவென்று சேரநாட்டைத்தன்னடிப்படுத்தியகாலத்துத் தன் உறையூர்ப்பங்குனிவிழவைச் சேரர்வஞ்சியினும், சேரர்வஞ்சியினிகழ்த்தஉள்ளிவிழவைத் தன் உறையூரினும் நிகழ்த்தியதனையே குறிக்குமென்றுகருதுவதே பொருந்தியதாகும். வென்றவேந்தர் வெல்லப்பட்டநாடுகளிற் மமக்கு விரும்பமானவிழாக்களையே நிலைபெறுவித்துநடாத்தலுண்டென்பது “சதயநல்விழாவுதியர்மண்டிலந்தன்னில்லைவத்தவன்” எனக் கலிங்கத்துப் பரணியிற் சோழனைப்பாடுதலானறியலாகும். இங்ஙனம்கொள்ளாமல் எப்போதும் வஞ்சியிற் பங்குனிஉத்தரவிழாவே நடந்ததாமெனக்கொள்ளின் அது “கொங்கர்மணியரையாத்தமறுகிடுமுள்ளிவிழவு” என்ற அகநானூற்றொடும் கருவூருள்ளிவிழாவே என்ற நக்கிரானுரையோடு முரணுமென்றுணர்க. உள்ளிவிழவின்சிறப்புநோக்கி வெல்லப்பட்டநாட்டாரைக்கொண்டு சோழன் தன்உறந்தையினும் அதனைநடாத்தினுன்போலும். கழுமலஞ்சேரனுடையதென்பதும் “திண்டேர்க், கணையனகப்படக்கழுமலந்தந்த, பிணையலங்கண்ணிப்பெரும்பூட் சென்னி” (அகம்-சச) என்பதனானும் “நற்றேர்க்குட்டுவன்கழுமலத்தன்ன” (யாப்பருங்கலவிருத்தி மேற்கோள்-தொடை ௫0) என்பதனானும் உணர்க. “கழுமலந்தந்தநற்றேர்ச்செம்பியன் உள்ளிவிழவினுறந்தை” என்றதனால் இவன் சேரன்கழுமலத்தைவென்றுகொண்டகாலத்து உள்ளிவிழவினை உறந்தையினடத்தினானென்று துணியப்படும். இதனானும் கொங்கருள்ளிவிழவுநடக்குங் கொங்கிற்கருவூர், சேரர் தலைகரென்று

இனி, ஒட்டக்கூத்தர்காலத்துக்குப்பின்னீட்ட சூமாரகுலோத் துங்கசோழன்காலத்தும், அவன்தம்பியாசிய சங்கரசோழன்காலத்தும் கொங்குநாடும் வஞ்சியும் சோழர்க்குப்பகைநாடும் பலகீழ்ருமாகக் கரு தப்பட்டனவென்பது குலோத்துங்கன்கோலையில்,

“கொங்கோடர்க்குத் துங்களிற்றன்குலோத் துங்கன்” (கநந).

“கொங்கோட்டிம்வேங்கைக்கொடியோன்குலோத் துங்கன்” (அஉ)

எனவருவனவற்றானும்; சங்கரசோழனுலாவில்,

“.....கோமகன்
வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்குமாமதுரை
யிஞ்சிக்குங்கொற்கைக்குமேறுதொறும்--வெஞ்சமத்தது
முன்னின்றுகோட்டுமுனைபட்டிறந்திறந்து
கன்னின் நவர்க்குலகுபாப்பணிந்தும்”

என வருவனவற்றானும் நன்றதெளியலாம். இச்சங்கரசோழனுலாவில்,

“.....திண்ககன
வெங்கைக்களவழிப்பாடலுக்குலில்லவனைக்
கொங்கைத்தனைகனைந்தகோமானும்”

என வருவதன்கண் வில்லவனைசேரனைச் சோழன் தனைகனைந்தது அவ னுடைய கொங்குநாட்டையுந் தனைகனைந்ததாயிற்று என்னுங்கருத்தால் ‘வில்லவனைக்கொங்கைத்தனைகனைந்தகோமான்’ எனக்கூறிபுள்ளார். இதனும் கொங்குநாடு சோழர்க்குப்பகைகளுஞ்சிய வில்லவனாடு என்ற தாயிற்றுக்காண்க. ஈண்டுச் சங்கரசோழனுலாவினின்று முதற்கட் காட்டியகண்ணிகளில் “வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்கும்” என்பத னால் வஞ்சிவேறென்றும் மகோதைவேறென்றும் ஐயமறத்தெளியலா கும். மகோதையென்பது கொடுங்கோளூர்க்குப்பெயரென்பது “கோதையரசர்மகோதையனக்குலவுபெயருமுடைத்தாமால்” எனச் சேக்கிழார் சேரமான்பெருமானையார்புராணத்திற்கூறுதலானறியப்

படும். இச்சங்கரசோழனுலாவுடையார்கல்வித்திறம் அவருலானினைக் கற்கும்பேறுபெற்றாரெல்லாம் நன்கறிவர். அவர் வஞ்சிவேறு, கொடுங்கோளார்வேறு என்பதபட நன்குரைத்துள்ளார். அவர் இருபேராசருடையதலைநகர்களையும் அவருடையசடற்றுறையூர்க்களையுமே ஈண்டுக் கூறினாரென்பது பாண்டியர் மதுரையையும் அவர் கொற்கையை யும் கூறுதலபோலவே சேரர்வஞ்சியையும் மசோதையையும் அம்முறையேகூறுதலான் எளிதிலறியலாம். ஓதை மகோதையென்றார் அது கடற்றுறையென்பதுணரறகு. கோமகன்வஞ்சி என்றார் சேரன் ஆண்டிருந்ததனோக்கி. மதுரைதலைநகரன்றறகு மாமதுரையிஞ்சி என்று காட்டினார். மகோதையாகியகொடுங்கோளாசகு வஞ்சியென்ற பெயர்வழகஞானதாயின் இவா அதனின்வேறுகியதோருரினை அப்பெயரானேவழங்கமாட்டாரென்றே தெளியலாம். சசகியப்பமுனிவரும் பேரூர்ப்புராணதது அஞ்சைக்களத்தை வஞ்சியெனக்கூறாமல் கொங்கிநகருவூரையே வஞ்சியெனவுரைத்தார். இதனை அந்நூலுட்காண்க. இவற்றற சேக்கிழார் மசோதையாகியகொடுங்கோளாரை வஞ்சியெனவழங்கியது அகசாலத்தச சேரா ஆண்டிருந்ததலபற்றி உபசாரமாகுமெனசகருதப்பட்டிம். இராமணிருக்குமிடம் அயோத்தியே என்னும் வழக்குப்போல இதனைபுங்கொள்க. சங்கரசோழனுலாவுடையார் அந்நூலுட்பின்னும்,

“உஞ்சைக்குமேனையுதகைக்கும்வஞ்சிக்கும்
கொற்கைக்குக்கூடற்கும்”

எனக்கூறுதலானும் இக்கருத்தது வலியுறும். ஈண்டும் உதகை, வஞ்சி என்று கூறியமுறையே கொற்கை, கூடல எனக கூறியதுங்காண்க. இவற்றற சேக்கிழார் உபசாரமாகவழங்கியதொன்றொழிய மற்றெல்லாநூலும்வஞ்சியென்றுவழங்குவது கொடுங்கோளாரின்வேறுகியதோருரினையேயாமென்றும், பண்டுள்ள உரைகாரர் நிகண்டிகாரர் இவர் கூற்றுப்படி அவ்வஞ்சி கருவூரே என்றும் நன்குதெளிந்துகொள்க.

இனிச சேரமான்பெருமானையுரை கொடுங்கோளாராகிய மகோதையின்கண் அரசுபுரிசின்றகாலத்துப் பழையசேரர்க்குரிய கொங்குநாடு சேரர்க்கல்லாமற் பிறர்க்குரியதாயிற்றென்று கேட்கப்படுதலிலலை. அருணகிரிநாதர்,

“ஆதியந்தவுலாவாசபாடிய
சேரர்கொங்கு”

எனப்பாடுதலான் இக்கொங்குநாடு சேரமான்பெருமானையுனர்க்குரிய தாதல் புலப்படும். கொங்குநாடு அவநுடையதென்றுணரப்படுமாயின் அக்கொங்குநாட்டுவஞ்சியும் அவநுடையதாத லெளிதிலுணரலாம். இதனூலவர்காலத்தோ அதற்கு முன்னோ தலைநகரமாற்றிக்குடகடற் பக்கத்தொதுங்கினாரென்று கூறுதல்லலது வேறன்றென்றுணரலாம். சங்கரசோழனுலாவுடையார்,

“வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்குமாடதுரை
யிஞ்சிக்குங்கொற்கைக்குமேறுதொறும”

எனப் பாடுதலான் வஞ்சி கொடுங்கோளுராகிய மகோதையின்வேறாத லெளிதிலுணரப்படும். இதன்கண், மதுரையும் கொற்கையும் பாண்டிய நுடையனவாதல்போல வஞ்சியும் மகோதையும் சேரநுடையனவாதல் உணரலாம். இதனூல சேரா, மகோதையாகியகொடுங்கோளுரையுடையகாலத்து வஞ்சியையும் உடையராயினாரென்று நன்குதெளியலாம். சங்கநூல்களில் மகோதை கொடுங்கோளுரென்னுஞ் சொற்கள் காணாமையால் பழையசேரர் வஞ்சியிலரசுபுரிந்தகாலத்துக் கொடுங்கோளுர்மகோதை பெரியநகரமாகவிளங்கியதாகக் கருதப்படவில்லை. ஆதலான் இச்சங்கரசோழனுலாவாற், சேரர் கொடுங்கோளுராகிய மகோதையையுடையகாலத்தில் அதனின்வேறாக வஞ்சியையும் உடையராயினார் என்பதுமட்டில் நன்குணரப்படும். இதனூல் மகோதையரசர் வஞ்சிவேந்தர் எனவும் அழைக்கப்பெறுவரென்றும், மகோதையரசரை வஞ்சிவேந்தரென்று அழைப்பதுபற்றி மகோதையே வஞ்சியென்று கூறலாகாதென்றும் இச்சங்கரசோழனுலாவால் உணரப்படுதல்காண்க. கொற்கையரசர் மதுரைப்பாண்டியரென்றழைக்கப்படுமிடத்துக் கொற்கையும் மதுரையும் ஒன்றெனத்தனியப்படாது அவ்விரண்டிரரசரும் ஒருவரென்றே துணியப்படுதல்போல இத்தனையும் கொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்கால் “வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்கும்” என்று சங்கரசோழனுலாவுடையார் மிகவுந் தெளியக்கூறியதோடு முரணுதல்காண்க. இக்கருத்தானன்றே பெரும்பற்றப்புவியூர் நம்பியாரும் சேரமான்பெருமானையுருடையபயினைக் கொடுங்கோளுர் என்று

கூறி அவ்வேந்தரைப் பின் “வஞ்சிக்கொற்றவன்” என்றொருவணர்சு. அருணகிரிநாதர் சேரமான்பெருமானையானருக்குக் கொங்குநாடுரிமை கூறியதனால் அவர்க்கு அக்கொங்குநாட்டுக்கருவூர்வஞ்சியுடைமையும் நன்கு புலனாகும். பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பிக்குக் கொடுங்கோளுரே வஞ்சியென்பதுகருத்தாரின் அதனை வெளிப்படவணர ஏற்றசொற் பெய்துரைப்பரென்க. இவற்றோடெல்லாம் பொருந்தநோக்குமிடத்தும் சேக்கிழார், கொடுங்கோளுரைவஞ்சியெனவழங்கியது ஆண்டுள்ள வேந்தர் வஞ்சியாசராதல்ஒற்றுமைபற்றி உபசாரமாவதென்று தெளியலாம்.

மற்றுச் சேக்கிழார் “கொன்றாரில்வேன்மறவர்பயில்கொங்கர் நாடுகடந்தாநுளி” எனக் கூறிராலெளிற் கூறுவேன்: இக்கொங்குநாடு குடபுலம் என்பது சேக்கிழார்க்கு உடன்பாடாதல் முன்னரே காட்டினேன். குடபுலம் குடபுலங்காவலராகிய சேரருடையதாமென்பது தெள்ளிது. ஆதலான் +ண்டு மறவர் என்றது சேர்மறவரையென்றிப் பிறரைரில்லைபொய்வணர்சு. இந்நாட்டை அக்காலத்தும் பிறருடைய தாகச் சேக்கிழார் கூறாமையும் நோக்கிக்கொள்க.

இனிக் கருவூரின் பலபெயர்களுட் கரபுரம் என்பதும் அதற்குப் பெயராகவுண்மை அவ்வூர்த்தலபுராணத்தானுணரப்படுவது.-

“கஞ்சனெண்ணுகிபுரங்கரபுரம்பாற்
கரபுரம்வீரசோழபுரம்
வஞ்சளாரணியம்வஞ்சிதாயூர்சண்
மங்கலகேத்திரங்கருவூர்
விஞ்சுறுகருப்பபுரிமுதலும்
விளங்குதொல்பதியின்வீற்றிருக்குஞ்
செஞ்சுடர்ப்பொருளினிருபதமேனைத்
தேவர்பொன்முடிக்கணிகலனே”

என அதன்கண்வருதலாற் கரபுரமென்பது கருவூர்க்குப்பெயராதலுணரப்படும். இதன்கண் வீரசோழபுரமென்றது பிற்காலத்து வீரசோழனென்பான் இதனைவென்று ஆண்டகாரணம்பற்றியதாகும். இவ்வீரசோழன், பொன்பெற்றிகாவலன்புத்தமித்திரன்காலத்தவரையினுமாம். இது கரணிருந்ததனால் அப்பெயர்பெற்றதாம்பெரூலும். பெளராணிகர்

வேறுகூறுவர்: திரிசிரபுரம் என்பதுபோல இதனையுங்கொள்க. கரன், திரிசிரன் இவர் இத்தென்னாட்டு ஒருபக்கத்தே இருந்தவரென்பதும் உணரத்தகும். கருவூர்க்குள் சிரபுரத்துக்கும் 48-மைல்தூரமேயாகு மென்பது பலருமறிவர். இக்கரபுரம் சேரர்தலைநகர் என்பதனை விளக்கு வல். சூளாமணியென்னும் பழையநூலுட் சயம்வாச்சருக்கத்து,

வேலைவாய்க்கருங்கடலுள்வெண்சங்குமணிமுத்தும்
 விரவியெங்கு
 மாலையாய்க்கரும்பறவசுன்பண்ணைதழீஇயருகே
 யருவிநூங்குள்
 சோலையாய்மலரணிந்தசூழ்குழலார்யாழிசையாற்

வடிவுகாணாய்.

கண் ஈடர்கள்விடவனன்றகார்மேகமெனவதிருங்
 களிநல்யானை
 விண் ஈடருநெடுங்குடைக்கீழ்விநலவேந்தன்றிறமிதனை
 விளம்பக்கேளாய்
 தண் ஈடரோன்வழிமருகன்றென்மலைமேற்சந்தனமுள்
 செம்பொன்றைத்
 தொண் ஈடரும்விரவியநலவரைமார்பனுலகிற்கோர்
 திலதங்கண்டாய்.

மழைக்கரும்புங்கொடிமுல்லைருங்கேறவரம்பணந்து
 தடாவிநீண்ட
 கழைக்கரும்புகண்ணீலுங்கரபுரத்தார் கோமானிக்
 கதிர்வேற்கானை
 பிழைக்கரும்புபிளமுலையாயொரிக்ககிரோன்வழிமருக
 னிவனிரீரந்தண்
 டழைக்கரும்பின்முருகுரிர்க்குந்தாரகலஞ்சார்ந்தவர்க்
 டவஞ்செய்தாரே.

ண்டறையுமரவிந்தவனத்துலாய்மதர்த்தெழுந்த
 மழையைன்னம்
 உண்டுறைமுன்விளையாடியினையவர்கண்டையிலு
 முறந்தைக்கோமான்

கொண்டறையமிழ்முரசுக்கொடிமதினுக்குளிர் புனலும்
பொறியும்பூவு
மொண்டுறையுமும்முன்றுமுடையகோனிவனிவன
தெழிலுங்கூணய்.

எனத் தமிழ்மூவேந்தரையுங்கூறுதலைக் கற்றாரறிவர். இவற்றுட் பாண்டியனை மதுரைசூழ்வளநாடன்றும், சேரனைக் கரபுரத்தார்கோமான் என்றும், சோழனை உறந்தைக்கோமான் என்றும் கூறியிருத்தலைக் காணலாம். மதுரைசூழ்வளநாடனாகிய பாண்டியற்கும், உறந்தைக்கோமானாகிய சோழற்கும் இடையே கரபுரத்தார்கோமான் எனக் கூறுதலானும் இவன் சேரனாதல் தெள்ளிது. இவன் அக்கினிவம்சத்தனாதல் “இவன்செந்தழிலோன்மரபாகியீரேமுலகும்புகழ்ச்சேரன்” எனப் பாரதத்துவநதலான் அறிக. இக்கரபுரம்என்னும் பெயர் கொங்கிற்கருவூர்க்குக்கேட்கப்படுதலன்றிக் கொடுங்கோளுர்க்குக் கேட்கப்படாமையும் ஈண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க. இவற்றுள் மதுரையையும் உறந்தையையுங்கூறியவரிசையிற் கரபுரத்தைக்கூறுதலான் இது அவைபோலத்தலைநகராதலும், உண்ணாடீராதலும், எளிதிலுணரத்தகும். இப்பழமையான சைநநூலானும் சேரர்தலைநகர் கரபுரமாகிய கருவூரென்று தெளியப்படுவதாகும்.

இனிப் பாரதம் இராசசூயச்சுருக்கத்துத் தமிழ்நாடுமுன்றையுங்கூறப்புகு வில்லிபுத்தூர்,

“சென்னிநாடுகுடகொங்கநாடுதிறைகொண்டுதென்னனுறைசெநதமிழ்க்கன்னிநாடுறவுடன் புகுந்துமணிநித்திலக்குவைகன்னைக்கொளாமன்னிநாடுகடல்கொண்டகைம்முனிவன்வவகுமாமலயநண்ணினுன்யின்னிநாடுறவிளங்குவஞ்சமரவீரவாகைபெறுவேலினுன்”

எனப்பாடுதலான் சேரநாடு குடகொங்கநாடு என்று வழங்கப்படுதலறிந்து கொள்ளலாம். இப்பாடலில் சென்னிநாட்டுக்கும் தென்னன்கன்னிநாட்டுக்கும் இடையே குடகொங்கநாடுகூறியதனானும் இது சேரநாடாதலுணரப்படும்.

*சேரமன்னராகிய குலசேகரப்பெருமானும் தம்மைக் “கோல்லிகாவலன் கூடனாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்” எனப் புலப்படுத்தல்காண்க. பாண்டிநாட்டுத்தலைமையைக் கூடனாயகன் என்பதனானும்,

*“மாற்றலரை, வீரங்கெடுத்தசெங்கோற்கொல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன் சேரன் குலசேகரன் முடியேந்தச்சிகாமணியே” என்ப.

சோனாட்டுத்தலைமையைக் கோழிக்கோன் என்பதனாலும், உணர்த்தி
 னுற்போலச் சேரநாட்டுத்தலைமையையே 'கொல்லிகாவுலன்' என்பத
 னால் உணர்த்தினாரென்பது எளிதிலுணரத்தகும். கொல்லி சேரர்
 கொங்குநாட்டுச் சேரர்க்குச்சிறந்தமலையென்பது முன்னரேகூறினேன்.
 அவர் "கொங்கர்கோன்குலசேகரன்" எனப் புலப்படுத்தலையுங்காண்க.
 அவர் "கொல்லிகர்க்குறை" என்று தம்மைக்கூறுகின்றார். கொல்லி
 மலையையுடையநகரம் கொங்குநாட்டுக்கருவூராதெள்ளிது.

இனி, மாநனலங்காரத்து எச்சவியல் கூகச-ஆம் சூத்திரவுரைக்கண்,
 'மன்றல்கமமுமலைநாட்டேவண்டமிழ்தேர்
 நன்றிபயில்பாண்டிநாட்டசத்தும்—வென்றிபயில்
 சோனாட்டசத்தூர்துரினமாயினத்துதிப்பார்

என்னும்பாடலை எடுத்தோதி "இதனுள் மலையமானுடென்பது மலை
 நாடென்றும், பாண்டியனுடென்பது பாண்டிநாடென்றும், சோழனுடென்
 பது சோனாடென்றும் மூலவாய் அடிப்படவந்தவழச்சாற்றால் வந்து
 வழுவின்றாயிற்று" என வுரைகாரர்கூறியவாற்றான் மலைநாடு என்பதும்
 மலையமானுடென்பதும் ஒன்றேயாதலும், அது சேரமானுடேயாதலும்
 எளிதிலறியத்தகும். இதன்கண், தமிழ்முவேந்தர்நாடுமேகூறியது
 காண்க.

இனி, கைடதத்து,

'மாழைமென்னோக்கியீங்குவைகியமானவேலான்
 றுழைமுப்புடைக்காய்வீழ்ந்துதாற்றிளங்கமுகுசெற்ற
 வீழ்சுனைவருக்கைபோழ்ந்துவெம்புலியடியபைங்காய்க்
 சோழரையரம்பைசாய்க்குங்குடகநாடாளும்வேந்தே'

எனச் சோழபாண்டியருடன் சேரனைக்கூறுதலறியலாம். இதன்கட்
 சேரனைக் குடகநாடாளும்வேந்தென்றது மேற்றிசைநாட்டையாளும்
 வேந்தனானவெனவறிக. குடகம் - மேற்றிசை. இக்கருத்தானே
 அருணகிரிநாதரும் 'குடகிற்கருவூர்' என்றாரென்க. "வஞ்சிகுடக்கினிற்
 கோதையுமாங்கே" (அழகர்கலம்பகம்) என்பதுஉம் இக்கருத்தேபற்றி
 வந்தது. இங்ஙனமல்லாமற் 'குடகம்' எனப்பெயரிய தேயத்தையே
 கருதினாரெனின் அது தமிழ்ப்பொழுவழக்காததேயக்களுளொன்றாக

வைத்து உரையாசிரியர்கள் எண்ணியதோடு முரணுமென்றுணர்க. அன்றியும் 'சூடகதேசம்' குறிஞ்சியையாக அதற்குரியவியல்பான் வருணிக்காமல் மருதமாகவேவருணித்தது சூடகமலைநாட்டை விலக்கியுணர்த்தற்கெனக்கொள்ளப்படும். இங்ஙனமே அரிச்சந்திரபுராணமுடையாரும்,

“அதிபாரதனபாரவதிருபமலர்மாணையணையாயிவ
னதிபாயவுயர்போதினலைபாயநிறைபாயசிறைவாணியின்
மதியாமல்வலைநிறிவெடிபோனபருவாணைவீண்புகமேற்
குதிபாயமடல்கீறிவிழுதேறல்கரைசாடுகுடநாடனே”

என மருதமாகவே கூறுதல்காண்க. ஈண்டுக் குடநாடுஎனப்பட்டதே கடைதத்துக் குடகநாடு எனப்பட்டதாமென்றுணர்க. சிறுபாணாற்றுப் படையிலும்,

“கொழுமீன்குறையவொதுங்கிவள்ளிதழ்க்
கழுநீர்மேய்ந்தகயவாயெருமை
பைங்கறிநிவந்தபலவினீழன்
மஞ்சண்மெல்லிலைமயிர்ப்புறந்தைவர
பயராக

குடபுலங்காவலர்மருமான்.....சூட்டுவன்
வருபுணல்வாயில்வஞ்சியும்வறிதே”

என்பதனும் பெரும்பான்மை மருதமாகவேகூறினார். பைங்கறி என்பதனும் குறிஞ்சியையுங் குளவிப்பள்ளி என்பதனால் முல்லையையுஞ் சிறுபான்மைகுறித்தார். ஈண்டுநெய்தலேகுறித்தாரில்லை. நெய்தலே யில்லாத குடபுலம் கொங்குநாடேயென்பது கச்சியப்பமுனிவர்,

“.....சுடல்போக்கநிலமுன்றிற்
குலவுசிறப்பெய்தியதுகொங்குவளநாடு” (பேரூர்ப்புராணம்-)

என்று கூறியதனை உணரப்படும். கொங்குநாட்டைக் குடபுலம் என்று வழங்குதல் சேக்கிழார் “கொங்கிற்குடபுலம்” (திருஞான-௩௨௩) ‘சென்றசென்றகுடபுலத்துச்சிவரூடியார்பதிகடொறும்’(வெள்ளாணை)

“அப்பாலைக்குடபுலத்திலாறணிந்தாரமர்கோயி
லெப்பாறுஞ்சென்றேறத்தித்திருநணைவினையிறஞ்சி”

(திருஞான-௩௨௪)

கூறியவாற்றாணுணரப்படும். இதன்கட குடபுலங்காவலர்மரு
மானே குட்டநாடும் உடையயுயினுன் என்னுங்கருந்தால் குடபுலங்
காவலர்மருமான் குட்டிவன் என்றுகூறினார். ஈண்டு நச்சினூர்க்கினியர்
குட்டிவன் என்பதற்குக் குட்டநாட்டையுடையோன் எனப் பொருள்
கூறியதனாலும் உணர்க. குட்டநாடுடைமைகூறியதனாற் குடபுலங்
காவலர்க்குக் கடலுடைமையுக்குறித்தாராவர். வருபுனல் வஞ்சி
யென்றது பெருகுசின்ற நீரையுடையவஞ்சி எ-று. வருபுனல் என்பத
னால்தான் என்றுகொள்க. “வருபுனல்வையமருதோங்குமுன்றுரை”
(கச-ஊர்காண்) எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் “வருபுனற்கற்சிறை” என
மதுரைக்காஞ்சியினும் வருதலானுணர்க. இவையெல்லாம் ஆராயாது
இப்பத்துப்பாட்டிகள் மேற்கவரவளமும் கழிமுகத்துறைநலமும்
விளக்கிநிற்பன என்று மயங்கினாருமுளர். நெய்தலே சிறிதுங்கலவாது
கூறப்பட்ட இவ்வடிகள் கழிமுகத்துறைநலம் விளக்கிநிற்பன என்று
அவர்கொண்டது “கொழுமீன்” என்பதுபற்றியும் “வருபுனல்” என்
பதுபற்றியும் ஆம் என்று கருதுகின்றேன். அவர்,

“சேற்றுநிலைமுனைஇயசெங்கட்காரா
னூர்மடிகங்குனென்றனைபரிந்து
கூர்முள்வேலிகோட்டினீக்கி
நீழுதீர்ப்புனைத்துமீனுடனிரிய
வந்தும்புவன்னைமயக்கித்தாமரை
வண்டீதுபனிமலராருமுர” (அகம்-சக)

எனவரும் மருதக்கிணைப்பாட்டிகளையும், வருபுனல் என்பது கடலை
யுணர்த்தாது யாற்றையேயுணர்த்துமென்பதனையும் அறியாராவர்.
“ஆறுமருதம்” என்பதனால் இந்நாற்பத்தாரும் அசுப்பாட்டு மருதமாத
றெள்ளிது. ஈண்டு “வருபுனல்” என்பதனைக் கடலென்றமயங்கியாங்கு

“பேரிசைவஞ்சிமுதூர்ப்புறத்துத்
தாழ்நீர்வேலித்தண்மலர்ப்பூம்பொழில்”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தும் “தாழ்நீர்வேலி” என்பது கடலென்று
திசைத்தனும் அப்பிறர்கணுண்டு. தாழ்நீர்வேலியென்பது ஈண்டு எயில்
சூழ்கிடங்கு என்பதனை அவரறியாரென்க. “தாழ்நீர்வேலித்தலைச்செங்
கானத்து” (சிலப்-அடைக்கல்) என்புழி நீர்வேலி-கிடங்குமாம். என்று

அடியார்க்குநல்லாருரைத்ததனைநோக்கிக்கொள்க. தாழ்நீர் தங்கிய நீராதலிற் பொய்கை, குளம் என்பனவுமாம். பிறர் “தாழ்நீர்முத்தும்” (சிலப்-கால்கோட்) என்புழித் தாழ்நீர்என்பதனைக் கடலென்பதற்குக் காட்டினார். ஆண்டு அரும்பதவுரையாசிரியர் தாழ்நீர்-தங்கியநீர்மை என்று பொருள்செய்ததனை அவர் கண்டிலராவர். இன்னும் அப்பிற்,

“யாங்கணுங்,கறைகெழுநல்லூர்க்கறைவீடுசெய்ம்மென,
வழும்பில்வேளோடாயக்கணக்கரை
முழங்குநீர்வேலிமுதூரேவி”

என்புழி முதூர் வஞ்சியெனமயங்கினார். ஆண்டு யாங்கணுங்கறைவீடு செய்ம்மெனவெனியென்று கூறியதுபற்றி அரும்பதவுரையாசிரியர் “முதூர்களிலே இப்படிசெய்யுமென்று எளி யென்க” என வுரைத்த தனைக்காணராவர். மற்றும், அவர் “பெருந்துறை” என்பது கடற்றுறையேயாகுமென்றுமிடர்ப்படுவர். அவர் சிலப்பதிகாரத்துப் புறஞ்சேரியிறுத்தகாதைக்கண்,

“வையையென்றபொய்யாக்குலக்கொடி
புனல்யாறன்றிதுழும்புனல்யாறென
வனநடைமாதருமையனுந்தொழுது
பரிமுகவம்பியுங்கரிமுகவம்பியு
மரிமுகவம்பியுமருந்துறையிக்கும்
பெருந்துறைமருங்கிற்பெயரா தாங்கண்”

என வையையாற்றுக்குப் பெருந்துறையுடைமைகூறப்படுதலையும், பெழுங்கதையுட் புனற்பாற்பட்டதன்கண்,

“மணல்கெழுபெருந்துறைமயங்குபுழுதீஇ
விரிநீர்ப்பொய்கையுள்விளைபாட்டுவிரும்பி”

எனப் பொய்கைக்குப் பெருந்துறைகூறப்படுதலையும் அறியாராவர். மற்றப்பிற் “தண்கடற்படப்பைநாடு” என்பதுமுதலாகக் காட்டுவன வெல்லாம் சேரர்குடநாடு, குட்டநாடுகளை யுணர்த்துவனவல்லது வஞ்சி கடற்றுறைப்பட்டினமென்று அவை யுணர்த்தாவாதல் நன்குநோக்கிக் கொள்க. ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் செங்குட்டுவன்காலத்தே மேல்கடற்பக்கத்துள்ள நறவு என்னும் ஊரிலிருந்துபற்றி அவனுள் றுள்ளநிலத்தைக் “கடல்சேர்காணற்குடபுலம்” என்று பதிறுப்பத்துள்

ஆறும்பத்திற் சான்றோர் கூறினார் என்று முன்னரே எடுத்துரைத்தேன். பதிற்றுப்பத்து ௬௦-ஆம்பாட்டில், ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனிருந்த கடற்றுறையூராகிய நடுவு என்னும் ஊரே அறாஅயாணர் உடைத் தென்று இடையறாத கடல்வருவாய்முதலாயு செல்வங்களால் விசேடிக்கப்பட்டிருக்கவும் அதனையாராயாது வஞ்சியென்று வேறு கூறுவாருமுளர்.

இனி அப்பிறர் கருவூர்த்தேவாரத்து ஞானசம்பந்தசுவாமிகள் ஆன்பொருநையைக் கூறாமையால் கருவூர்ப்பக்கத்து ஆன்பொருநை அக்காலத்து ஒழுசியதாகாதென்று துணிந்தார். அவர், உறையூராகிய திருமுகக்கீச்சரத்தை ஞானசம்பந்தசுவாமிகள் பாடிய தேவாரத்துக் காவிரிகூறப்படாமையான் உறையூர்ப்பக்கத்தும் காவிரி யக்காலத்து ஒழுசியதாகாதென்று துணிவர்போ லும், மதுரைத்தேவாரத்து வையை கூறப்படாமையான் மதுரை வையை யுடையதாகாதென்று துணியலுமாமெயன்று அவர் நினையார். மற்றமவர், கருவூர்க்குச் சந்தரமூர்த்தநாயனார்தேவாரம் இல்லாமையற்றிக் கருவூர் தலைமையாகிய நகரமாகாதென்று துணிந்தார். அவர், பாண்டியர்தலைநகராகிய மதுரைக்கும் சோழர்தலைநகராகிய உறையூர்க்கும் அந்நாயனார் தேவாரப் பகிகமில்லாமையை அறியார். இன்னும் அவர், “திருமாவியனகர்க் கருவூர்முன்றுறை” (அகம் - ௬௬) என்புழி முன்றுறை கடற்றுறையென்றுகொண்டு “இத்தகையவாணிபத்துறைமுகமே முன்றுறையாகும்” என்று மனந்துணிந்துரைப்பர். அவர், சிலப்பதிகாரத்து “முதுநீர்க்காவிரிமுன்றுறை” எனவருதலையும்; அகப்பாட்டின்கண்,

“துஞ்சா முழவிற்கோவற்கோமா

னெடுத்தோர்க்காரிகொடுங்கான்முன்றுறைப்

பெண்ணையம்பேரியாற்று நண்ணறல்கடுக்கும்” (அகம்-௬௫)

எனவருதலையுங்காணாராவர். பின்னும் அவர் “கலிகெழுவஞ்சி” எனச் சிலப்பதிகாரத்துவருதல்பற்றி வஞ்சி கடலுடைத்தென மயங்குவர். அவர் சிலப்பதிகார வரந்தருகாதைக்கண் மதுரைபீனக் “கலிகெழு கூடல்” எனக் கூறிபுருத்தலைக்காணாராவர்.

இன்னும் அப்பிறர், சிலப்பதிகார இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதைக்கண் புகார்நகரமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வருணித்தலும், மணி

மேகலைக் கசசிமாநகர்புக்கராதைக்கண் வஞ்சியைவருணித்தலும் தம்மு
 னொத்தனவாகக்கொண்டு அதுபற்றி வஞ்சியைக் கடற்றுறைப்பட்டின
 மென்று மயங்குவர். இளங்கோவடிகள், புகார்நகரம் கடற்றுறைபிடத்
 தது என்பது நன்கு தெளிய அதனைக்,

“கலந்தருத்ருவற்புலம்பெயாமாக்கள
 கலந்திருந்துறையுமிலங்குநீவரைப்பும்

பிரிகொழுசிறப்பிற்பெரியோர்மலசிய
 பாடல்சால்சிறப்பிற்பட்டினப்பாக்கமும”

உடையதாகச்சுநியிருத்தலையும், சித்தலைசசாததனார் வஞ்சியை
 அங்கனங்கூறுகி நததலையும் அவர் நோக்கிலராவர். மற்று வஞ்சியை
 வருணித்தவிடத்துப்புகாரையொப்பப்,

“பன்மீன்விலைஞர்வெர் எந்ப்புப் பகருநர்
 கண்ணையாடடியர்.....
 விலங்கரம்பொருடும்வெள்வளைபோழ்நர்”

என இவரும் அவ்வஞ்சிநகர்க்கணுளராகக்கூறினாராலெனிற் கூறவல்-
 ளண்டுப் பன்மீன்விலைஞர் என்றது பல்வகைமீனுள்ளிற்கும் வலைஞரை
 என அறிக. இவ்வலைஞர் மநததிலத்து யாறுகளிலும் கழனியிலும்
 மடுச்சகளிலும் பொய்கைகளிலும் உள்ளமீன்களை முகந்துகொண்டு விலை
 கூறிவிற்பவரெனவறி. இவ்வண்ணமையினை மதுரைக்காஞ்சியிற்,

“சுளிமுமாய்க்குங்கதிர்க்கழனி
 யொளிநிலஞ்சியடைநிவந்த
 முட்டாளசுடர்த்தாமரை
 கட்கமழுநறுநெய்தல்
 வள்ளிதழவிழ்நீல
 மெல்லிலையியாம்பொலாடு
 வண்டிறைகொண்டகமழ்ப்புமபொய்கைக்
 கம்புட்சேவலின்றுரிவிரிய
 வள்ளை நீக்கிவயமீன்முகந்து
 கொள்ளைசாற்றியகோமுடிவலைஞர்

குருகுநரலமனைமரத்தான்
 மீன்சீவுப்பாண்டசேரியொடு
 மருதஞ்சான் தண்பனை உற்றியொருசார்”

என வருவதனும், அதற்கு நச்சினூர்க்கினியர் உரைத்ததனும் தெளிந்துகொள்க. இளங்கோவடிசள் புகார்வருணியில் “மீன்விலைப் பாதவர்” என்று கூறியதுபோலப் பரதவிராகியபட்டினவரைக்கூறுது சீத்தலைச்சாததனூர் “பன்மீன்விலைநூர்” என்றொழிந்ததே மருதநிலைத்து மீன்விலைநூர் என உணர்த்தற்கெனத்தெனிக. புகார்போல வஞ்சி கடற்றுறையிடத்ததாயின் இவரும் அடிகள்போற் பாதவர் என்றே கூறுவரென்க. மீனைத்தபாமறபிடிக்கும் பாண்சாதுயள்ளசேரியும் மருதத்து இருப்பதுகாண்க. இனி வெள்ளப்பிடிப்பதருநர் என்றது கடனிலத்து விளைந்த வெள்ளிபட்பிடிக்க சகடங்களிலேற்றிக்கொணர்ந்துவிற்கும் உபபுவானிகர் என்கொள்க. “சழியுபுமுக்கருகுகண்ணுமநிக்குமாரச சாகாட்டாழ்ச்சி” (புறம-சு0) எனபதனூல கடலிடத்துப்பை மலைநாடுகளிற்கொணடுபோய்விறற் லுணரப்படும. உப்பை உண்டுபண்ணிவிற்போர் ‘அளவர்’ எனப்படுவர். இக்கருத்தானன்றே அடியார்க்குநல வார் சிலப்பதிகாரத்து, வெள்ளப்பிடிப்பருநர் என்புழி அளவருமாம என்றுரைத்தாரெனவறிக. இவா அவராகார். மஹாநகரங்களில் மலையவும் நிலைத்தும நீரவுமபிறவுமாசிய பண்டங்களைவிற்கும் வணிகர் உளராதலுமலையவுசிலைத்துவநீரவுமபிறவும, பண்ணியமபசாந நம்” (மதுரைசாளுசி) உளராத மதுரையையசகூறுதலா லுணரப்படும. பண்ணியம-பண்டம். உப்பு நீர்விளைவாதல “உப்புநீர்விளைவு” (அஉச) எனச சிந்தாமணியினவருதலானறியப்படும. உளநாட்டுநகரங்களை கடலப்பி பொருள்கள பெருவிலைபெறுதற்குரிய இடங்களாதவின் ஆங்கெல்லாம் அப்பொருள்கள் விற்கும்வாணிகருளராவா. “கச்சிகடலப்பிலவெல்லாம் படும” என்றதுஉம இக்கருத்தேபற்றியதாம். இனிக “கண்ணொடையாட்டியர்” என்றது கள்ளைவிற்கும் வலைச்சியரை என்க. இவர் உண்ணாட்டுநகரங்களிலுமுண்மை “கள்ளின்களினவிலகொடியொடு” மதுரை விளங்குவதாக மதுரைக்காளுசியின்வருதலாலுணரப்படும. இனி “விலக்கரம்பொருடமவெள்வளைபோமுநர்” உண்ணாட்டுநகரங்களிலு முண்மை “கோடுபோழகடைநநம்” மதுரையிலுளராக மதுரைக்காளுசியிறகூறியதனூன் நன்குணரலாம். இங்ஙனம் மதுரைக்கொப்பவைத்து கடற்றுறையிட்டினத்துக்கேசிறந்தவிசேடங்களை முற்றும் விலக்கிச் சீத்தலைச்சாததனூர் வஞ்சியை வருணித்திருக்கவும் அதனை ஆராயாது பிறர் தம் மனம்போனவாறுகூறுவர். இளங்கோவடிகள் புகார்க்குக்கூறிய “கயவாய்மருங்கும்,” கலநதருதிருவிற்புலம்பெயர்

மாக்கள் அலைவாய்க்கரையிருப்பும், பட்டினப்பாக்கமும் என்னும் இவற்றைச் சீத்தலைச்சாத்தனார் வஞ்சிக்குக்கூறாமையை அப்பிநர் தெரிந்திராவார். இனி வஞ்சிவேந்தர் உம்பற்காடும் உடையராதலான் அவர்க்குப் புதுக்கோள்கோள்கள் உண்டென்றும் சேரர்க்குரிய பழனி மலை “அறகோட்டியாணப்பொதினி” (அகம்) எனக்கூறப்படுதலானும் அது கருவூர்வஞ்சிக்கு அதிக நூரமன்றாதலானும் கருவூரர்க்குப் புதுக்கோள்கோள்குண்டாகத் தடையிலலையென்க. அவற்றைப்பயிற்று வோர் அவ்வேந்தர்நகரத்து உளராவரென்றும் தெரிந்துகொள்க. அரசரிருக்குந் தலைநகராதலின் அதன்கண் யாண குதிரை இவற்றைப்பயிற்றுவோரிருப்பது இயல்பு என்க. புதுக்கோள்கோள்குண்ட பொற்றார்ப்புரவியும் கூறியதுகாண்க. பெருங்கதையினும் “மதக்களியாண வடிக்கும்வட்டமுங், கடிசெல்புரவிமுடிகும்வீதியும்” இராசகிரியத்துக் கூறினார். யாண்களுள்ளாடுகள் கொடுங்கோளுருக்கு அதிகநூரமாக வுள்ளனவாதலும் அப்பிநர் தெரிந்துகொள்வாராகுக. கொடுங்கோளார் மலையேயில்லாத பெருமண லுலகத்தாநகரென்பதும் அவர்தெரிக.

மற்று அடியார்க்குநல்லார் “குன்றக்குறவொருங்குடன்கடி” எனவருஞ் சிலப்பதிகாரப்பதிகத்துக் “குன்றம் கொடுங்கோளர்க்கயல தாகியசெங்குன்றென்னும்மலை” என்றுரைத்தாராவென்றிற் கூறவேன்றிகி கணவணியிழந்தபின்,

யிரீரழ்நாளகத்தெல்லீநீங்ஈ
வானோர் தங்கள்வடிவினல்ல
தீனோர்வடிவிற்காண்டவில்லென
மதுரைமாதெய்வமாபத்தினிக்கு
விதிமுறைசொல்லியமுல்வீடுகொண்டபின்
கருத்துறுகணவற்கண்டபினல்ல

கொற்றவைவாயிற்பொற்றொடிதகர்த்துக்
கீழ்த்திசைவாயிற்கணவொடுபுருந்தேன்
மேற்றிசைவாயில்வறியேன்பெயர்க்கென
விரவும்பகலுமயங்கினள்கையற்
ஊரவநீர்வையையொருகைக்கொண்டாங்

கவலவென் னுளவளித்திழிதலின்
 மிசையவென் னுண்மிசைவைத்தேறளிற்
 கடல்வயிறுகிழித்துமலை நெஞ்சுபிளந்தாங்
 கவுணரைக்கடந்தசுடரிலெடுவே
 னெடுவேள் குன்றமடிவைத்தேறிப்

“தீத்தாழிலாட்டியேன்யான்”

எனக்கூறுதலான் மதுரைமேற்றிசைவாயில்பெயர்ந்து வையையை
 ஒருகரைக்கொண்டு பள்ளத்திழிந்தும் மேட்டிலிவர்ந்தும்போய் நெடு
 வேள்குன்றத்தேறி வேங்கையின்கீழேதங்கினுள்ளன்று அறியலாகும்.
 இவள்தங்கிய இடம்,

“தன் னுட்டாங்கட்டனிமையிற்செல்லா
 னின் னுட்டகவயினடைந்தணங்கை”

என்று மேற் செங்குட்டுவற்குச் சாத்தனர்கூறுதலான் சேரனாடா
 னன்குணரப்பிடும். இதன்கண் நெடுவேள்குன்றம் என்றதல்லாது
 செங்குன்று என்று கூறப்படாமையென்கொள்க. வையையெறி வரிசை
 நாட்டுமலையிலும் பழனிமலையாகிய வராகமலையிலும் உற்பத்தியாகும்
 உபநதிகளின்பெருக்காலொழுகுகின்றபேராறுதல்கீழ்க்குறித்தகுறிப்பா
 லுணரலாம்.* கண்ணகி வையை யொருகரைக்கொண்டுபுக்காள்
 என்றலால் அவ்வையையினொருபாகம் உற்பத்தியாகின்ற வரிசை
 நாட்டுமலைக்கேனும், அன்றி அவ்வையையின்மற்றொருபாகம் உற்பத்தி
 யாகின்ற பழனிமலைக்கேனுஞ்சென்றுள்ளென்றுதான் கொள்ளத்தகும்.
 வரிசைநாட்டுமலை நெடுவேள்குன்றமாகாமையானும், பாண்டிநாட்டு
 மலையேயாதலானும் இவள் சேரனாட்டுநெடுவேள்குன்றமேறினாள்
 என்றதற்குமாறாக அதனைத்துணிதல்கூடாதாகும். இவள் நெடுவேள்

* The centre is included in the main river system—that of the Vaigai and its tributaries. These latter all rise in the Palni hills or the Varushanad and Andipatti range, and join the Vaigai in the valley which lies between the two. Thereafter the river receives no tributaries of any importance and flows South-eastwards past Madura town into the Bay of Bengal not far from Ramnad. (Madras District Gazetteers, Madura Volume I Page 11)

குன்றம் ஏறுதற்குமுன் பள்ளத்திழிந்தும் மேட்டிலேறியுஞ்சென்றான் என்றுகூறியதல்லது பெருமலையொன்றையுமேறினான் என்றுகூறாமையுங்காண்க. கோடுங்கோளூர்க்கு அயலதாகப் பெருமலையொன்றும் இல்லாமையென நன்குகேட்டறிந்துகொள்க. கோடுங்கோளூர்க்கு நெடுந்தாரத்தே செங்குன்றுர் எனப்பெயரியதோருருள்ளது. அதன்பக்கத்ததாகியதோர்குன்று செங்குன்றுகுமேனும் நெடுவேள்கோயில்கொண்ட குன்றுகாமை கேட்டறிந்துகொள்க. அன்றியும் அக்குன்றுக்குப் போதற்குமுன் இடையே பொதியமலைத்தொடர்பலவற்றையும் போயாற்றையுங்கடத்தல் இன்றியமையாததாகும். வையையொருகரைக்கொண்டு என்றுகூறியதல்லது வேறுநதிகளைக்கடந்ததையேனும் பாண்டியர் பொதியத்தைக்கடந்ததையேனும்கூறாமையென நன்குணர்ந்துகொள்க. வாழ்த்துக்காதையினும் கண்ணகிஉறவினர், மதுரைபோந்து பூசல்கேட்டு வையையொருவழிக்கொண்டு மாமலையின்மீமிசையேறினான் என்றேகூறியிருத்தலையுங்காண்க. மதுரையைவிட்டு வையையொருவழிக்கொண்டால், தென்மேற்கிலுள்ள வரிசைநாட்டுமலைக்கேனும் வடமேற்கிலுள்ள பழனிமலைக்கேனும் ஒருவர் எய்தலாகும். வரிசைநாட்டுமலை நெடுவேள்குன்றமாகாமையாற் கண்ணகியேறியது பழனிமலையென்றே எனிதிற்றுணியலாகும். பழனிமலை வராசிரித்தொடர் என்பதும், அது முருகக்கடவுள்வரைப்பு என்பதும் பழனித்தலபுராணத்தானுணர்ந்துகொள்க. சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர் கண்ணகிபுக்கது செரநாட்டுநெடுவேள்குன்றமென்றுகொண்டு திருச்செங்கோட்டுமலை என்றுரைத்தார். அதுவும் வையையொருவழிக்கொண்டாலெய்தும் மலையாகாமையும் வையையக்குநெடுந்தாரத்ததாலுங்கண்டுகொள்க. வையையின்வடகரையேபோசிப் பழனிமலையை அடைந்து அதன்மீசையேறி விற்பட்டிவழியாகப் பழனிமலைப்பகுதியாகிய நெடுவேள்குன்றத்தைக்கண்ணகி எய்தினான் என்பதே ஊலொடு பொருந்தக்கூறுவதாகும். மேற்பழனிமலையின்கண் கீழ்ப்பழனிசெல்லுதற்கு ஐந்துநெடுநெடுகளானவாதல் நெல்லன்துரையவர்கள் எழுதிய மதுரை மான்யூலிற் காண்க. “முருகனற்போர்நெடுவேளாலிப்போதினி” என அகநானூற்றினும் இம்மலையையே கூறுதல்காண்க. மற்றுச்செங்குட்டுவன் மஞ்சகுழ்மலைகாண்குவமென்று பெருந்திரளுடன் போந்து பேரியாற்றங்கரையெக்கரிற்றங்கிரந்த அமயத்தன்றே குன்றக்குறவர் அவ்வேந்தன்பா லிக்கண்ணகிவரலாறு சொற்றது.

பழனிமலையினிகழந்தகண்ணகிசெய்தி பேரியாற்றங்கரைமலைப்பக்கத் துணரலாவதெங்கனமெனின், பேரியாற்றங்கரைமலைமுதலாகப் பழனி மலையிறுதிபாகவுள்ளது ஒரேமலைத்தொடராதலான் அம்மலைவாழ்குற வர்பலரும் ஒருவரொருவர்க்குக்கூறுதல்காரணமாக இச்செய்தி மலையி னெடுந்தூரம் செல்லத்தக்கதேயாமென்றுணர்க. சிலப்பதிகாரத்தும் “குன்றக்குறவரொருங்குடன்கூடி”ச் சொற்றார்களென்றிருத்தலான் இக்குறவர் பலமலைக்குறவர்கள் என்பதும், இவர்களெல்லாம் ஒருசேரத் திரண்டுபோய்ச் சொற்றாரென்பதும் உணரக்கிடத்தல்காண்க. அடியார்க்குநல்லார்கூறியவாறுநோக்கினும் கொடுங்கோளுக்கு அயலதாகிய செங்குன்றென்னும் மலையிலுள்ளகுறவர் கண்ணகிசெய்தியைத் தம் குன்றுக்கு அயலதாகிய கொடுங்கோளுரி லரசனுள்ளபோதுசென்று கூறாது அவன் பேரியாற்றங்கரைப்பக்கத்துத் துஞ்சாமுழவினருவி யொலிக்குமஞ்சுமுழ்சோலைமலைகாணச்சென்றசமயத்து ஆங்குத் தாமுஞ்சென்றுகூறினாரென்றேற்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. கொடுங்கோளுக்கு அயலதாகியகுன்றக்குறவர் நெடுந்தூரஞ்சென்று பேரியாற்றங்கரைமஞ்சுமுழ்சோலைமலையிற்றங்கிய செங்குட்டுவற்குக் கண்ணகிசெய்திகூறினாரென்றுகொள்ளின் பழனிமலைக்குறவருஞ் செங்குட்டுவற்குப் பேரியாற்றங்கரையிற்சென்றுகூறினாரென்றுகொள்ள லாகுமென்க. கொடுங்கோளுக்கு மஞ்சுமுழ்சோலைமலை நெடுந்தூரத்த தேயாமென்பது நன்கறிந்துகொள்க. இனி “ஏரகம் என்பது மலை நாட்டகத்தொருதிருப்பதி” எனத் திருமுருகாற்றுப்படையில் நச்சினூர்க் கினியர்கூறுதலான் அது செங்குன்றென்னும் மலையாகுமெனின், குன்றக்குறவையுள், “செங்கோடும் வெண்குன்றும் ஏரகமும்” எனச் செங்குன்றை ஏரகத்தின் வேறாக உரைத்தாராதலான் அது செங்குன்றன்மையுணர்க. நச்சினூர்க்கினியர் ஏரகத்தை மலையாகவேகூறார். அவர் “ஏரகமென்கின்றணியிலே” என்றதனாலும், “மலைநாட்டகத்தொரு திருப்பதி” என்றதனாலு மிதனையுணர்க. அடியார்க்குநல்லார் செங்குன்றினை நெடுவேள்குன்று என விளங்கவுரையாமையுங்காண்க. இவற்றற் கண்ணகி வானுலகெய்தியநெடுவேள்குன்றம் பழனிமலையாகத் தெளிந்துகொள்க. இவ்வுண்மையுணராதார் வேறுவேறுகூறுவர். இனி ஒருசாரார்,

“கொற்றவேந்தன் கொடுங்கோற்றன்மை
பிறற்றெனக்காட்டியிறைக்குரைப்பனள்போற்
றன்னாட்டாங்கீட்டனிமையிற்செல்லா
ணின்னாட்டகவயினடைந்தனணங்கை”

என்னுமிடத்துப் பாண்டியன் கொடுங்கோற்றன்மையினைச் செங்குட்டுவற்குரைத்தற்பொருட்டுச் சேரநாடடைந்தாளென்றுகருகிறார். கண்ணகி நெடுவேள்குன்றமெய்தியது தன்கணவனைத் தேவவடிவிற்காண்டற்கென்பது கட்டுரைகாலையான்கறிந்ததொன்று. மதுரைமாதெய்வம் சொல்லியதுகேட்டன்றோ கண்ணகி கணவனைக்காணப்புக்கது. அதனால் மதுரைமாதெய்வம் கணவனைக்காண்டற்குரிய இடத்தினையும் உரைத்ததேயாகும்; அங்ஙனமன்றாயின் இவள் சேரநாட்டுநெடுவேள்குன்றம் எய்தவேண்டியநியதியில்லையென்று. இச்செய்தியைச் செங்குட்டுவற்குரைத்தசாத்தனார் கண்ணகி கணவனையிழந்து தனிமையிற்றன் சோனாட்டுக்குச்செல்லநாணிணாய்ப் பாண்டியன் கொடுங்கோற்றன்மையை நினக்குரைப்பானைப்போல நின்னாட்டகவயினடைந்தனள் என்று கூறிரால்லது வேறன்று. இதன்கண் உரைப்பனள்போல் என்று தெளிவாகக்கூறியிருப்பவும் உரைக்கவேவந்தாள் என்று அப்பிறர்கொண்டார். அவள் சேரநாடெய்தியது மதுரைமாதெய்வஞ்சொற்றதுகொண்டு தன்கணவனைக்காண்டற்பொருட்டேயென்பது நன்றுணர்ந்துகொள்க. கண்ணகி தெய்வமாகி வானத்தில் ஓர் மின்வடிவாய்த்தோன்றித்,

“தென்னவன்றீதிலன்றேவர்கோன் றன்கோயி

ன

என வாழ்த்துக்காதையுட்குறலானும், அவள் பாண்டியன்கொடுங்கோற்றன்மைகூறவந்தவளல்லென்பதுணரப்படும். கட்டுரைகாதையிலும் மதுரைமாதெய்வம் பாண்டியன்குற்றமில்லாகவே கண்ணகிக்குத்தெளிவித்ததுகாண்க. இதனாற் கண்ணகி கொடுங்கோளுரைநோக்கிப் பாண்டியன் கொடுங்கோற்றன்மையை இறைக்குரைப்பான்சென்றுபுக்காள் என்று பிறர்கூறுவது பொருந்தாமையுணர்க. மற்றுச் சிலப்பதிகாரத்து, “அஞ்செஞ்சாயலருகாதணுகும், வஞ்சிமுதூர்மாநகர்மருங்கின்” என்று கூறிராலெளிற் கூறுவேன். மேற் கட்டுரைகாதையில்,

“நெடுவேள்குன் மமடிவைத்தேறிப்
 பூத்தவேங்கைப்பொங்கர்ச்சீழோர்
 தீத்தொழிலாட்டியேன்யானென்றேங்கி
 யெழுநாளிரட்டியெல்லைசென்றபின்
 றொழுநாளிதுவெனத்தோன்றவாழ்த்திப்
 டிடுகெழுநங்கைபெரும்பெயரேத்தி
 வாடாமாமலாமாரிபெய்தாங்
 கமரர்க்கரசன் மமர்வந்தேத்தக்
 கோங்குர்பிழைத்தகோவலன்றன்னேடு
 வானவூர்தியேறினண்மாதோ
 கானமர்புரிசுழற்கண்ணகிதானென”

எனவருதலாற் கண்ணகி நெடுவேள்குன்றத்து வேங்கையின்சீழ்ப் பதி
 னுன்குநாள் தங்கி அப்பாற் கோவலன்றன்னேடு வானவூர்தியேறினள்
 என்று தெளியலாகும். இதனால் இவள் மக்களையாக்கையில் வஞ்சிமா
 நகர்க்குவராவை நன்கறியப்படும். செங்குட்டுவன் குன்றக்குறவர்
 சொல்லக்கேட்டுப் பின் சாத்தனூர்தம்மாற் கண்ணகிவரலாறுணர்ந்து
 கண்ணகியைப் பத்தினிக்கடவுளாகப்பரசல்வேண்டுமென்று துணிந்தது
 நோக்கிக் கண்ணகி தெய்வயாக்கையில் வஞ்சிமாநகர்க்கு எய்தினள்
 என்றே கொள்ளத்தக்கதாகும்.

தாய் கண்ணகியையும் தாதை கோவலனையும் கடவுளெழுதியபடி
 மங்காணும்வேட்கையான் மணிமேகலை “வஞ்சியுட்செல்வனென்று”
 மணிபல்லவத்தினின்றெழுதலானும், பின் கண்ணகிகோட்டம்புகுந்து
 ஏத்திய அவட்குக் கண்ணகி,

“நறைகமழ்கூந்தனங்கையுரீயு
 முறைமையினிந்தமுதூரகத்தே”

என வஞ்சியைச் சுட்டிக்கூறுதலானும் கண்ணகிகோயில் வஞ்சியின்
 கண்ணையுளதாதல் தெளியப்படும். இதைப்பற்றி முன்னரே கூறினேன்.
 வாழ்த்துக்காதையிற் கண்ணகி தனக்குக் கோட்டம்புமைத்துவழி
 பட்டுச்சிறப்பயர்ந்தசெங்குட்டுவற்குத் தன் கடவுணல்லணிகாட்டிக்
 கூறியவிடத்து,

“வென்வேலான்குன்றில்வினாயாட்டியானகலே
 னென்னோடுந்தோழிமீரெல்லீரும்வம்மெல்லாம்”

என்றுவருதலானும் இவன்கோயில் நெடுவேள்குன்றின்கணில்லாமை நன்குணர்ந்துகொள்க. இதன்கண் நெடுவேள்குன்றிலவந்து நான் வினாயாடுவேன் நீங்களும அங்கே வாருங்கோள் என்று கண்ணகி தன் கோயிற்குமேல் விசம்பிற்றேன்றிக்கூறியதனாற் குன்றிற் றனக்குக் கோரிலில்லாமையுணரப்பட்டும். வென்வேலான்குன்று கண்ணகிகோவல னுடன் வானவூர்தியேறிய இடனாதலின் அதன்கண் வினாயாடனீங் கேள் என்றானென்க. அந்நம்பதவுரையாகிரியாரும் வென்வேலான்குன்றைத் தாங்குநகிக்கொண்ட திருச்செங்கோடாகக்கூறி, நான்குன்றில்வந்துவினாயாடுவேன்; நீங்களும அங்கே வாருங்கோள் என்றான் என்று கூறியதுகாண்க. மற்றிவ்வாழ்த்துக்காலத்தக்கண், கண்ணகியுற

“வையையொருவழிக்கொண்டு
 மாமலைமீயிசையேறிக்
 கோமகடன்கோயிலுக்கு
 நங்கைக்குச்சிறப்பயர்ந்த
 செங்குட்டுவற்குத்திறமுரைப்பர்மன்”

எனக்கூறினாராவெனின்? ஆண்டு உறவினர் வையைப்பின் ஒருகரையே போய்க் கண்ணகிவானவூர்தியேறிய நெடுவேண்மலையேறி அவ்விடம் கண்டுகொண்டு அதன்மேற் கோமகடன்கோயிலுள்ளவிடத்துப்புக்கு ஆங்கு நங்கைக்குச்சிறப்பயர்ந்த செங்குட்டுவற்கு இத்திறமுரைப்பர் என்றே பொருள்கொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாமல் இவ்வாழ்த்துக் காதையின் “மாமலைமீயிசையேறிக் கோமகடன்கோயிலுக்கு” என்ற தொன்றேகருதிக் கண்ணகிகோயில் நெடுவேள்குன்றத்தேயுள்ளதாகும் என்று துணியின் அது மணிமேகலை நூலோடும், இவ்வாழ்த்துக்காதையிற் குன்றில்வினாயாட்டியானகலேன் எல்லீரும் அங்குவாருங்கோள் என்றதனோடும், வரந்தருகாதையில் “அஞ்செஞ்சாயருகாதணுகும் வஞ்சிமுதூர்” என்றதனோடும் முரணுதல்காண்க. வரந்தருகாதையில்,

“மாடலமறைபோன்றன்னொடுமகிழ்ந்து
 பாடலசால்சிறப்பிப்பாண்டி நன்னொட்டுக்

கனிகெழுக்கடல்கதழெரிமண்ட
முலைமுகந்திருகியமுலவாமேணீப்
பத்தினிக்கோட்டப்படிப்புறம்வகுத்து
சித்தல்விழாவணிநிகழ்கென்றேறி

.....
மாடலமறையோன்றன்னெடுங்கடித்
தாழ்கமுன்மன்னர் தன்னடிபோற்ற
வேள்விச்சாலையில்வேந்தன்பெயர்ந்தபின்
யானுஞ்சென்றேனென்னெதிரெழுந்து
வஞ்சிமுதூர்மணிமண்டபத்திடை”

என அடிகள் கூறுதலானும் கண்ணகிகோட்டம் வஞ்சிமுதூர்ப்புறத்துள்
தாதல் புலனாகும். இதன்கண் அரசன், வேள்விசெய்தற்குரிய இடமாகத்
தான் முண்காட்டிய வஞ்சி வேளாவிக்கோமானிகைவேள்விச்சாலைக்குக்
கண்ணகிகோட்டத்தினின்று பெயர்ந்தானென்றும், அடிகள் தாமுங்
கண்ணகிகோட்டம்புக்காரென்றும் அறியக்கிடத்தல்லலது ஒருமலையி
னின்றுமீண்டதாகவும் அம்மலைக்குப்போனதாகவும் கொள்ளக்கிடைய
யாமைகாண்க. இத்தூணையுங்கூறியவற்றும் கண்ணகி “செங்கதிர்மணி
முடிச்சேரலன்றிகழ் கொங்கநன்னாட்டிடை”யே புக்காரென்றும், அந்
நாட்டு வருபுனனீர்த்தண்பொருளைகுழ்தரும்வஞ்சியிலே கோயில்
கொண்டானென்றும் கண்டுகொள்க. இலையெயல்லாம் ஆராயாது
கண்ணகிகோட்டம் கொடுங்கோளுநர்க்கயலதாசிய செங்குன்றமலையி
லுள்ளதென்று துணிந்தாருமுண்டு.

இனிக் கருவூர் வஞ்சியென்று பெயர் பெறுதலில்லையென்று மயங்கு
வாருமுளர். அவர்பொருட்டுச் சிலகாட்டுவல்-சிலப்பதிகாரத்துக்

“கூடார்வஞ்சிக்கூட்டுண்டுசிறந்த
வாடாவஞ்சிமாநகர்”

என்புழி அரும்பதவுரையாசிரியர் வஞ்சிமாநகர் என்பதற்குக் கரு
வூரிலே எனப் பொருள் கூறினார். புறப்பாட்டில்,

“விண்பொருபுகழ்விறல்வஞ்சி” (கக)

என்புழிப் புறப்பாட்டுரையாசிரியர், வஞ்சி-கருவூர் என்றார். அதன்கட்

“பூவாவஞ்சியுத்தருகுவனென்றே” (௩௨)

என்புழி, அவர், “பூவாவஞ்சியென்றது கருவூர்க்குவெளிப்படை
யென்றார். அதன்கண்,

“மா

வாடாவஞ்சிவாட்டுநின்” (௩௩)

என்புழி அவர், “மாட்சிமைப்பட்டதொழில்பொருந்திய நெடியதேரை
யுடைய சேரனழிய அவனதுஅழிவில்லாதகருவூரை அழிக்குநினது”
என்றார்.

சிவாகரநிகண்டு நூலார், “கருவூர்வஞ்சி” என்றார்.

பிங்கலந்லத நூலார், “கருவூர்வஞ்சி” என்றார்.

கச்சியப்ப முனிவர், “கருவூரெனத்தக்கதுவானடுத்தெழும்வஞ்சி”
எனப் பேரூர்ப்புராணத்துட்கூறினார். இக் கருவூரென்னும்பெயரும்
வஞ்சியென்னும்பெயரும் சங்கநூலவழக்கோரொமென்பது “கோதை
கிருமாவியனகர்க்கருவூர்” எனவும், “ஒளிவெற்றுகோதையோம்பிக்காக்
கும்வஞ்சி” எனவும் வருதலா னுணரலாமென்று முன்னரேகாட்டினேன்.
இவையெல்லாம் அப்பிறர்தெரியார்போலும். “வஞ்சிபசுபதியாயினார்,
பானநஞ்சினர்பாழியுமானிலையாயிற்றே” என்று பேரூர்ப்புராணத்து
வருதலான் வஞ்சிக்கண் ஆனிலைக்கோயிலுடைமை புலனாகும்.

இனி இவ்வஞ்சி ஆன்பொருந்தத்தின்கரையிலுள்ளதென்பது,

“தன்பொருநைப்புனற்பாயும்

வின்பொருபுகழ்விறல்வஞ்சி” (புறம்-௧௧)

என்புழிப் புறப்பாட்டுரையாகிரியர் “ஆன்பொருந்தத்தினீரின்கட்
பாய்ந்துவினையாடும் வாணைமுட்டியபுகழினையும் வென்றியையமுடைய
கருவூர்” எனவுரைத்ததனால் உணரலாம். ஆன்பொருநை, பொருநை
என்பன ஆன்பொருந்தத்தின்பெயரென்பது மேற்காட்டிய ௧௧-ஆம்
புறப்பாட்டுரையானும், “தண்ணுன்பொருநை” (புறம்-௩௬) என்பதற்
குப் புறப்பாட்டுரைகாரர் குளிர்ந்த ஆன்பொருந்தம் என்றுரைத்ததன
ம் அறியலாம். இவ்வான்பொருந்தநதிக்கு ஆனி, வானி என்பனவும்

பெயரென்பது திவாகரத்து, “ஆனி வானியான் பொருந்த மாசும்” எனவும், பிங்கலந்நயதயில்,

“ஆனிவானியான்பொருரைப்பொருரை
சூதநதியான்பொருந்தமாகும்”

எனவும் வருதலா னறிந்தது. இவ்வான்பொருந்தமாகிய வானியாறு கொங்குநாட்டுள்ளதென்பது “கொங்கின்வானியாற்றில்” எனத் தேசிகப் பிரபந்தத்துவருதலானறிந்தது. இக்கொங்குநாட்டிலுள்ள ஆனி, பொருரை, ஆன்பொருரை, வானி, ஆன்பொருந்தம் என்னும் யாறு காவிரியுடன் கலப்பதாகுமென்பது, பதிற்றுப்பத்துள், “காவிரியன்றியும் பூவிரியுனலொரு, முன் றுடன் கூடியகூடல்” என்பதற்குப் பதிற்றுப்பத்துரைகாரர், “காவிரியல்லாமலும் ஆன்பொருந்தமுங் குடவென்றும் போல்வதோர்யாறும் கூடியகூட்டம்” எனவுரைத்ததனாலும் பழனிப்புராணத்தாலும் அறியப்பட்டது. இவற்றைக் கொங்குநாட்டில் வானியென்னும்பெயரையுடையதும் காவிரியுடன் கலப்பதுமாகிய ஆன்பொருந்தத்தின்கரையிலே சேரன் அழியாதகருவருண்மை நன்குபுலனாகும்: இது பின்னுமோராற்றினுந் துணியப்படும்.

இக்கருவூர் “வஞ்சிமுற்றம்வயக்களனாகக், கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி” எனவரும் புறப்பாட்டாற் குடபுலத்தளத்தென்றதெளியலாம். இதனால் இதனைக் குடபுலவஞ்சியென்ப. குடபுலம் கொங்குநாடாகுமென்பது, சேக்கிழார் “சென்றசென்றகுடபுலத்து” எனவும், “கொங்கிற்குடபுலஞ்சென்றனைந்தார்” எனவும், “அப்பாலைக்குடபுலத்தில்” எனவும், “செல்வக்கருவூர்த்திருவானிகைக்கோயில்சென்றிறைஞ்சி .....

அந்நாடகன்று” எனவும், “குடபுலத்துக்கோமன்னர்திறைகாணக்.....கருவூர்சென்றனைந்தார்” எனவும் கூறியவாற்றான் எளிதிலறியலாம். குடபுலமும் கொங்கும் ஒன்றாதலானன்றே “குடபுலங்காவலர்மருமான்” என்றும், “கொங்கர்கோன்” என்றும், சேரன் வழங்கப்பட்டானெனவறிக. “சேரர்கொங்கு” எனவும், “கோதைநனியாண்டதொருகொங்கு” எனவும், “செங்கதிர்மணிமுடிச்சேரலன்றிகழ்கொங்கு” எனவும், “கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாட்டினிலொழுபதியும்” எனவும் வருதலானும் இக்கொங்காகியகுடபுலம் சேரநாடாதெனியப்படும். இவற்றைச் சேரர்குடபுலமே கொங்காத துணியப்படும்.

இதனும் சூடபுலவஞ்சி கொங்குவஞ்சியாத லெளிதிலறியலாம். கொங்கு வஞ்சி “கருவூரனத்தக்கது வானடுத்தெழும்வஞ்சி” என்பதனும் கொங்கிற் கருவூராதல்துணியப்பிதல்காண்க. இக்கருவூரையே “வஞ்சித்தலம்” எனவும், “வஞ்சியாரணியம்” எனவும் வழங்குதலை முன்னரே காட்டினேன். இக்கருவூர் ‘சூடபுலத்திருத்தலப்பற்றியே “சூடகிற்கருவூர்” எனக்கூறப்படும் என்பதும் முன்னருணர்த்தப்பட்டது. “சூடகிற்கருவூர்” என்று வழங்கின அருணகிரிநாதர், இவ்வூரையே பாபதிகர்ப்புரி என்றும் வஞ்சியென்றும் வழங்கினுண்பது சுற்றாரறிவர். “வஞ்சி சூடக்கினிற்கோலதயுமாங்கே” (அழகர்கலம்பகம்) என்றது மிக்கருந்தே பற்றியதாம். சூடகிற்கருவூரும் சூடக்கினில்வஞ்சியும் ஒன்றதல் தெள்ளிது. சேக்கிழார் கொங்குநாட்டையே சூடபுலமென்று கூறியது பற்றிக் சூடபுலவஞ்சி கொங்குவஞ்சியென்பது தெளியப்பட்டதாகும். கொடுங்கோனார் கடன்மலைநாட்டுமுகூராதலல்லது சூடபுலவஞ்சியாகாமை யுணர்ந்துகொள்க.

இனிச் சோழன் குளமுற்றுத்துத்துஞ்சிய கள்ளிவளவன் சேரர் கருவூர்முற்றியிருந்தபோது அவனை ஆலத்தூர்கிழார், மாறேகத்து நப்பசலையார்முதலாய நல்லிசைப்புலவர் பலர்பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றிலிருத்தலைக் சுற்றாரறிவர். அவையெல்லாம் யான் முற்காட்டிய “இவன்யாரென்குவையாயின்” (கக) என்னும் புறப்பாட்டைப் போலச் சேரர்கருவூர் சோண்டடையடுத்துச் சோழரால் எளிதில் முற்றலாம்படி அத்துணையணித்தாக அகநாட்டுள்ளதன்மையினை யுணர்ந்துதல் நன்கறியலாம். அப்பலபாடல்களிலொன்றேனும் அவ்வூர் கடலுடைத்தாகக்கூறாதசேறலையும் நோக்கிக்கொள்க. சோழர், சேரர்பாற்செற்றற்கொண்டபோதெல்லாம் கருவூரமுற்றுதலையும், கருவூரிற் சேருடையயானையெறிதலையும், கருவூரையெறிதலையும் தூல்களாங்காங்குக்கூறுதலை யுற்றுநோக்கிற் சேரர் கருவூர் சோண்டடையடுத்துள்ளதன்மையெபுலனாகும். சோழன், சேரன் கருவூரவென்றுகொண்டகாலத்துச்சோழனை “கோழியெழில்வஞ்சியுமோங்குசெங்கோலினன்” (கிருஞானசம்பந்தநாயனார் மூக்கீச்சாத தேவாரம்) எனவும், “வஞ்சிமானதன்” (ஐயங்கொண்டார்பாடிய பாணி) “மாயனிகனெடுமால் வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” (விசேஷோழியம் மேற்கோள்) எனவும் தூல்கள்கூறுதலானும் இவ்வஞ்சியாகிய கருவூர்

சோண்ட்டையடுத்தள்ள துணரலாகும். காவிரிபாயுந்தலைநீர்நாடுமுதற் கடைநீர்நாடி.றுதியாகச் சோழன் உடையயுகாலத்துச் சோழனைப் பற்றியபாடல்களிற் “புனனூடன்கொல்லி” எனக்கூறுதல்போலவே, “வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” எனவும், “அறத்துநின், மகளைமுறைசெய்தான்மாவஞ்சியாட்டி, முகளைமுறைசெய்தகண்.” எனவுங் கூறப்பட்டன என வுணர்க. பிற்காலத்துச் சேரர்கொல்லிமலை சோழற்கேயுரியதாகிய தன்மைபோலச் சேர்வஞ்சியும் சோழற்குரியதாகியதனையே இவை காட்டுதல் உணரத்தகும். மேல்கடற்பக்கத்துள்ள தொண்டி, முசிரி, மாந்தை எனஹும் ஊர்களையேஹும் அப்பக்கத்துள்ளமலைகளையேஹும் சோழற்குரிமையாகக்கூறாமல் வஞ்சிகரையும் கொல்லிமலையையுமே அவற்குரிமையாகக்கூறுதலான் அவைஅவன்நாட்டுக்கு அணிமையாக இருத்தல்பற்றி அவனாலவை வென்றுகொள்ளப்பட்டனவேயாகுமென்று துணியத்தகும். மேல்கடற்பக்கத்து இவ்வஞ்சியுள்ளதாயின் அக்கடற்பக்கத்துள்ள பிறவூர்களையும் சோழற் குரிமை கூறுவரென்றுணர்க. “வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” “புனனூடன்கொல்லி” எனப் பிற்காலத்துவழங்கியனகொண்டு இவ்வஞ்சியும் கொல்லியும் காவிரிபாயுநிலவ்வை அணிமையாகஇருத்தல்குறித்தாரெனினும் அமையும். கொங்குநாட்டுக் காவிரிபாயும்பகுதியைஅடுத்து இவையுண்மையால் பிற்காலத்துச்சோழர்க்குக் காவிரிபாயுந்தலைநீர்நாடுமுதலாக உரிமையாயிட்டதுகருதி, கொங்குற் காவிரிபாயுநிலமுதலாக எல்லாம் நீர்நாடாகவேகொண்டு வஞ்சியுங்கொல்லியும் நீர்நாட்டனவாகக்கூறினாரென்பதேபொருந்தும். திருநாணசம்பந்தநாயனாரும், “கோழியெழில்வஞ்சியும்” என்றது அவை அணிமையாதல்கருதியென்றுகொள்ளத்தகும். தலைநீர்நாடு என்பது பண்டைவழக்கேயாதலை, “உண்டுறை, மலையலரணியுந்தலைநீர்நாடன்” (ந.கூ0) எனச் சேர்க்கு உறவினனாகிய அதியமானெடுமானஞ்சியை ஒளவையார் பாடிய புறப்பாட்டானுணர்க. தலைநீர்நாடாதலால் உண்டுறை மலையலரணிந்தது என்று கூறினாரெனவறிக. விடுகாதழகியபெருமாள் சாஸநமொன்றில்,

“வஞ்சியர்குலபதியெழினிவகுத்தவியக்கரியக்கியரோ
 டெஞ்சியவழிவதிருத்தியெண்குணவிறைவனைமலைவைத்தான்
 அஞ்சிதன்வழிவருமவன்முதலிகவதிகனலகனநூல்
 விஞ்சையர்தகைகமயர்காவலன்விடுகாதழகியபெருமானே”

எனவருதலானும் இவ்வதியமானஞ்சி வஞ்சியர்குலத்தவனாத
ரப்பும். இவ்வாறன் முற்காலத்தே தலைநீர்நாடும் இடைநீர்நாடும்
சேரர்உறவினர்க்கும் சேரர்க்கும் உரிமையாதலுங் கடைநீர்நாடு சோழ
ர்க்குரிமையாதலும் உய்துணரலாகும். பிற்காலத்து முழுநீர்நாடும்
சோழர்க்குரிமையாகியசிறப்பாற் “புனடைன்கொல்லி” எனவும்,
“வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” எனவும் கூறக்கலைப்பட்டனரென எளிதி
லுணரத்தகும். சேரர்கொல்லியையும் வஞ்சியையுமே பிற்காலத்துச்
சோழர்க்குரிமையாக்கிக் கடனமலைநாட்டுப்பக்கத்துள்ள ஊர்கள் மலை
களை அச்சோழர்க்குரிமையாகப் பின் னூல்கள் கூறாமையான அக்கடன்
மலைநாட்டுத தொண்டி, மாந்தை, முசிரி முதலியனவுள்ளபக்கத்து
இக்கொல்லியும் வஞ்சியமில்லாமை எளிதி லுய்த்துணரலாகும்:
இமையனார்களையிலுரை மேற்கோட்பாடல்களில் அரிகேசரிபாண்டி
யன் சேர்நாட்டைவென்றுகொண்டான் என்பதையுணர்த்தி வஞ்சி,
கொல்லி, முசிரி, தொண்டி, மாந்தை, விழினும் முதலாகப்பலவற்றை
யும் அவற்குரிமையாக்கிக்கூறுதல்போல ஈண்டுச் சோழர்க்குப் பல
வற்றையுங்கூறமற் கொல்லியையும் வஞ்சியையுமேயுரிமையாக்கு
தலையுநோக்கிக்கொள்க.

இனிப் புறப்பொருள்வெண்பாமாலைப் பொதுவியற்படலத்தக்,

“குடையலர்காந்தட்டன்கொல்லிச்சுனைவாய்த்
தொடையனிழ்தண்குவளைசூடான்—புடைதிகழூர்
தேரதிரப்பொங்குந்திருந்துவேல்வானவன்
போரெதிரிற்போந்தையம்பூ”

என்னும்பாடலுண்மை கற்றாரறிவர். இதன்கட் சேரன், தன்கொல்லி
மலைச்சுனையிடத்துக்குவளைப்பூவைச்சூடான்; பூசல்தோற்றிற்பனந்
தோடாம் அவன்கூடும்பூ என்றுகூறினார். இதனும் சேரன்தன்
கொல்லிமலைச்சுனையிடத்துப்பூந்த குவளையைச்சூடுதற்குரியநிலையில்
அம்மலைக்கு அணித்தாகவதிதல் எளிதி லுணரத்தகும். கொல்லிமலைச்
சுனைகளில்இவன் சூடற்காகியகுவளைகள் பலவுளவாகவும் அவற்றைச்
சூடானாயினன் என்றது அச்சேரற்கு அஃதடையாளப்பூவாகாமையா
னென்றுணர்க. சேரன்வதியுநகர்க்கும் கொல்லிமலைக்கும் இடமணித்
தாதலில்லையாயின் இவ்வாறு பாடல்பிறவாதென் றுய்த்துணர்ந்து
கொள்க. கொடுங்கோளுர்க்குக்கொல்லிக்கும் பன்னூறுநாழிகை

வழித் தூரமாகுமென் றறியப்படுதலாற் சேரன் ஆண்டிருந்துகூட
 நினைந்தாலும் கொல்லிச்சுனைக்குவளை சூடலாகாமையுநோக்கிக்
 கொள்க. போரெதிரிற் குவளைகூடான்; போந்தைகுடுவன். என்
 றுரைத்தவாறற்ற போரெதிராதபோது சேரன் தன்கொல்லிச்சுனைக்
 குவளை சூடுவன் என்பது பெறப்படுதல்காண்க. சேரரைக் கொல்லி
 நகர்க்கிறைவரென்பதும் கொல்லியணித்தாகியநகர்க்குத்தலைவராதல்
 கருதியென் றுணர்க. கொங்குநாட்டுத் திருப்பேரூர்த்தலத்து இறவாப்
 பனை என்பதொன் றுண்மை பேரூர்ப்புராணத்தாலறியலாம். இவ்
 விறவாமைச்சிறப்பா னிப்பனையின்தோட்டைச் சேரர் அணியத்தலைப்
 பட்டனரென் றாகிக்கப்படும்.

இனிச் சோழன்செங்கணனுய சேரமான்கணக்காலிரும்
 பொறையுந் திருப்பேர்ப்புறத்துப் பொருதுடைத்துழிச் சேரமான்
 கணக்காலிரும்பொறையைப்பறறிக்கொண்டு சோழன்செங்கணன்
 சிறைவைத்துழிப் பொய்கையார் களம்பாடிவீடுகொண்ட களவழி
 நாற்பதின் கண்,

“ஒன்செங்குருதியுமிழும்புனடைன்
 கோங்கரையட்டகளத்து”

எனவும்,

“புயந்துகால்போகிப்புலான் முகந்தவெண்குடை
 பஞ்சிபெய்தாலமேபோன்ற்புனடைன்
 வஞ்சிக்கோவட்டகளத்து”

எனவும்வருதலைக் கற்றாரறிவர். இதன்கட் சோழன்செங்கணன்
 கொங்குநாட்டாரையட்டான் என்றும், வஞ்சிகநக்கரசனையட்டான்
 என்றும் கூறுதல்கொண்டு வஞ்சியிலுள்ள அரசனாகிய சேரன்
 தன் வஞ்சியுள்ள கொங்குநாட்டுமறவாந்துணையாகச் சோழனோடு
 பொருதானென்றும், அங்குணம பொருதுழி அக்கொங்குநாட்டாரை
 யும் அக்கொங்குநாட்டுத்தலைநகராகிய வஞ்சிக்குக்கோவாகிய சேரனை
 யும் சோழன் அட்டான் என்றும் உணரக்கிடத்தல் நன்குகாண்க.
 இவை நாடும் ஊரும் புலப்படுத்தல் தெற்றெனவிளங்கும். இவ்
 வுண்மையானன்றே சங்கரசோழனுலாவுடையார்,

“வெங்கைக்களவழிப்பாடலுக்குவில்லவனைக்
 கோங்கைத்தனைகளைந்தகோமானும்”

எனப் பாடுவாராயினுரெனவுணர்க. சேரன் இக்கொங்குநாட்டிருந்து
 அரசுபுரிதலானன்றே “குடகொங்கன்” (பெரியதிருமொழி) எனச்
 சேரனையும், “கோதைநாடு” (பழனித்தலபுராணம்) எனக் கொங்கு
 நாட்டையும் வழங்கினார். சேரநாட்டைச்சொல்லவேண்டியவிடத்துக்
 “குடகொங்கநாடு” (பாரதம்) என்று மொழிவதும் இக்கருத்தேபற்றிய
 தாகுமென்று கொள்க. சேரனுக்கு வானுலகுநல்கினான் என்று கூறு
 மிடத்துக் “கொங்கைக்கமராவதியளித்தகோலேவாசகுலதிலகா” எனப்
 பிறரும் பாடுதல்கண்க. இக்களவழிர்க்கண் நாடும் ஊரும் கூறியது
 போலவே,

“கொங்குபுறம்பொறற்கொற்றமீவநகீத

... ..

வஞ்சிமுற்றம்வயக்களனாக

கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி” (புறம்-௨௭௩)

என்னுமிடத்தும் நாடும் ஊரும் கூறினாரென்று தெளியப்படுதல்
 காண்க. குடபுலம் கொங்குநாட்டைச் சிறப்பாகவுணர்த்துமென்பதை
 முன்னரே தெளிவித்தீதன்.

சிச் சேரமான் குடக்கோடுநடுஞ்சேரலாதனும் சொழன் வேற்
 பஹைக்கைப்பெருவிற்றுகிள்ளியும் போர்ப்புறத்துப் பொருதுவிழ்ந்
 தானாக் கழாத்தலையார்பாடிய புறப்பாட்டுக்களில்,

“அறத்தின்மண்டியமறப்போர்வேந்தர்

ரவே

“பெண்டிரும், பாசடகுமிசையார்பனிநீர்மூழ்கார்
 மார்பகம்பொருந்தியாங்கமைந்தனரே” (௬௨)

எனவும்,

“என்னுவதுகொளுனேகழனி
 யாம்பல்வள்ளித்தொடிகைமகனி
 பாசவன்முக்கித்தண்புனற்பாயும்
 யாணாறுஅவைப்பிற்

“றலைநாடே” (௬௩)

எனவும் வருதலைக் கற்றாரறிவர். இவற்றுட் சேரர் சோழர் இருவரும் பட்டையுடன் பொருதபோது இருவர்படையும் பட்டயின்னும் பெயராத சென்று இருவேந்தரும் பொருது அக்களத்தேமாய்ந்தனரென்றும், அவ்வரசர் பெண்டிரும் பச்சையிலைதின்றாராய்க் குளிர்ந்த நீரின் கண் மூழ்காராய் அவர்மார்பத்தைக்கூடி அக்களத்தின்கண்ணே உடன் கிடந்தார் என்றும் கூறியிருத்தலுடன் இவ்விருவேந்தர்காட்டிணையும் வேறுவேறுவச்சேடியாது ஒருபடியாகவே நீர்வளத்தான் விசேடித்து இனி யிவர்காடு என்னவருத்தமுறுவதோதான் என்று இரங்குதலையுங் காணலாம். இப்போர்க்களத்து இருவேந்தர்பெண்டிரும் உடன்கிடந்தார் என்று கூறப்பட்டதன விவர் பொருதுமடிந்த விடம் இவ்விருவர் பெண்டிரும் வதியும் ராஜகிருகமுள்ள தலைநகர்க்கு அணித்தாயிற்றென்று துணியப்படும். அங்குமன்றாயின் இவர் மடிந்ததுகேட்டுப்போந்து அவரவர் பெண்டிர் அவரவர்மார்பைத் தழீஇக்கிடத்தல் கூடாதென்க.

“குலமடமாதரோடுகலயிசைச்சேறலும்

பாசறைச்சேறலும்பழுதெனமொழிப” (இ-வி-அகந்-அக)

என்பதனும் பரத்தையிரோடு பாசறைச்சேறல்லவது குலமகளிருடன் பாசறைச்சேறலில்லையென்பதும் உணர்ந்துகொள்க. அரசர் மடிந்த களத்தே அவர்மார்பைத்தழீஇத் தாரகபோஷுபோக்கியங்களைவிட்டு உடன்கிடத்தல் கூறியதனால் இவர் குலமகளிராதல் பெறப்படும். இதன்கட் “பாடிவிட்டின்கட் போர்க்களம் தமதாக்கிக்கொள்ளுதற் குரியோரொருவரின்றிக் கண்டார்க்கு அச்சம்வர உடனேமடிந்தது” எனக் கூறியுள்ளவாற்றும் பாடிவிட்டு பாழ்பட்டவாறு முன்னரேபெறப்பட்டதாகும். தொல்காப்பியத்தும்,

“நீத்தகணவற்றீர்த்தவேலிற்

பேளத்தமனைவிகாஞ்சியானும்”

எனவும்,

“முலையுமுகனுஞ்சேர்த்திக்கொண்டோன்

றலையொடுமுடிந்தநிலையொடுதொகைஇ”

எனவும் வருவனவற்றால் இவ்வேந்தர் கணவரும், இப்பெண்டிர் அவர் மனைவியருமாதெறெள்ளிதெனவுணர்க. புறப்பொருள்வெண்பாமாலை யினும்,

“எங்கணவனெங்கணவனென்பாரிகல்வாடத்
தங்கணவன்றூர் தம்முலைமுகப்ப—வெங்கணசேர்
புண்ணுடைமார்பம்பொருகளத்துப்புல்வினார்
நுண்ணிடிபுட்பேரலகுலார்”

எனவருதலானும், அதற்கு மாகற லூர்கிழான் சாமுண்டிதேவநாயகன், “எம்முடையகணவன எம்முடையகணவனென்றுசொல்லும் பரத்தையர்மாறுபாடுகேடத் தமதுகொழுநன்மலை தம்முலைமுகந்து கொள்ள வெய்ய அம்புபட்டபுண்ணினைபுடையமார்பைப் போர்க்களத்துத்தழவினார்; நுண்ணிய இடையினையும் பெரிய அல்குவினையு முடையகுலம்களீர்” எனவுரைத்தலானும் இவ்வேந்தர்மார்பைத் தழுவிக்கிடந்தபெண்டிர் அவர்குலம்களீர் என்பதுணர்க.

“காய்கதிரெடுவேற்கணவனைக்காணிய
வாயிழைசேறலுமத்துறையாகும்”

“பகையைச்சீக்கும் ஒளிவெடுவேலினையுடைய கொழுநனைக்காண வேண்டி அவன்பட்டபோர்க்களத்துள் அழகிய ஆபரணத்தையுடைய மனைபாள்போயினதும் அத்துறையேயாகும்” (புறப்-வெண்) என்பத னுன் மனைவிபர் போர்க்களம்போய் இறந்தகணவரைக் காண்ட லுண்டென்றுணர்க. இவற்றூற் சேர்ச்சோழரிருவரும்பட்ட போர்க்களத்து அவர்மனைவியரேபோய் அவர்மார்பைத்தழுவிக்கிடந்தார் என்று துணியப்பட்டதாகும். இச்செய்தி, சோழர் உறையூரையும் சேர் அதனையடுத்த கருவூரையும் தலைநகராகவுடையரென்பதற்குப் பொருந்துவதல்லது மேல்கடற்பக்கத்துக் கொடுங்கோளுரைச் சேர் தலைநகராகவுடையர் என்பதற்குச் சிறிதும்பொருந்தாமை யுய்த் துணர்ந்துகொள்க. முற்காட்டியமேற்கோளிற் சேர்ச்சோழரிருவர் நாட்டையும் ஒருபடியாகவருணித்ததும் இக்கருந்தையே வலியுறுத் தும். ஆண்டு இருவரும் ஒருநாடுடையார்போலவே கூறியிருத்தலை நன்றுகண்டுகொள்க. இருவேந்தரும் காவிரிபாயுநிலவளமுடையராத லால் இங்ஙனக்கூறினொருவருணர்க. இவ்விருவேந்தரும் பொருத போலூர் என்னும் ஊர் சோழன்மறவனாகிய பழையனுடையது. காவிரி நாட்டுள்ளது; இதனை,

“வென்வே, விழையணியானிச்சோழன்மறவன்
கலையுளந்தறியாக்காவிரிப்பட்டப்பைப

புனன்மஸிபுறவிற்போலூர்கிழவோன்
பழையனோக்கடவேல்போல்” (அகம்¹உஉஉ)

எனவருதலாணுணர்க.

“கொற்றச்சோழர்கொக்கர்ப்பணீஇயர்
வெண்கோட்டியானைப்போலூர்கிழவோன்
பழையன்வேல்வாய்த்தன்ன” (நற்றிணை-க0)

என்பதனற் சோழர், பழையன்படைமுதன்மைபெற்றுக், கொக்க
ரோடுபொருதமை யுணரப்படும்.

இனிப் பதிற்புறப்பதது ஒன்பதாம்பத்தினால் இளஞ்சேரலிரும்
பொறையென்னுஞ்சேரலிருந்தாசாண்ட லூர் வஞ்சியென்பது கற்றூ
ரறிவர். ஒன்பதாம்பத்தின்பதிகத்தது.

“வெருவருதானையொடுவெய்துறச்செய்துசென்
றிருபெருவேந்தரும்விச்சியும்விழ
வருமிளைக்கல்லகத்தைந்தெயிலெறிந்து
பொத்தியாண்டபெருஞ்சோழனையும்
வித்தையாண்டவிளம்பழையன்மாறனையும்
வைத்தவஞ்சினம்வாய்ப்பவென்று
வஞ்சிமுனார்த்தந்துபிறர்க்குதவி
மந்திரமரபிற்றெய்வம்பேணி
... ..
மன்னுயிர்காத்தமறுவில்செங்கோ
வின்னிசைமுரசினிளஞ்சேரலிரும்பொறை”

எனவருதலாணிஃதறியப்படும். இவனைப்பாடிய முதற்பாட்டில்,

“வேறுபுலத்திறுத்தவெல்போரண்ணல்
... ..
காந்தளங்கண்ணிச்செழுக்குடிச்செல்வர்
கலிமகிழ்மேவலரிவலர்க்கீயுஞ்
சுரும்பார்சோலைப்பெரும்பெயற்கொல்லிப்
பெருவாய்மலரோடுபுகம்பிடிமகிழ்ந்து
மின்னுமிழ்ந்தன்னசுடரிழையாய்த்துத்

தன்னிறங்கார், தவண்டுபடுதுப்பி
 னோங்கீரோதியோண்ணுதலணிகொளக்
 கொடுங்குழைக்கூர், த்தநோக்கினயவரப்
 பெருந்தகைக்கமர்ந்தமென்சொற்றிருமுகத்து
 மாணியழையீவைகாணியவொருநாட்
 பூண்கமாளநின்புரவிநெநீந்தேர்
 முனைகைவிட்டுமுன்னிலைச்செல்லாது
 னுவெதிர்த்துபெறாஅத்தாவின்மள்ளரொடு
 தொன்மருங்கறுத்தலஞ்சியரண்கொண்டு
 துஞ்சாவேந்தருந்துஞ்சுக
 விருந்துமாகநின்பெருந்தோட்கே”

எனவருதல் காணலாம். இது வேற்றுப்புலத்துச்சென்று, தங்கிய சேரனை அவன் மனைவிகாணும்படி தேர் புரவி பூண்பதாகவேண்டுமென்று கூறியதாகும். உரைகாரரும், “அண்ணலின் அரிவைகாணியு, நின்தேர் ஒருநாட் புரவிபூண்பதாகவேண்டும்; அதுதான் நின் அரிவைக்கே உடலாகவேண்டுவதில்லை; அதனானே துஞ்சாவேந்தருந் துஞ்சுவார்களாகவேண்டும்; அதுதான் நின் பெருந்தோட்டு விருந்துமாகவேண்டும் இவ்வாறு இரண்டொருகாரியமாக இதனைச் செய்க எனவினைமுடிவுசெய்க” எனவுரைத்தார். இதனானே வேற்றுப்புலத்துத்தங்கியசேரனை அவன் கற்புடைமனைவியுள்ள கோயிற்குச் செல்லுமாறு வேண்டிக்கொண்டதென்று நன்கு தெளியலாம்; இதன் கண் வேறுபுலத்திறுத்தவெல்போண்ணால் நின் மாணியழையரிவை யாகியமனைவி கொல்லிமலையிலுள்ள இருவாட்சிமலருடன் பச்சிலையையும் விரும்பிச்சூடி அதனானே லோதியும் றதலும் அணிகொள அவள் காணுமாறு ஒருநாள் நின்புரவிநெடுந்தேர் பூண்பதாகவேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது; இதனானே விவன்மனைவியுள்ள அந்தப்புரத்தினை யுடையகோயில் கொல்லிமலைக்கு அணித்தாதல் நன்கு துணியப்படும். அங்குமனல்லாக்காற் கொல்லிமலையிலுண்டாகும் இருவாட்சியையும் பச்சிலையையும் சேரன்மனைவி கோயிலிலிருந்து சூடி யணிகொள்ளுதல் இயலாதென்று தெளிந்துகொள்க. இது வேற்றுப்புலத்திறுத்த சேரனை அவன் வஞ்சிக்குத்திரும்புமாறு வேண்டியதன்றி வேறன்று. அவ்வஞ்சியிலுள்ளார் கொல்லிமலைப்புவையும் தழையையும் புனைந்தணிகொள்கூறியவாற்றான் வஞ்சிக்குக் கொல்லிமலைபணித்தாதல்

இன்றியமையாததாகும். கொல்லிமலைப்பூவையுந்தழையையும் புனையக் கூடியநிலையில் அம்மலைக்கு அணித்தாகவுள்ளவஞ்சி கொங்கிற்கருநூரே யன்றிப் பிறர்கூறும் கொடுங்கோளுரல்லாமை எல்லாரும் அறிவர். இப்பதிற்றுப்பத்து, மேல் யாண்காட்டிய,

“குடையலர்காந்தட்டன் கொல்லிச்சீகனைவாய்த்
தொடையலிழ்தன் குவளைசூடான்”

என்ற வெண்பாமாலைப்பாட்டுடொடு கருத்தொத்து வஞ்சி கொல்லிக்கு அடுத்தள்ளதென்பதனை ஐயமறத்தெளிவித்தல் நன்றுகண்டுகொள்க. இச்சேரனைக் கொங்கின்கணுள்ள “வானிரீரினுந்தீந்தன்சாயலன்” என்றதனையும், “காவிரிப்படப்பைநன்னாடென்ன.....ஒண்டொழுகணவ” என்றதனையும் ஈண்டைக்கேற்பநோக்கிக்கொள்க. வானியும், காவிரியும் கொங்குநாட்டிலுண்மை முன்னரே காட்டினேன். இவ்வஞ்சி கொல்லிசூழ்நாட்டகத்துண்மையானே “வஞ்சிப்பைப்புறவில்” எனவும் “வனவஞ்சி” எனவும் இறையனார்களவியலுரைமேற்கோள்களில் வந்தன என அறிந்துகொள்க. ‘வஞ்சிவனம்’ என்பதனோடு நோக்கின் ‘வனவஞ்சி’ என்பது கருநூராதல் நன்கு தெளியப்படும்.

இனிச் சேரசோழபாண்டியர்மூவரும் ஒருவர்க்கொருவர் மகட் கொடைநேர்ந்து ஒருவர் தந்நாட்டுக்கொண்டாடும்விழவுக்கு மற்றவர் போய்வருதல் நூல்களிற் கேட்கப்படுதலானும் இவ்வாழ்ந்த தலைநகர்கள் போக்குவரத்திற்கெளியவாகவும் அணிமையாகவும் இருந்தன வென்று துணியலாகும். உறையூர்க்கு மதுரை எவ்வளவுதூரமோ அவ்வளவே மதுரைக்குக் கருநூர்க்குமென்பது நன்கறிந்துகொள்க. பாண்டியர் சோழர்பாலும் சேரர்பாலும் பெண்கொண்டிருந்தன ரென்பது, நின்றசீர்நெடுமாறநாயனார்பத்தினியாரை ‘வளவர்கோன் பாவை’ என்பதனானும், குலசேகரபாண்டியன் வஞ்சிவேந்தன்மகளை மணந்தானென்று சவுந்தரபாண்டியனானும் அநதாரியப்பப்புவவர் கூறுதலானும் அறியப்படும். செங்குட்டுவனை “நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கின்ளிரீன்மகன்” எனப் பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம் பத்துப்பதிகம் கூறுதலானும்,

“மன்னன்கரிகால்வளவன்மகள்வஞ்சிக்கோன்
றண்ணப்புனல்கொள்ளத்தான்புனலின்பின்சென்று”

எனச் சிலப்பதிகாரங்கூறுதலானும் சேரர் சோழர்பாற் பெண்கோடலறியப்படும். சூலோத்துங்கசோழனுலாவால் அவன் பாண்டியன் மகனாமணந்தானென் றுணரப்படும். கொங்குநாட்டவனுள் சேரன் தன்னையடுத்துள்ளதெய்வீகனுக்குப் பிடிக்கொடுத்த செய்தியை முன்னரேகாட்டினேன். மேற்காட்டிய சிலப்பதிகாரவடிகளிற்கூறிய செய்தி அகநானூறுமுதலியவற்றிற் பல்விடத்துங்கூறிய ஆட்டனத்தி, ஆதிமந்திகதையென்பது கற்றார்பலருமறிவர். கரிகால்வளவன்மகள் ஆதிமந்தி என்பவள். இவள் வஞ்சிக்கோளுள் அத்தியென்பவனைமணந்தவள். இவ்விருவரும் கரிகால்வளவனாற் கழார் முன்றுறையிற்கொண்டாடப்பட்ட காவிரிப்புதுப்புனல்விழவிற்குச் சென்று நீராடியபோது காவிரி ஆதிமந்திகணவனை வெளவியதாக அவள்பதைபதைத்து எங்குந்தேடிக்காணாது பின் காவிரி ஒழியியெல்லார் ஓடி அலந்தழு தேங்காநிற்க, அவள்கற்புடைமைக்கும் அன்பிற்கும் இரங்கிக் கடவே அவள்கணவனை அவள்முன்னிறுத்திக்காட்ட அவனைத்தழிஇக்கொண்டு பொன்னங்கொடிபோலமீண்டாள் என்று தூல்கள்கூறும். இவ்வரியகதையைப்பற்றி நல்விசைப்புலமை மெல்வியலார்வாலாற்றுண் முன்னரே எழுதினேன். காவிரிப்புதுப்புனல் விழவுக்குச் சேரநாட்டுள்ளமகனையும் மருகனையும் சோழர் அழைப்பித்தல் இக்கதையானறியப்படும். கரிகாலன் புதுப்புனல்விழவுகொண்டாடியபூராகிய கழார் சோணட்டுமாயூர்த்துக்கு அடுத்தான்து. இவ்வூறிற் புதுப்புனல்வருதலையறிந்துகொண்டாடப்படும் விழவுக்குச் சோணட்டையடுத்த கருவூர்வஞ்சியார்வருதல் எளிதென்பது யான் கூறவேண்டுவதன்று. கொங்குநாட்டு, அத்தினன்னும் பெயர்வழக்கு இன்றுங்கேட்கப்படுகின்றது. அந்நாட்டு அத்தியூர், அத்தபாளையம் என்னும் ஊர்களு முண்டு.

இனித் தியாகராசலீலையென்னும் தூலில் மதுரை ஆலவாய்க் கடவுட்கு மிகுதியாகப் பசுக்கட்டமிருந்ததென்றும், அப்பசுக்கட்டத் தொருகன்று தப்பிப்போய்ச் சேரன்பசுக்கட்டத்துக்கவந்து வளர்ந்ததென்றும், இக்கன்று கலந்ததைச் சேரன் தெரியானாயினென்றும், பின் மதுரையினின்று வஞ்சியர்கோன்கோயில்புக்க ஓரந்தணனுக்குப் பலபசுக்களுடன் இக்கன்றினையுஞ் சேரன் நல்கினென்றும், இக்கன்றினைப்பெற்ற அந்தணன் அதனைக் கூடலிற்கொடுபோ யோர் பசுவாணிதனுக்கு விற்றனென்றும், ஆலவாய்க்கடவுட்பணிபுரிவார்

இக்கன்றிணக்கண்டு தெளிந்து வந்தவாறுவினாயிற்று இக்கன்றிணையும் அவ்வாணிகளையும் அவ்வந்தணிகளையும் வஞ்சியுட்புக்குச் சோன்பாற்சென்று இக்கன்று ஆலவாய்க்கடவுட்குரியது நீ எங்கனம் இவ்வந்தணிகீந்தனையென்று சொற்றார் என்றும், சேரன் கடவுளுடையகன்று எந்தொழுவத்துறுதல்குமோ? அடையாளமுண்டோ? நம்பன்பொருள் நஞ்சினுங்கொடிதாகும். யான் யாதொருவஞ்சமும் செய்தேனல்லேன் என்று சொற்றானென்றும், பின் மதுரையார் சோனுடனும் இக்கன்றுடனும் தம்வழக்கைத்தீர்த்தற்பொருட்டுத் திருவாரூரைந்தனரென்றும் கூறியிருத்தலைக் கற்றாரறிவர். இக்கதையானும் கொங்கிற்கருவூரே சேர்வஞ்சிமாநகராதல் எளிதிலுய்த்துணரலாகும். இரண்டுநாட்டுப்பசுக்கூட்டத்துக்கும் கலப்புக்கறப்படுத்தும், மதுரையார் வஞ்சியுக்குச் சேரனுடன் திருவாரூர் சென்றார் என்று கூறியதற்கும் பொருந்த நோக்கிக்கொள்க. இன்னுமோராற்றானும் இதனை விளக்குவல்.

இனிச் சேரசோழபாண்டியர் படைப்புக்காலத்தொட்டே மேம்பட்டுவருதலுடையரென்பதுபரிமேலழகர்முதலியநல்லாகிரியர்கொள்கையாகும். இப்போது மலையாளமென்றுவழங்குகின்ற கடன்மலைநாடோ ஆதியிற் கடவுளாற்படைக்கப்பட்டதாகாது. படைப்புக்காலத்துக்கு எத்துணையோபிந்தி இவ்வுலகமுமுதையும் காசிபர்க்குத்தானஞ்செய்த பரகராமன் தானிருத்தற்கு நிலன்வேண்டித் தெய்வகிருபையாற் கடலை ஒதுங்குவீத்து உண்டாக்கியதென்று புராணம் வல்லார்கூறுவர். இதனைச் சேக்கிழார் விறன்மிண்டநாயனார் புராணத்து,

“விரைசெய்நறம்பூந்தொடையிதழிவேணியார் தங்கழல்பரவிப்
பரகபெறுமா தவமுனிவன்பரசிராமன்பெறுநாடு
திரைசெய்கடலின்பெருவளனுத்திருந்துநிலனின்செழுவளனும்
வரையின்வளனுமுடன்பெருகிமல்குநாமலைநாடு”

எனக் கூறியவாற்றானு நன்றுதெளியப்படும். பரசிராமன் சமதக்கின் புதல்வனுதலான் அச் சமதக்கினிபுதல்வரான திரணனுமாக்கின் பென்னும் இயற்பெயருடைய தொல்காப்பியனார்க்குடன் பிறந்தவனாவன். தொல்காப்பியனார் “வண்புகழ்முவர்காக்குந்தண்பொழிள்

வரைப்பு” என்று சூத்திரஞ்செய்தவானும், இம்மூவேந்தர் மாணியினையுங்கூறுதலானும் தொல்காப்பியனார்க்குமுன்னே இம்மூவரும் இத்தமிழ்நாட்டு ஆட்சிபெற்றுநிலைபெறுதல் நன்குணரலாகும். வான்மீகராமாயணத்தும் இம்மூவேந்தர்நாடு கூறப்படுதலானிக் கருத்து வளியுறுதல்காண்க. தொல்காப்பியனார்க்குமுன்னே தமிழ் மூவேந்தர் நிலைபெறுதல் தெளிந்தவாற்றா லீம்மூவேந்தர் பரசுராம னுக்கு முன்னே அவரவர்தலைகளில் நிலைபெறுதல் நன்குணரப்படும். பரசுராமற்குமுன்னே இம்மூவேந்தர்நிலைபெறுணர்ந்தவாற்றானும் இவர் நிலைபெற்றதலைகர்பரசுராமனா லிடைரிலுண்டாக்கப்பட்ட கடன்மலை நாட்டில் இருப்பது அசம்பாவிதமாதல் எல்லாருங் கண்டுகொள்க. மேல்கடற்பக்கத்துத தொண்டி, முசிரி, மாந்தை முதலிய பட்டினங்கள் சேரநாடையனவாகக்கேட்கப்படுமாவெனின் அவையெல்லாம் பழைய சேரர்வஞ்சிக்குப்பின்னே உண்டாகிய பரசுராமகேஷத்திரத்துண்டாகிய நகரங்களென்க. இக்கருத்தானன்றே பழைய சேரர்கருவூர் வஞ்சியைப் பல்விடத்தும் மூதூர் என்றுகூறுவதுஉம், அவ்வூர்ப்புராணம் அதனை ஆதிபுரம் என்றுரைப்பதுஉம் எனக்கொள்க. இது பௌராணிகமுறையான் ஆராயப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் சேரர்க்குரியகருவூர் கரண்கைப்பற்றியகாலத்துக் கரபுரம் எனவும், வீரசோழன் கைப்பற்றியகாலத்து வீரசோழபுரம் எனவும் பெயர் பெற்றதுணர்க. இராவணன் இத்தென்னாட்டை ஆண்டான் என்றற்கும் கிரிசிரன் உறையூர்ப்புறத்தைக்கொண்டான் என்றற்கும் இங் கனமே பொருந்தக்கொள்க. இராவணன்காலத்தும் இத்தமிழ்வேந்த ருண்மை இராமாயணத்தானுணர்க. இப் பரசுராமன்பெறுநாட்டுச் செங்குன்றூர் விறன்மிண்டநாயனார் ஊர் என்று பெரியபுராணங் கூறுதலான் இது கொங்குநாட்டுச்சிவத்தலமாகிய கொடிமாடச்செங் குன்றாரின் வேறென்றுகொள்ளினும் அமையும்.

இவற்றுள்ளொன்றையும் ஆராயாது வஞ்சியே திருவஞ்சைக்கள மென்றும், அஞ்சைக்களமென்று பிரித்துவழங்கியது தவறென்றும் வஞ்சைக்களமென்று வழங்கவேண்டுவதென்றும் தம்மனம்போன வாறுகூறித் தெய்வப்புவலர்களான பெரியோர்கள்பால் அபசாரப்படு வாருமுளர். அஞ்சைக்களமென்றேவழங்கிய பெரியோர்கள் திரு நாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், சேக்கிழார், கச்சியப்ப முனிவர் முதலிய பலராவர்.

இனிக் கொங்குநாடு சோண்ட்டையடுத்துள்ளதென்பதனை முன்னரேகாட்டினேன்: சோழர்க்குச்சிறந்தமலை நேரிமையென்பது பலருமறிவர். அம்மலை சோண்ட்டிவன்கண்ணதேயாகும். செங்குட்டுவன்தன் மைத்துனச்சோழனோடுபகைத்த சோழர்க்குடிக்குரிய ஒன்பதின்மரைச் செருவெனறுது உறையூர்க்குத்தெற்கின்கண்ணதாகிய நேரிவாயில் என்னும் ஒருர்க்கண் என்று சிலப்பதிகாரத்தாற்றெரிதலால் இம்மலையும் உறையூர்க்கு அணித்தாகுமென்று கொள்ளலாகும். இந்நேரிமலை களங்காய்க்கண்ணினார்முடிச்சேரற்கும், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதற்கும் இடனாகப் பதிறுப்பத்துறுல்குறும். இதனை நான்காம்பத்தில் “நீர்திகழ்சிலம்பினேரியோனே” (சு0) எனவும், “கல்லுயர்நேரிப்பொருநன்” (சுஎ) எனவும் வருதலான் அறித்துகொள்க: இவற்றும் சோழர்க்குரிய நேரிமலையில் இரண்டுசேரர்கள்வதிந்தமை உணரலாம்: கொங்கிற்கருவூர்ச்சேரர்கள் சோழரொடுபொருது அவர்க்குரிய நேரிமலையெவன்றியாற்கொண்டு ஆண்டுவதிந்தனரென்றே துணியலாகும். இதனற் கொங்குடையசேரர்கள், தங்கொங்குநாட்டுப்பக்கத்தாய்ச் சோண்ட்டிவன்கண் மலையைக்கைப்பற்றி அதன்கண் வதிந்தார்கள் என நெளிதிலறியலாகும். பிறர்நினைக்கின்றவாறு கடன்மலைநாட்டுச் சேரர் தமக்குரியதல்லாத கொங்குநாட்டைக்கடத்து சோண்ட்டி நேரிமலையில் வதிந்தார் என்பது பொருந்தாததல் உய்த்துணரத்தகும். இந்நேரிமலையிற் சேரர் இருந்தனரென்பது சேரர்க்குச் சோண்ட்டிமலைவரை அரசாட்சி பண்டுநிலையினதென்பதை நன்குகாட்டுமென்க.

இனிப் பழையசேரர்வதிந்த குடபுலமாகிய கொங்குநாட்டைப்பற்றிச் சிலகூறுவல். சங்ககாலத்துவள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் ஆவியாப்பெருமகனென்பது சுற்றரறிவர். ஆவியர் என்பார் வேள் ஆவியின் வழியினர். இவ்வேளாவியிருந்தது ஆவிநெக்குடியாகும். இது கொங்குநாட்டுள்ளதென்பது, “சேரர் கொங்குவைகாழ்நன்னாடிலாவிரன்குடி” (அருணகிரிநாதர்) என வருதலா னறியப்பட்டது. இவ்வேளாவியின்வழியிலே சேரர் பெண்டொண்டாரென்பது “குடக்கோடுடுஞ்சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான்றேவியீன்றமகன்” (பதிற். சு-பதிகம்) என ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனையும், “பொய்யில் செல்வக்கடுங்கோவுக்கு வேளாவிக்கோமான் பதமன்றேவியீன்றமகன்” (ஐ. அ-பதிகம்) எனப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையையும் கூறுமாற்றா னறியலாம். வஞ்சியில்

“வேளாவிக்கோமாளிகை” (சிலப்-நடுகல்-ககஅ) என்னும் பெயரான ஓர் வாஸஸ்தானம் இருந்ததும் ஈண்டைக்கேற்ப நினைக்கத்தகும். “இது சேரர்ஸம்பந்திமாளிகை என்பது பொருந்துவதாகும். கருவூர்க்கும் ஆவிநன்ருடிக்கும் அதிகதூரமல்லாமையும் நெறியெய்ளிமையு முணர்ந்துகொள்க.

இனிச் சேரவம்மிசனான அதிகமானெடுமானஞ்சிவழியின னுகிய அதிகனென்பவன் ஒருவன் குறும்பொறையூர் என்னும் மலைபரணுடைய ஊரிலிருந்தனன் என்றும், அவன் புகழ்ச்சோழ நாயனர்க்குத் திறைகொடாதகாரணத்தா லவர்படையாவ்வெல்லப் பட்டானென்றும் பெரியபுராணத்தா லறியலாம்.

“கொடிமாமதினீடுகுறும்பொறையூர்
முடிநேரியனூர்படைமுற்றியதே”

எனவருதலா னிதனையறிக. கடுக-ஆம் அகப்பாட்டில்,

“நறம்பூஞ்சாரற்குறும்பொறைக்குணாஅது
வில்கெழுதடக்கைவெல்போர்வானவன்
மிஞ்றுமுசுகவுளசிறுகண்யானைத்
தொடியுடைத்தடமருப்பொடியனூறிக்
கொடுமுடிகாக்குக்குருடக்கணெடுமதிற்
சேண்விளங்குசிறப்பினூழர்”

எனவருதலான் இக்குறும்பொறை சேரன்பகைஞுகிய கொடுமுடியென்பவனுடைய ஆழர்க்குமேற்கணுள்ளது நன்குபுலனாகும். சேரவம்மிசியனுகிய அதிகற்கும் சேர்க்கும் தாயபாகவிஷயமாகப் பகைமையுண்டாகிப் பெரும்போர்நிகழ்ந்தது பதிற்றுப்பத்தாலும் புறப்பாட்டாலும் அறியப்படும். ஔவையார் அதிகமானெடுமானஞ்சியைப்பாடிய புறப்பாட்டில்,

“கோடுயர்பிறங்குமலைகெழீஇய

நாடுடன்கொடுப்புவங்கொள்ளாதோனே” (புறம் - உகஉ)

எனவருதலான் இவன் தாயநாடுபற்றிச் சேரனோடு பகைமையுண்டானென்றுய்த்துணரப்படும். இவனுக்குக்கிழக்கே ஆழர்க்கணிருந்த கொடுமுடி என்பவனும் இவனுடன்சேர்ந்து சேரனைப்பகைத்தனன் போலும், இவ்வாழர் கொங்குநாட்டின் கண்ணையுள்ளது. அதியனை

“உண்டுமை, மலையலரணியுத்தலை நீர்நாடன்” என்பதனால் அதியன் தலை நீர்நாடன் என்பது முன்னரே கூறினேன். கறையூறிற் பரிண்டிக் கொடு முடி என்னுங்கோயிலுள்ளது தேவாரத்தால் வறியப்படும். அது இக் கொடுமுடியரசன் சம்பந்தமுடையதாகும். சேரன்பகைவனாய்ப் பாண்டியற்குத்துணைவனாகாரணத்தாற் பாண்டிக் கொடுமுடி எனப் பெயர்சிறந்தான் போலும்.

இனிப் பதிற்றுப்பத்து நான்காம்பத்தில்,

“வெண்டிரைமுந்நீர்வளை இயவுலகத்து
வண்புகழ்நிறுத்தவகைசால்செல்வத்து
வண்டனையையென்னீயே” (கக)

என்பதனால் வண்டன் என்பானொருவன் சேரனுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளான்: இவன் கோச்சோனுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டவாற்றாலும், “வண்புகழ்நிறுத்தவகைசால்செல்வத்துவண்டன்” என்றதனாலும் சேரரிற்சிறந்த முன்னோன் என்று ஊகித்தலாகும். இவ்விருந்தமலை வண்டமலை எனப்படுவது: இது கொங்குநாட்டுக் கருவூர்க்குத் தெற்கேயுள்ளது.

இனி ஆதன் என்பது, சேர்க்குள் அதிகமாக வழங்கும்பெயர் என்பது, சேரலாதன், நெடுஞ்சேரலாதன், ஆதனினி, செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், பெருஞ்சேற்றுதியஞ்சேரலாதன் எனவருதலான் அறியப்படும். ஈண்டுக்காட்டிய பலபெயர்க்கும் ஆதன் கூடல் தன் ஆவன். இவ்விருந்தவர் ஆதனார் எனப்படும். இஃது இப்போது கொல்லிமலையை யடுத்துள்ளது. ககஅ-ம் அகப்பாட்டில்,

“பல்லான்குன்றிற் படுநிழற்சேர்ந்த
நல்லான்பாப்பிற் குழுமுழாங்கட்
கொடைக்கடனேன்றகோடாநெஞ்சி
னுதியனட்டில் போலவொலியெழும்
தருணியார்க்கும் பெருவகைச்சிலம்பின்”

எனவருதலான் உதியஞ்சேரல் குழுமுறிந்ருந்து பெருஞ்சேற்று பயந்தது உணரப்படும். இக்குழுமுற் கொங்குநாட்டு ஆன்பொருகைக் கரையிலுள்ள குழமம் என்று இப்போதுவழங்குவதாகும். இக்குழுமுரை, நல்லான்பாப்பிற் குழுமுற் என்றலான் இதனிடத்துப் பசமிகுறி யாக இருந்தது கண்கூறப்படும். இப்பசமிகுறி கொங்குநாட்டுக்கே

சிறந்தது. “கொங்குராபரந்தன்ன” (எள) எனப் பதிற்ப்பத்திற்
கூறுதலானுணர்ந்துகொள்க. இக்குழும் கொங்குநாட்டுப்பழனி
மலைக்கடுத்துள்ளதும் ஈண்டுகேற்ப நோக்கிக்கொள்க. வஞ்சியி
லிருந்த சேரமான் சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சியசெல்வக்கடுங்கோவாழி
யாதன்,

“குன்றகழ்களிற்றென்கோ

...
மன்றுநிறையுநீரையென்கோ
மணக்களமரொடுகளமென்கோ
ஆக்கவை,கனவெனமருளவல்லேனவி
னல்கியோனெனசைசாரேன்றல்” (புறம் - ௩௮௭)

என்பதனும் பகநிறைகளை ஊருடனுக் களிற்றுடனும் புலவர்க்கு நல்கி
னென்று கூறப்படுதலையும் காண்க.

இவையெல்லாம், சேரர் கொங்குநாட்டுவதிந்திருந்தனரென்பதை
நன்குவலியுறுத்துமென்றுணர்க. இனி, மாந்தரக்கொங்கேனாதி என
இலக்கணங்களில் உதாரணமாக வழங்கும்பெயரும் இக்கொங்கு,
மாந்தரெனப்பெயரிய சேரனைச்சேர்ந்தது என்பதனையே வலியுறுத்
தும்.

இனி நக்கீரனார் கூட-ஆம் அகப்பாட்டிற் தமிழ்முவேந்தர் தலை
நகரங்கள் மூன்றையும்,

“ஆரங்கண்ணியடுபோர்ச்சோழ
ரறங்கெழுநல்லவையுற்றதை”

எனவும்,

“அரண்பலகடந்தமுரண்கொடானை
வாடாவேம்பின்வழுதிகூடல்”

எனவும்,

“கடும்பகட்டியானெடுந்தேர்க்கோதை
திருமாவியனகர்க்கருவூர்”

எனவும் கூறியிருந்தலைக் கற்றாரறிவர். இதன்கட் சோழர்க்குச்சிறந்த
புகாரும், பாண்டியர்க்குச்சிறந்தகொற்கையும் கடற்றுறைப்பட்டினங்
களாக இருக்கவும், அவற்றைக்கூறாமல் உள்நாட்டுச்சிறந்த தலைநகரங்
களாகிய உறையூரையும் கூடலையுமே தாம் எடுத்துக்கொண்ட முறை
மைக்கேற்பவே சேரர்க்குஞ் சிறந்த தொண்டி, முசிரி முதலிய கடற்
றுறைப்பட்டினங்கள் இருக்கவும், அவற்றைக்கூறாது உள்நாட்டுச்
சிறந்த தலைநகராகிய வஞ்சியையேகறினாரென் றெளிதிலறியப்படும்.

சிறுபாணாற்றுப்படையினும் இம்முன்றுமே தமீழ்முவேந்தர்தலைநகரென அறியுந்கூறியதுகாண்க. ஆண்டு, மதுரையும்வறிதே, வஞ்சியும் வறிதே, உறந்தையும் வறிதே என்றார். சூளாமணியினும் மதுரை, கரபுரம், உறந்தை என இம்முன்றையுழிமுகறினார். யாப்பருங்கலவிருத்திமேற்கோளினும்,

“ஆடனடைப்புரவிச்செம்பூட்சேஎய்கூடலெனக்குயின்றனதோள்”

“மறந்தருதானைச்செங்கேரற்கீள்ளியுறந்தையிற்சிறந்தனமுலை”

“மஞ்சுவரைத்திணின்தோட்பூழியர்மன்னவன்வஞ்சியென்மலர்ந்தனகண்”

என இவ்வாறே இம்முன்றுமே (செய்யுளியல்-தரவேதரரிணை) வருதலான் இதனுண்மை யுணரப்படும்.

இனிக் கருவூர்ச்சேரமான்சாத்தன், கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப்பூதநாதன், கருவூர்க்கண்ணம்பாளனார், கருவூர் ஓதஞானி, கருவூர்க்கதப்பிள்ளை, கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார், கருவூர்கிழார், கருவூர்ப்பவுத்திரன், கருவூர்க்கோசனார், கருவூர்ப்பூதன்மகனார்பெருங்கொற்றனார் என நல்லிசைப்புலவர் பலர் கருவூரினராகக்கூறப்படுதலைத் தொகைநூல்களுட்காணலாம். இப்புலவர்தொகை மதுரைப்புலவர்தொகைக்குச் சிறிதாயினும் உறையூர்ப்புலவர்தொகைக்குப் பெரிதென்பது தொகைநூல்களை நன்காராய்ந்தார் அறிவர். உறையூரின் மிக்குக் கருவூர்ப்புலவர்கள் இருத்தற்குக்காரணம் அவ்வூர் உறையூரிற் பெரிதாதலானும், அது சேரர்தலைநகராதலானும் என்று உய்த்துணரலாகும். ஈண்டுக்கூறிய கருவூர் ஒருரேயாமென்பது வேற்றுமைப்படுத்தற்குரிய அடையொன்றுங்கொடாது வாளாகூறியவாற்றானன்குதுணியப்படும். சோழர் வஞ்சியைமுற்றியவிடத்தும், அதனை எறிந்தவிடத்தும்பாடிய புறப்பாட்டுக்களின் கீழ்க்குறிப்பிற் “கருவூர் முற்றியிருந்தானை” எனவும், “கருவூரெறிந்தானை” எனவும் வருதலை ஈண்டைக்கேற்பநோக்கிக்கொள்க. பாடலுள் *வஞ்சியென்றுவருதலும், அப்பாட்டின் கீழ்க்குறிப்பிற் கருவூர் என்று வருதலும்

* புறம்-கூ. ஷே. உ.எ.உ.

ஒருரையேபற்றியதென்ப தியாவருமறிவர். ஆண்டெல்லாம் வஞ்சியை அறிவித்தற்குக் கருவூர் என்று அடைகொடாது வாள்வழங்குதல் போலவே ஈண்டும் வழங்கப்பட்டதாகும். “கருவூர்ச்சேரமான்” என்பதனும் இக்கருவூர் வஞ்சியாகும். “கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதன்” என்பதனும், இக்கருவூர்வஞ்சியேயாகும். “சதுக்கப்பூதரை வஞ்சியுட்டந்து, மதுக்கொள்வேள்விவேட்டோனாயினும்” எனச் சிலப் பதிகாரத்துவருதலான் வஞ்சியாகியகருவூரிற் சதுக்கப்பூதருண்மை நன்குணரலாகும். கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார் சேரன் படைத் தலைவனாகிய பிட்டனைப்பாடுதலான் இக்கருவூர் வஞ்சியேயாகும். (புறம்-ககஅ) இவர் அகப்பாட்டில்,

“கோடியர், பெரும்படைக்கு, கிரைநற்றேர்வா
றிருந்துகழற்சேவடிநசைஇப்படர்ந்தாங்கு” (கூக)

எனச் சேரனைப்பாடுதலானும் இதனுண்மையுணர்க. கருவூர்க்
ணம்பாளனர்:—இவா,

“ஒளிறுவேற்கோதையோம்பிக்காக்கும்
வஞ்சியன்னவென்வளநகர்” (அகம்-உகக)

எனப்பாடுதலான் இக்கருவூர் வஞ்சியேயாகும். இவற்றானும் கருவூர் சேரர்கருவூரேயாதலும், அதவே வஞ்சியாதலும், அது கொங்கு நாட்டுச் சோண்டடையடுத்துச் சோழர்க்குப்பகைப்புலமாய்ச் சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையிருந்த ஊராதலும் (புறம்-கக) நன்குணர்ந்துகொள்க. பிற்காலத்தும் பொய்யாமொழியென்னும் புலவர் இக்கருவூரினரென்பது “பாற்கடல்போலப்பரந்தநன்னெறி” என்னும் நச்சினர்க்கினியருரைச்சிறப்புப்பாயிரத்து “வண்பெரு வஞ்சிப்பொய்யாமொழி” என வருதலானறியப்படும். இவர் கருவூரின ராதலாற்றம்முர்க்கடுத்த சோண்டடுக் கண்டியூரிற் சினக்கருக்கு உயிர்த்துணையாயினரென்றுய்த்துணரலாகும். இப்புலவர்களல்லாமற் சேரர்க்குரிய கொல்லியினும் நல்லிசைப்புலவருண்மை “கொல்லிக் கண்ணன்” என்னும் பெயரானுணரலாம். இவர் “குட்டுவன்மாந்தை” (குறுந்தொகை-கூச) யினை எடுத்துவமிக்கின்றார். இதனும் இவர் சேரன்புலவராதறெளியப்படும். இப்புலவரெல்லாம் கொங்குநாட்டுப் புலவரேயாவரென்ப தியான்கூறியறிவிக்கவேண்டுவதன்று. கொங்கர்

என்பார் தமிழரேயென்பது “தமிழ்க்கொங்கர்க்கோன்” (தமிழ்நா)-
என இரட்டையர் வக்கபாகைவரபதியாட்கொண்டாணைப் பாடுதலான
மறியலாகும். ஈண்டுச் சேரனாட்டுப்புலவரெனத்துணியப்பட்டபவரும்
கருவூரினராக வழங்கப்படுதலல்லது வஞ்சிப்புலவரென வழங்கப்
படாமையான் வஞ்சி செய்யுள்வழக்குப்பெயரென்றும், கருவூ
ரென்பதே உலகவழக்கினுமுள்ள பெயரென்றும் அறியத்தகும்.
ஈண்டுக் கருவூர்வேறு வஞ்சிவேறென்று ஒரு விதண்டையரைப்பின்
மேற்காட்டிய நல்விசைப்புலவரெல்லாம் கருவூரினராகவேநின்று
சேரர்தலைகராகிய வஞ்சியின்கண் நல்விசைப்புலவரேயில்லாம
லொழியநேருமென்று கண்டுகொள்க. இதனாற் பிறர்விதண்டாவாதம்
ஈண்டுப்பலியாதாத லொருதலை. இப்புலவர்களுட் கருவூர்ப்பெருஞ்
சதுக்கத்துப்பூதநாதனர் என்பவர் கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்
கிருந்தாணைப்பாடிய,

“உள்ளாற்றுக்கவலைப்புள்ளிநீழன்
முழுஉவள்ளுரமுணக்குமள்ள
புலவுதிமாதோநீயே
பலராலத்தைநிந்தறியிருந்தோரே” (புறம் - உகக)

என்னும்பாடலைக் கற்றாறிவர். இதனகண் இவர் “நின்கருத்திற்
கேற்ப நின்றொடுவடக்கிருந்தார் பலராதலான், யானிதற்குதவாது
பிற்படவந்ததற்கு என்னை அவரோடு சொல்லிவெறுத்தி நீ” என்று
கூறுதலைக்காணலாம். இதனால் இப்புலவர் கோப்பெருஞ்சோழற்
குயிர்த்துணைவரென்றும், அவன் இறத்தற்குத் தாமும் இறக்குமியல்
பினரென்றும், இவரினுந்தாரதேயத்துள்ள பிசிராந்தையார் சோழற்
கும அவர்க்கும் உணர்ச்சியொத்தலாலுடனேபோந்து சோழனுடன்
வடக்கிருந்தாராகவும், இவர் சோழன்வடக்கிருந்தவிடத்துக்கு அணித்
தாக இருந்தும் முற்படவந்து உதவாம விவன் வடக்கிருத்தல்கேட்டுப்
பிற்படவந்ததனை ஒருபெருந்தவறாகக்கருதித் தூரதேயத்துள்ளாரும்
முற்படவந்து உதவாநிற்க அணிமையிலுள்ளவன் பிற்படவந்தான்
என்று அங்கனமுற்பட உதவினாருடன் சொல்லி என்னை வெறுத்தி
யென்று தஞ்செயலை நொந்துகொள்கின்றாரென்றும் அறிஞர் நன்கறி
வர். உள்ளவாறு இப்புலவர்தூரத்திலிருந்த கேட்டுவருதல்பற்றிப்
பிற்பட்டவராயின் அதற்குப் புலத்தல்கடாமை நன்கறிந்துகொள்க.
இவர் வஞ்சிப்புலவரென்பது முன்னரேகாட்டப்பட்டது. இதுவுஞ்
சோழர்க்குச் சேரர்வஞ்சியணித்தாதலையே வலியுறுத்துமென்று
கண்டுகொள்க.

இனிப் பழமொழியின்கண்,

“கழுமலத்தியாத்தகனிற்றுங்கருவூர்
விழுமியோன்மேற்சென்றதனாலு”

எனவருதலையும் அதற்கு உரைகாரர் “ கழுமலம்என்னும் ஊரின் கண்ணே பிணித்துநின்ற கனிற்றுங் கருவூரின்கண்ணேயிருந்த கரிகால் வளவன் கடிதனையனாயினும் அவன் சிறப்புடையனாகலான் அவன்மேற் சென்று தன்மிசையெடுத்துக்கொண்டு அரசிற்கு உரிமைசெய்தது ஆதலால்” எனக்கூறுதலையும் கற்றாரறிவர். இது சோண்டிடுக்களிறு வேற்றுநாட்டு ஊர்புக்கு ஒருவற்கரசரிமைசெய்த கதை கூறியதாம். கரிகாலன் தாயத்தார்பகைமைகாரணமாக இளமையிலே தன்னாடுவிட்டு உயிருயந்துபோய்க் கொங்கிற் சேரர்கருவூரின்வந்தனனாவன. வுண்மையினை அண்டினிரிப்பிற் பெருகும். சோண்டிடுக்களிறுசென்று ஒருவனை நிசையேற்றிவந்ததென்று நினைத்தற்காகாமையும் அது கருவூர்என்ப பெயர்பெறாமையும் ஆராய்ந்து கொள்க. இதுவும் கருவூர் சோண்டிடுக்கணித்தாதலையே காட்டுமென்றுணர்க. கருவூர் கொங்குநாட்டென்பது உமாபதிசிவாசாரியார் திருப்பதிக்கோவையில், “ ழலமிசுமவிநாசிதிருமுகன்பூண்டி திருநணுகொடிமாடச்செங்குன்றூர்தானே ” வெஞ்சமாக்கூடல்கொடுமுடிகருவூர்கொங்கின்மேலமேழ் ” என்றதனாலு நன்கறியலாம். ஊல்களுளிரண்டுகருவூர் கூறப்படாமையும் அக்கருவூர் சோண்டிடுளதாக வந்துலுங்கூறாமையும் அது கொங்குநாட்டென்றே எந்நூலுங்கூறுதலையும் ஆராய்ந்துகொள்க. அந்தரமூர்த்திநாயனார் அவிநாசியைநீங்கி மலைநாட்டகம்புகுந்தார் என்னுமிடத்து “ குடபுலத்துப்பதிக்கொறுமின்புற்றுக்கடந்தருளிக் குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தார் ” எனவும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்புராணத்தான், “ குடபுலத்திலாறணிந்தாரமர்கோயி லெப்பாலுமேத்தித்திருநணுவிணையிறைஞ்சிக் குணதிசைப்போதுகின்றார் செல்வக்கருவூர்த்திருவானிலைக்கோயில்சென்றிறைஞ்சியந்நாடகன்று பொன்னித்தென்கரைத்தானம்பலபணிவார் ” எனவும் சேக்கிழார்கூறியவாற்றாற் குடபுலம் அஞ்சைக்களமுடைய மலைநாட்டிற்கும் சோண்டிடுக்கும் இடையே நிலைபெறுதலினிதுணர்ந்து கொள்ளலாம். இவற்றொடு பொருந்தநோக்குமிடத்து “கொங்குநாடு குடபுலத்துக்கோமன்னர்” எனச் சேக்கிழார்வாக்கினவந்ததற்குக் குட

புலத்துக்குதொங்கொராடு குடபுலத்துக்கோமன்னர் என்பதே பொருளாகத் தெளிந்துகொள்க. “கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே” என்று சிலப்பதிகாரஉரைபெறுகட்டுரைப்பகுதிக்கும் கொங்குமண்டலத்து இளங்கோவாகிய கோசரும் தாங்கள் தீங்கு பகுத்துக்கொண்டாரும் சிறுநாடுகளினிடத்தே என்பது பொருளாகக்கொள்க. அடியார்க்குநல்லாரும் இளங்கோசர் என்பதற்கு இளங்கோவாகிய கோசரும் எனவுரைத்தார். இவ்விளங்கோக்கள் கொங்குமண்டலத்தையுடைய கோச்சேரர்க்குத்தம்பியராய்த் தாயவரிமையெய்தினராவர். “மூவர்கோவையு முவிளங்கோவையும்” எனவருதல் காண்க. தங்கள் நாட்டகம் என்றதனால் இவர் பலராதலும், இவர் கோச்சேரர்கீழுடங்கியாரும் சிறுநாடுகள் பலவாதலும் உணரப்படும். சிலப்பதிகாரம் வேட்டுவவரிக்கட கண்ணகியைக்,

“கொங்கச்செல்வி குடமலையாட்டி

தென்றமிழ்ப்பாவையெய்தவக்கொழுந்து”

என இளங்கோவடிகள் கூறியதற்கும் இவற்றொடுபொருந்தவே பொருள் கூறுக. கொங்கச்செல்வி என்று முற்படக்கூறினார்; அடிகள் தம்முடைய குடபுலமாகிய கொங்குவஞ்சியின் முதன்முதற் கோயில் கொள்ளும் சிறப்பினைநினைந்து: குடமலையாட்டி என்றார் கண்ணகி வென்வேலான்குன்றின்வினையாட்டியானகலேன்” என்று கூறுவதை நினைந்து; தென்றமிழ்ப்பாவையென்றார்: கண்ணகி “தென்னவன்றீதி லன்றேவர்கோன்றன்வாயி, நல்விருந்தாயினானவன்றன்மகள்” என்று கூறுதலையுட்கொண்டு கண்ணகி வினையாடல்கொண்டமலை சேரர் ஆட்சியுட்பட்ட குடதிசைக்கண்ணதாகலிற் குடமலைஎனப்பட்டதெனவறிக. “கொல்லிக்குவரை” எனவும் “குடவனாறு” எனவும் வழங்குதலானு முணர்க. இங்ஙனங்கொள்ளாது “கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே” என்று வருதல்பற்றிக் கொங்கச்செல்வி என்றொருனக்கொள்ளின கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே கோயில்கொண்டதனையே முற்படச் சிறப்பித்தற்கும் அவரோடொப்ப இலங்கைக்கயவாகுவும் சோழன்பெருங்கிள்ளியும் முறையே இலங்கையினும் உறையூரினும் வகுத்த கோயிலிவளிநுந்தருளிலைக்கறமைக்கும் ஏது இல்லையாகு மெனவுணர்க. அடியார்க்குநல்லார் குடமலையாட்டி என்பதன்கட் குடமலையென்பது குடநாடுஎன நலிந்து பொருள்கோடலைக்காண்க.

“தென்னாடன் குடகொக்கன் சோழன்” எனச் சேரன் கூறப்படுதலையும் “சென்னிநாடு குடகொங்குனாடு திறைகொண்டுதென்னனுறை செந்தமிழ்க்கன்னிநாடு” எனச் சேரநாடு கூறப்படுதலையும் ஈண்டைக்கு நோக்கிக்கொள்க. சிலப்பதிகாரத்துக் காட்சிக்காதைக்கண்,

“வில்லவன்கோதைவேந்தற்குரைக்கு
 நும்போல்வேந்தர் நும்மோடிகலிக்
 கொங்கர்செங்களத்துக்கொடுவரிக்கயற்கொடி
 பகைப்புறத்துத்தந்தனராயினுமாங்கலவ
 திசைமுகவேழத்தினசெவியகம்புக்கண்”

என்பதனாற் சோழர் பாண்டியரிருவரும் கொங்கர் செங்களத்துச் செங்குடிலவேனாடு இகலித்தமக்குரிய புலிக்கொடியையும் கயற்கொடியையும் பகைக்களத்தே அச் செங்குட்டுவனிடந்தந்து ஓடினர் என்பது கூறப்படுகின்றது. இதன்கட் சோழபாண்டியர் செங்குட்டுவனாடு பொருதது கொங்கர்செங்களம் என்று கூறுதலானும், செங்குட்டுவன் சோழபாண்டியர்மேற் படையெடுத்துச்சென்று பொருதான் என்று கொள்ளப்படாமல் சோழபாண்டியர் கொங்கர்செங்களத்தே செங்குட்டுவனாடு இகலினாரென்றே கொள்ளக்கூடத்தலானும் சோழ பாண்டியரிருவரும் ஒருங்கியைந்து இவனுள்ள கொங்குநாட்டே படையெடுத்துப்போந்து இவனாடு இகலினாரென்றும் இவன் தன் கொங்குநாட்டார் துணையாக அவரொடும்பொருத போர்க்களமாதலா லது கொங்கர்செங்களமெனப்பட்டதென்றும் அப் பகைக்களத்து அவ்விருவேந்தரும் தங்கொடியை செங்குட்டுவற்குத்தந்தேதோடினாரென்றும் துணியப்படுதல் காண்க. களவழியினும், “கொங்கரையட்டகளத்து” எனவும், “வஞ்சிக்கோவட்டகளத்து” எனவும் வருதலுடன் பொருந்த நோக்கின் இதுவே பொருளாதல் தெள்ளிது. செங்குட்டுவனை மாடலமறையோன்,

“மண்ணாள்வேந்தேநின்வாண்டக
 ண்ணாற்பொருமைமணலினுஞ்சிறக்க” (சிலப்-நடுகல்.)

எனவாழ்த்தற்கண்ணும் அவன் கொங்குநாட்டுப்பொருமைமணலினுஞ்சிறக்க எனக்கூறுதலையும் ஈண்டைக்கேற்ப நோக்கிக்கொள்க. இப்பொருமை காவிரியிற்கலத்தலை முன்னரே தெளிவித்தேன்.

இனிச் சேரன் ஆனிலையினையுடைய உலகுடையனாதலான் ஆனிலையுலகுவாறுலகு எனவழங்கல்பற்றி அவன் வானவன் எனவும், கருவூர் கர்ப்புரியாதல்பற்றிக் கர்ப்பத்திற்குப் பொறையென்பது பெயராதலான் அவன் பொறையன்னவும் வழங்கப்பட்டானே என்று ஊக்கவும் இடனுண்டு. “மேலது ஆனிலையுலகத்தானும்” என்பதனான் ஆனிலையுலகுவாறுலகாதலும் “சேரன்பொறையன்மலையன் நிறம்பாடி” என்பதன்கண் மலையன்ன வேறுகூறுதலான் ஈண்டுப் பொறையென்பது மலையாகாமையும் உணர்க. “வானேனும்வில்லெழுதிவாழ்வார்சிசம்பு” என்றலும் புலவர் புனைந்துரையேயாகும்.

இங்ஙனம் சங்ககாலத்தனவும் பிற்காலத்தனவுமாகிய இப்பன்னூற்றுணிபுக்கும் இயையவே, கொங்குநாட்டுப் பெருமக்களெல்லாம், தங்கொங்கிற்கருவூரைச் சேரராஜஸ்தானம் என்று வாயாவழங்குதலை இன்றுக்கேட்கலாம். அவர் மதுக்கரைக்காளிகோவிலைச் சேரர்க்குஞ்சோழர்க்கும் எல்லைக்கோவிலென்றும், கருவூர்ப்பக்கத்துள்ள வேட்டைமங்கலம்என்னும் ஊரைச் சேரன் வேட்டம்புரிந்த இடமென்றும் கூறுவர். இதனை அடியிற்குறித்த ஆங்கிலக்குறிப்பானுமுணர்க.*

இத்தினையுங்குறியவாற்றூர் நமிழ்கூறுல்லுலகத்து மூவேந்தருட் குடதிசையானுங்கோமக்களாகிய பழையகோச்சேரர்காமுழு

---

* Madukkarai: Hamlet of Thirukkambiliyur 12 miles west of Kulittalai. The temple of the village goddess Sellandiyamma is supposed to mark the spot where the Chera, Chola and Pandya Kingdoms met..... ..A bank runs south from the river at this point and is said to have been erected to mark the boundary of the Chola and Chera Kingdoms. (Page 281 - Trichinopoly Gezetteer 1907.)

Vettaimangalam; stands 12 miles north-west of Karur; population 3,517. The place is said to owe its origin to a Chera Raja, who, when out hunting one day saw the spot and struck by the beauty of scenery, founded the village. It was named Vettaimangalam from this incident. There is an old Sive temple there. (Page 276. Do. Do.)

தல் குடபுலமாமேனும், அதன்கட் குடபுலமென்று சிறப்பித்துப் பெயர்ப்பெறுவதுகொங்குநாடேயென்றும், அது சேரரிருந்தரசாண்ட மலையமனாடாகியகொல்லிமலைப்பக்கத்தநாடுமுதலாகப் புலநாடுகளை யுடையதென்றும், அதன்கணுள்ள ஆன்பொருரைக்கரையிலுள்ள கரு ஆரே *வருபுனனீர்த்தண்பொருரைசூழ்தரும் வஞ்சியென்றும் ஐயத் திரிபறத்தெளிந்துகொள்க. இன்னும் இலக்கணவிளக்கபிடியிய லில் (சூத்-க) “கருஆர்க்குச்செவ்வென்றார்க்கு யானும் அவ்வார்க்குப் போதுவல் என முழுவதுந்தமுவுவதுஉம் அவ்வாறு கூறினார்க்கு யானும் உறையார்க்குப்போதுவல் என ஒருபுடைதமுவுவதுஉமென இருவகைத்தாம்” என்றார்: இதன்கண் இரண்டு தலைகரைக்குறித்தா ரொன்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இவ்வார்கள் செல்வார்க்கு நெறி ஒருபுடையொன்றாத விதனானுணரப்படும்.

இனிச்சேரர்கள் கடன்மலைநாட்டினின்று கொங்குநாட்டு வந்தார்கள் என,

“உற்றநாட்டையொழிந்துயர்கொங்குசேர்ந்

தெற்றுநீர்நதிக்காஞ்சியெய்யெய்தினுள்” (பேரூர்ப்-குலசே.)

என்புழிப்போலக் காணப்படின் அது சேரமான்பெருமானையனார் காலத்தையடுத்ததாகுமென்றும், அது பழையசேரர்காலத்ததாகா தென்றுந் துணிந்துகொள்க. பழையசேரர் மேல்கடற்கரைநாடுகளையும் அகநாட்டுக்கொங்குமண்டலத்தையுஞ் சேர ஆண்டனரென்றும், அவர்க்கு மேல்கடற்கரையிற் றெண்டி, முசிரி, மாந்தை முதலிய பெரிய பட்டினங்களும், அகநாட்டுக்கொங்குமண்டலத்து வஞ்சிமா நகராகிய கருஆர்த்தலைநகரும் உண்டுஎன்றும் தொன்னூல் பின்னூல் முதலாகப் பன்னூல்கொண்டும் உணர்ந்துகொள்க. இன்னும் விரிப் பிற் பெருகும்.

கொங்கு குடபுலமாங் கோச்சேரன் வஞ்சிக ரங்கு வியன்கருஆ ராமென்ன—விங்குணா மாந்த ருளத்து மயக்கறுத்தேன் சேதுபதி வேந்தன் பணிக்க விழைந்து.

—ஐசிறைவேறியது.—

* (சிலப் - வாழ்த்து.) “வாழியரோவாழிவருபுனனீர்த்தண்பொருரை, சூழ்தரும்வஞ்சியார்கோமான் நன்ஞெல்லுலமே.”

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
5	14	பட்டதன்மைபான்	பட்டதன்மையாற்
8	24	கொங்கர்	கொங்கர்க்
15	11	பயந்ததொரு	பயந்தவொரு
22	15	'கொங்கர்'	'கொங்கா'
„	16	ஊறுதலெல்லாம்	ஊறுதலெல்லாம்
26	1	அனபான்	அனபாயன்
49	10	மேற்கூட்டிய	முற்கூட்டிய
76	17	பொட்டகம்	பெட்டகம்
82	11	ஏந்த	ஏந்து
109	22	சிற்பகி	சிற்பகுதி
130	9	தெய்வம்	தெய்வம்
136	15	குளமுற்றத்துத்	குளமுற்றத்துத்

12-ஆம்பக்கம் 4-வதுவரியில் தொண்டைநாடு என்பதனை, தொண்டைநாடு, மலைநாடு என்றும் 29-ஆம்பக்கம் 22-ஆம்வரியில் இதனால் சோணாடு கருவூரையடுத்ததென்றும் என்றிருப்பதை இதனால் கருவூர்சோனாட்டையடுத்ததென்றும் என்றும் 85-ஆம்பக்கம் 8-ஆவது வரியிலும் 27-ஆவதுவரியிலும் ஐயைமகள் மாதரி என்றிருப்பதை ஐயைதாய் மாதரி அல்லது மாதரி என்றும் திருத்திக்கொள்க.
